

5468
5/10

عنوان کتب و کتابخانه

کتابخانه کتب و کتابخانه
کتابخانه کتب و کتابخانه

کتابخانه کتب و کتابخانه
کتابخانه کتب و کتابخانه

کتابخانه کتب و کتابخانه
کتابخانه کتب و کتابخانه

کتابخانه کتب و کتابخانه
کتابخانه کتب و کتابخانه

بِعَوْنِ صَنَاعِ كَرِيمِ فَصَلِّ عَلَیْهِ وَآلِهِ

جام جهان بین معارف باطنی کینه زد و شکر و خلاق توانی
یعنی کلام لال مال تو حیدر بی مثال می عدیل شهیر

دیوان حضرت ابراهیم خلیل

که مقصد است از این طریقت به پیشواست از باب حقیقت
بر زنده و یقین است مشق عیشیخ ابوالنصر من ابوالحسن

مستقیم است از این طریقت به پیشواست از باب حقیقت
بر زنده و یقین است مشق عیشیخ ابوالنصر من ابوالحسن

اطلاع

اس کتاب میں ہر علم میں کی گئی کاوش و سلاسل و حالات و احوال کے لیے موجودہ اور گزشتہ سلاسل
کی ہر ایک کتاب کو جیسے جیسے طائفے سے لے کر چیک کیا گیا وہ ملاحظہ سے شایان اسلی مرادات
کے کرنی معلوم فرما سکتے ہیں صرف بھی اراکین و قرائین کتاب کے پیش نظر میں اس
سارہ میں کتابیات و ادوار میں تصانیف فارسی و ترکی و سحر و جادو کے بارے میں مضمون نویسی و تفسیر
درج کرتے ہیں ہر ایک کی کتاب ہر ایک میں کی اور یہی کتاب سارہ و کتب خانہ کے
دار و مدار ہے اور اگر کسی کاغذ پر ماسٹر

کلیات و ادوار میں تصانیف فارسی

ادوار میں سیدل - عزیز بن سیدل
۱۔ احسان صمدی -

۲۔ سید قیاس سیدل -

۳۔ نکات سیدل - تہذیب طبع شاعر
۴۔ خاک خیال مرزا عبدالقادر سیدل -

۵۔ دیوان سیدل - فقط نقل از نسخہ قلمی
۶۔ حرر و ادارت -

کلیات سعدی شیرازی حسین سائی

۱۔ ذیل زمین - ۲۔ دیباچہ کلیات - ۳۔ کریم بخش -

۴۔ گلستان - ۵۔ بوستان - ۶۔ تصانیف -

۷۔ حویدہ فارسیہ - ۸۔ زریحیات - ۹۔ فیاضیت -

۱۰۔ آفاق و خفاہ - ۱۱۔ قزلباش - ۱۲۔ مقلبات و

مناجات و شہادت و قطعات و رباعیات
۱۳۔ مضمون صمدی شیرازی -

کلیات جبرین - مجاہدہ و ادوار و کار
۱۔ سید حسین مجاہد سائی -

۲۔ یسوع عربی حضرت عیسیٰ علیہ السلام -

۳۔ تصانیف - ۴۔ تصانیف -

۵۔ دیوان حضرت - ۶۔ دیوان حضرت -

۷۔ دیوان حضرت - ۸۔ دیوان حضرت -

۹۔ دیوان حضرت - ۱۰۔ دیوان حضرت -

۱۱۔ دیوان حضرت - ۱۲۔ دیوان حضرت -

۱۳۔ دیوان حضرت - ۱۴۔ دیوان حضرت -

۱۵۔ دیوان حضرت - ۱۶۔ دیوان حضرت -

۱۷۔ دیوان حضرت - ۱۸۔ دیوان حضرت -

۱۹۔ دیوان حضرت - ۲۰۔ دیوان حضرت -

کلیات مرزا سیدل - حسین کتب خانہ

اگر نہانت جانش ز دیدہ کوران شمولِ حدیثِ دہست و رہمہ قرات گئی بصورتِ مجنون گاہ چون یسلی	جمالِ بیکر ادہست چشمِ ما پمیدا ہر ہر صفت کہ نمودار میگذر حقا گئی بصورتِ دامن و گاہ چون عنبر
--	---

شمار احمدیہ دیوانہ است جرمِ لباس لباس بادشہان نیست جز کلاہ قبا

بلبل از گل تو مجو عمیدِ وفاداری را دل بہر جا کہ مہی یار و قواد پنجواہ ہرگز از شاہد کز دیدہ نیابند وفا شیخ ہر مجلس غم در اکمن و شاہدِ تنگ	زانکہ خود نیست و شاہدِ بازاری را آنکہ و نیز سر و یاری و دلداری را شاہدِ شوخ سزاوار نشد یاری را از دل خویش بشو صورتِ بازاری را
---	--

احمد از شاہد بے مہر و فائے مطلب بلبل از گل تو مجو عمیدِ وفاداری را

شاہدِ پیشہ مکن عادتِ خود را زنی را ایدل از شاہد ہر دیدہ مجو عمیدِ وفا خوہ حسن مشو مہر و فائید اکمن شہر مشو مجلس ہر کس مشاب	زانکہ در مان نبود علتِ بددلی را کہ وفائے نبود شاہد ہر ریائے را کہ شبائے نبود حسنِ دل رائے را با یکے باش و گزین گوشتہ نہائی را
---	--

احمد از دلبر بے مہر و فائے مطلب کہ کس از کورنہ خواہد بینائے را

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ساقی سرست یار آمده در جام ما بلیبل لا بگویم از چمن کبریا ما ز درین آشیان مسکن خود کرده ام ما ز خودی مانده ام و رقیق احتیاج	خویش شده آشکار کرده بشتر نام ما قید طبیعت شده پنجه د و ام ما در حرم کبریاست روضه اکرام ما کاش همی ترفتد پرده اتمام ما
---	--

هست جلال حمدی بر رخ احمد عیان بر تو همه ظواهر است منت احکام ما

جمال لم یزلی نقشبند کلاک قضا هر آنچه در نظر آید جمال ماست درد آب است چشم خدایم که روی ما بیند	بعشق کرده صدور بلوح عارض ما ولیک بهره نثار وود و دیده احما عیانست صورت ما در وجود این آشیان
---	---

<p>چشم خدا بین ندیدم چو جمال خدا نیست پیر زنت اندر چو عالم پیر در نظر از حق بست که از پناه درین زماهی او اندر چو ماه</p>	<p>نیست جمال خدا از نظر ما جدا کود چو آن بگردد زور و غرور غرقه ریاست علی گرچه پناه در نظر از حق بست که از پناه</p>
<p>ناله و زاری و زاری در این شهر و دیار</p>	<p>تیرگی و زاری در این شهر و دیار</p>
<p>ناله و زاری و زاری چون در این شهر و دیار ز خود می بایکد و ز عشق از دستم بیکدیج که با یکدیگر چند در راهم از ازل مست استم از همه قید کشته چون از خوش گشته گم خوش گشته</p>	<p>ناله و زاری و زاری چون در این شهر و دیار چون در این شهر و دیار چون در این شهر و دیار چون در این شهر و دیار چون در این شهر و دیار</p>
<p>احمد از خویش بر آمد بسر عشق و آرد چون درین کار کرد حکیم اسن و انا</p>	<p>احمد از خویش بر آمد بسر عشق و آرد چون درین کار کرد حکیم اسن و انا</p>
<p>ای تو ای در بحر و جود و شفا بهره و صفا و شفا</p>	<p>ای تو ای در بحر و جود و شفا بهره و صفا و شفا</p>

عکس نمای ای صتم آئینہ جمال ما ہست کمال فدا و پاک لوت نقصا گر و حد و ث کے رسد گو دگر چہ قدم ماز فراق ایزوی آبکیا خجہ رود ایم غنچہ باغ و حدیم پرودہ نمی دیکم زانکہ گاہ بے بچ کبریا گاہ بہ کنگرہ صفا	نقش رنگاروے او صورت بیتال عقل کیل کے رسد و صفت کمال پاک لوت عنصری حضرت و اجمال ہست ز چشمہ ابدین بقا زلال ما ز اب قدم چو سست پرورش لال طائر باہمی پر و باز بہ پر و بال ما
--	---

گاہ شدیم خرقہ پوش گاہ شدیم چرم پوش
گاہ بقبر و رخوش بوا لعجب حال ما

یار پچہ جہالت رخ سیمبران را شاید ہر ویدہ نباشد رخ دلبر اسے ز ابد مفر و تہیج و بطاقت ما یم در عشق خرابی و خوابات از در و من شیفہ آگاہ کس نیست این سیمبران از من آشفہ چہ خواہند	کز پامی در آرنجیک لحظہ سران را کز نور کجا بہرہ بود بے بصران را تا چند کئی طعنہ تو صاحب نظران را جز این ہنری نیست گریہ نظران را کز تیر مجبت چہ خبر بے خبران را خود را نشانست ز ما امت گران را
--	---

احمد ز نظر باز نہاید بسلامت
کز طعنہ کجا ننگ بے سیران را

اگر خود را نہایم ہر شکار را	یقین بیٹھے جمال کبریا را
-----------------------------	--------------------------

<p>واصل دانش ہر دمے اندر من جاننا در تاب غور شد خوش دست پائے مینے در آگہی ہر کہ او کھلے ز وحدت یافت گرد پائے اہل وحدت رو چشم پارہ از نذرہ اہل نظر</p>	<p>صا و قانش ہر دمے اندر با اد بقاءے یافتہ اندر لب در محیط معرفت یک دم و را خاک پائش تو تیاے چشم ما مے کند اہل بصیرت تو تیا ساکنان عرش را باشد عجا</p>
---	--

احمدی را ہر لباس خود مین
آمدہ بر صورت انسان خدا

<p>چہ افتاد آن رفیق بیو غار نئے آید پیش دیر گاہ کسے باشد کزین سنگین بے مہ نہ دست آویزے پائے گزیر است نباشد در دے کہ گاہے از تہ من اندر جسم او ہر خطہ کریم چہ کم گرد و در بدر گاہ ہر کش پیامے ہم نئے آید ازان یار</p>	<p>کہ نفرستہ سلام خشک مارا مگر وہ گم شدت با و صبارا پیامے آدر و بسر خدا را تخل مے کند جور و جفارا نوازد از کرم این بنیوارا مگر یاد آدر دین آشنارا کہ وقتے یاد آدر دین گدارا نہے مالے کہ آید پیش مارا</p>
--	--

از احمد یاد و تار و پیکر ہے
چہ افتاد آن رفیق بیو غار

جملہ صفات ایزدی بہت بذات ماعیان روحِ حقیقی چنان عاشق و دلربا شود	باز نگر تو آن صفت و صفت شہود ما گر ننگند جمال تو ہر نفسے رلود ما
---	---

چون ببقای ایزد سے بہت لقای احمدی چند دم فنا ز فی نیک نگر خلود ما

ما خدا ایم و خدا را رہنما آمد و در کسوت انسان پدید با یدت از خود کنون بر روشن تا خدا می نیک بین رخوشین گاہ چون موسی شوم بر کوہ طور گاہ بر شکل و گر پیدا شوم گاہ تیغ کین بنم چون و الفقار من بدم ہستم یا شتم بیکیے	در حقیقت من خدا ایم من خدا من شمار رہنما و پیشوا تا یقین گرد و ترا این باجرا غیرت غیر می در میان جز اسم گاہ چون عیسی شوم من مقتدا کہ شوم ظاہر بہ شکل مصطفی گاہ آیم بر لباس مرتضی نیک بنگر و در دایے کبریا
--	--

اسمہی در چشم ظاہر دیدہ است بر جمال و بہر آن نور خدا
--

ای جمالت صورت پاک خدا ہر کسے بنید جمال پاک تو پروہ صورت بر افکن تو ز پیش	نیت این منے ز صورت ہما جدا راست ہے بنیم کہ مے بنید خدا چند باشی و در دایے کبریا
--	---

شجره در لطف آمد از زبانم	هفت انی انا الله آشکارا
میوسی چون نمودم تاب خود را	از ان پر تو گفت آلت ما را
نشر کن هر رخ خوبان مرا سر	که نا وریابی اسیر خدا را
زور یا نسیم ما وریاست از ما	مشو غافل و می دیاب ما را
بهر ذره نمودار نهاد ایست	عیان بگر جمال خود نما را

نگار احمد بلوچ عارض دوست
بچشم حق بین سر خدا را

میرا غیب بش نمودار شد مرا	هر روز عشق جلیه پدیدار شد مرا
گنجی که بود در تن غیب آشکار	آینه جمال رخ با آینه مرا
دور نام که در تاج رای عشق بود	اکنون ز رفیق او در اطهار شد مرا
بر در تیکه در نظرم گشت آشکار	در هر طلسم گنج نمودار شد مرا
حسن خدای آنکه نهان بود در برق	تا که پدید از رخ زاهدان شد مرا
از آرسن دوست بهر ذره ظاهر است	لیکن عیان به طهر زاهدان شد مرا

میخواست احمدی که کند عشق فاش
بما دلیل عشق نگه دار شد مرا

تجربا نیست بر آفتاب چه چو ما	طاهر قدر می نشاند در حبه تار لیا
نظر جان غشایان است چو کعبه حقا	ز آفتاب چه کعبه تو سحر و چه لیا

ای رخ بچون تو صورت معنی ما درد و جهان نیست کج که همان بازنش گو چه معیت بذات هست بهر ذره اهل بصیرت نظر بر چه معنی فکند ردی حقیقت نیا و اسطر را دور کن حسن تو عشاق را آئینه توحید صفت اینهمه انوار دست در بهمانسان ظهور نیک بین ذات ماصورت معنی بهم	وی لب میگون تو با و مستی فزا نیک بین در جهان صورت آنخ و نما خاص تجلی حق هست بر وی شما نیت براد طلب رت معنی خدا از رخ خود بر فگن بر قع تبلیس را ردی تو مشتاق را پر تو لوزر خدا صورت و معنی نمانست بجز ذات ما معنی صورت بین و صفت این روا
--	--

12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

هست تجلی او بر صفت احمدی
صورت احمد نگر در تنی کبریا

ای توئی گوهر ز کبر کبریا آشنای غرق در دریا درو ای همه پیدا و پنهان کس همه هر که آگه از مود عشق شد بتلای تو حریفی ناز عشق ریج و محنت از بلای دوست احمد از توحید میگوید سخن	صبح سان بر بارمی آید چرا عاشقانت تبلا در هر بلا از همه پیدا و پنهان جمله جا او بود و در بحر وحدت آشنا هر زمان پیچیده اندر لبوریا گر سر این کارها داری ما لیک پنهان در لباس کبریا
---	--

عاشقانت هر طرف در انتظار	پرده بر افکن چو بال خود نما
درنگ دریا می و حدت غوطه زن	دین حدیث خود بگو با آشیما
مازوریایم و دریا هم زماست	این سخن دامنم کسے کو آشنما

منم در جمله موجودات پیدا	منم در کسوت آدم هویدا
منم جز من و گر کس نیست موجود	که ظاهر گشته ام در جمله اشیا
مرا عارف محقق تر نشاند	که گوهر آشنما شد در دنیا
هر آن ذره که در کونج رسا است	ز تاب من شده خورشید رسا
منم دریا و هر موجی که بینم	نمودار است آن از عین دریا
منم خورشید تا با منم که هر صبح	کنم هر ذره را خورشید آسا
بفرود من چه کفرست چه ایمان	چه دین مومن چه راه ترسا
گهی بر صورت آدم بدیدم	گهی بر صورت ابنی و عدرا
گهی بر صورت مخون و لیلی	گهی ظاهر شدم بهر شکل حوا
گهی دریا شدم آبی نمودم	گهی چون کوه گشته ام صحرای
نمودارم بهر شکل که بینم	چه در آسمان و چه در جمله اشیا
ز کج بینم و در بینم در حال	نه بنید راست یکنا مرد دنیا

چو احمد در همه موجود یک دید

یکے بین شد بفضل حق تعالی

چه حاجت فاش کردن مهر هر موی	که در هر گوش اخبار لیست از ما
مکن سرنا الحق فاش هر دم	که در هر گوشه دالیت از ما
اگر مردانه در آدرین کار	فردزان هر طرف نارس از ما
اگر احمد کند اسرار را فاش لگوای خورده گویا لیست از ما	
منم در کل موجودات پیدا	منم در کسوت آدم هویدا
بطاهر ذات من جمله انبیاست	منم جز من نباشد هیچ پیدا
منم خود را بچشم خویش دیدم	بگوش خود شنیدم خود سخنها
بهر صورت نمودم ذات خود را	گهی بر شکل آدم گاه حقا
گهی از عشق خود مجنون شدم	گهی از حسن خود مستم چو لیل
تو ذات احمدی را ذات خود دان ز ذاتش آمده این جمله اشیا	
کجاست چشم که بیند جمال سیچون را	که نیست دیده تحقیق احوال دن را
خدا تو از دل بیچارگان خسته بخواه	که از خرابه بیا بند گنج مدفون را
ز چشم احوال کزین مخفی معنی است	که در جاد بیا بند در مکنون را
چو غیب اهل صفار از طعنه باهل	لعاب سگ چو خربست بجز سمون را
جمال دوست بهر جا که هست جلوه نما	که نقش صورت لیلی است چشم مجنون را

<p>ببین در صورت خوبان کمال حسن معنی را یکی در عارض انسان گوین آن معنی برابر طور عشق او اگر داری سر مردی همه اسرار ربانی تو دایم بین در صورت جمال حضرت ایزد تجلی کرد بر خوبان ظهور ذات معنی را تجلی نیست بصورت</p>	<p>تصور نیست بصورت ظهور حقیقتی را تماشا کن بر صورت جمال پاک مولی را تو موسی وارد در صورت تماشا کن تجلی را که ممکن نیست بصورت تجلی رب اعلی را که بصورت که بر باید دل صبا بخوی را بنور معرفت بنگر تجلی طور موسی را</p>
<p>تو ذات احمدی بنگر محیط بحر این معنی ظهور آورده این معنی وسیع احیاء هستی را</p>	
<p>ببین بر عارض خوبان جمال پاک مولی را جمال معنی ذاتش تجلی کرد بر صورت ملا یک سجده آورد و پیش آید معنی اگر در عارض خوبان نبود کفایت معنی</p>	<p>که در صورت توان دیدن کمال حسن معنی را که نتوان دید بصورت جمال حسن معنی را که اندر صورت آید بدیده آن تجلی را چنان حاصل شد گنگا و تارا اهل مرغی را</p>
<p>تو نقش احمدی یکبار هم از لوح معنی وان در بصورت توان دیدن جمال رب اعلی را</p>	
<p>همه هستی نمودار است از ما هر آن حرفیکه اندر لوح هستی است بهر ذره که چون خود شید تا بابت</p>	<p>حروف کون اسرار است از ما همه کییک نمودار است از ما دری نوری از انوار است از ما</p>

دیگران گویند از احوال خود باری بگو	رہست گویم ترا از خانی خوش نمی آید مرا
چند گویی با کمال عشق دارم بایب	رسم درائی خود ستائی خوش نمی آید مرا

دوستان گویند از عشق کوفتی احمدی	ابن چنین ز بهر یابی خوش نمی آید مرا
---------------------------------	-------------------------------------

ای صدر دیوان بزم می شمع جمع انبیا طہ یسین نام تو انا فخرنا کام تو جنت سرای یار تو رضوان بانہ تو ترک فلک بہند تو نور پاک از در تو تو گوہر عالم صدف تو رہبر ہر ناخلف تخت فدا تا جنت خرم تو بہر سلم جوہر کمر ای تاج بخش ہزاران ای خاتم غیر احکام تہجیل المیزین کجاست روح الہین انجم تو اخیل سپہ پیغمبر گئے تو کہ درم برتر از چرخ و اختر می بہتر از ماہ و شمس ہر دم ہزاران آفرین جانہ انجان نرین ای اختر برج کہ ہم از در وضع ہر یزدن ز قدیم دشمنگان را شاد کن ما را ز غم آزار کن	خوشید تخت سلطنت جمشید تخت کبریا اجرام کیسرام تو از آفرینش بے ہما ای از کل رخسار تو فردوس علی ارضیا واللیل و صدف مکتوفت جمالت و بعضیا بر نبیا داری شرف چند انکہ برس کیسیا فخت قرین یار طغر بت قد توخت قضا ہستے تو فی صاحبقران دین دنیا بادشا دی جہت العالمین ہی رام انبیا طاق بہر تبار کہہ گوش مجہدیت ستکا بر و دعویٰ پیغمبری آمد ترا ابو گوا سید و پابان آفرین بر سا پاکت از خدا تا از خشت چہلن مسجد گیر و ہم عالم ضیا از عاشقانیت یا دکن بخرام و رکوی وفا
--	--

نامت خیر آمد و کجاست از کجاست تو کہ ہر کجاست از کجاست

هر آنچه در نظر آید جمال حق دانم	که خاطر من گذارد و طریق من خون را
ز چشم احمد دیوانه چشمها جار لیست	که چشمهایم ز دست آب جیحون را
دلبر اندر دلربائی خوش همی آید مرا گر چه اندر ملک معنی ما و شناور اقم بادشا هم آمده و کسوت انسان پدید هر زمان شکل دیگر آشفته را میبوم ذات آمد من محیط جزو کل اندر چنان صورتم یکقطره از بحر منی خداست مالک ملک جو دم خود من اندر جزو کل هست بر صورت هر یک معنی جان لطیف	عیش تلخ و مینوئی خوش همی آید مرا بر درت لیکن گدائی خوش همی آید مرا این لباس بادشائی خوش همی آید مرا هر زبانی خود نمائی خوش همی آید مرا لاجرم هر دم خدائی خوش همی آید مرا با چنین بجز آشنائی خوش همی آید مرا وایان خود نمائی خوش همی آید مرا زان در این جان بفرائی خوش همی آید مرا
احمدی را از نظر بازی کشاده کار با	زان همیشه پارسائی خوش همی آید مرا
پیش روی پارسائی خوش نمی آید مرا چون مرا با تو وصال معنی آمد پدید خانه سوزانیم با آتش عشق اندرون آرزو دارم که یا شتم بر دت همچون گدا	در سز لغت رهایی خوش نمی آید مرا صورتا از توجدهائی خوش نمی آید مرا اندرین ره که خدائی خوش نمی آید مرا زین گدائی بادشائی خوش نمی آید مرا

او کجی اول ست دہم آخر	او بذات اولست بل حسنہ
<p> ذات او بہت مہبط ہمہ گیس البینی گرفتہ بد آدم سجد ہا و اجست بر ملکوت منظر نور اوست آدم ہم ہم از و شد رموز عالم ملک شیر نیردان امام صفدر کفر گر نبودے طفیل او عالم ہم از و یافت نوح کشتی را گر نبودے دعای او بر نوح گر نبودے خلیل را ہادی از علی شد رموز این رموز رہبر ملک دین ثلثی ولی خرقہ شد زو پدید در عالم زو بشد ہم فقر انسان را سیکنم التماس مرتضیٰ </p>	<p> ہمیشہ بہت بد و عمل نما پاک آمد بد و دصال بقا زانکہ بر نور اوست نور خدا کو بدانت بر ہمہ اسما ہم از و شد ظہور این اشیا دین از و شد ز کفر و شرک جدا آدم و آدمی شدے ز کجا کرو طوفان برائے او عذاب نوح کے رستے از ہلکا رہا کے شدے از لطف تار رہا از علی شد ظہور حق حقا باب علم ست شوہر زہرا فقر فقرست فقر ادا حرا شاہ مردانت مرد فقر کہ کنے بر من فقیر و کدا </p>
رومن بے لقاے غنیمت	روے بنما کہ روحی است در آ

مقصود و لولا که آمدی بس حبیب چالاک می نور دل آدم توئی هر خسته را مریم توئی رویت و ماه نورست را تو شمع خادوست از شوق رویت چرخ گل پا ره کرده پیرزن از حضرت حق جرم داد خواه از لطف و عطا اقبال جاهه اتوئی پشت پناه ما توئی	از عالم پاک آمدی جا نفاق دایت مر حبا کام همه عالم توئی ای در دست انداز دوا خلق تو عین کوثرست تو در دریا عطا با گیسویت شکفتن گهر دم زند باشد خطا چون مانده ام پیشوا و شدت خوف در جا هم غدر خواه ما توئی دریا بخر کار با
--	---

چون احمد جامی نهان رخ رو گناه بیکران

از حق بخواه ای کاروان جم و گنا و این گدا

ای امام الهی و ولی خدا او امام یقین است مرشد دین الحق است او بنیاد حق قائم انتهای است واجب النعمت او منزه از کفر و شرک بود او است کامل ظهور و سبب بدو او است گنج حقیقت اظهار او بحق ظاهر است از وظاهر	او هدایت دهد بایل هدای با دمی و مهدی است راه نما در مکان و زمان هر دو سر دانش آمد بری ز شرک و دیا او منزه از مرگ و قهر و وبا او است بر حق بحق شده پیدا او است لالی ولی ز من اسما ظاهر و باطنش شده یکتا
او بحق قائم است بذات صفات	او بحق جاد و دانست بے همتا

گر پرده واکشایم هر وقتا ده بینے از تابش جالم هر رنگ سرمه گردد در عالم حقیقت گردیده واکشائی	بر طور طور و حدت ماتمیز خرموسے گم زده منسایم از پر تو تجلی هر ذره آفتابست هر قطره استیا
--	---

ای طالب معانی احمد احد بدانی حقیقت در میان این سر آشکارا	
---	--

شاید ماهوت مانده بزیر حجاب عقل بکیرت و رو کا پنچ خدای بود آب شده عقل کل از نظرش هاتف غیبی عشق گشت مرار ابر عارض تابان و مطلع خورشید عشق لفظ دور بار او غیرت ابر بهار مطلع انوار غیب مخزن اسرار عشق حافظ احکام لوح ناظر اسرار غیب ماه جمالش کمال نوره اختران از دمی نفس مرده بسی زنده کرد بر سر مردان دین مرشد راه حقین شیخ شیوخ زمان احمد قطب زمان	گر بکشاید نقاب زده بود آفتاب و دیده بجهت بدینست عجب نقاب دید چون این حال را گفت بسجده ورن کجا فکر را در ره او اقرب گوشه چشمان او منظر خوشیدا نطق گمراست او کاشف اسم الکتاب منبع آثار حق سفر اهل ثواب کاشف شکل کشا سائر نور حجاب هر کمالش منیر تاب ده ماهتاب هر سخنی گو بگفت گشت حق مستجاب قطب زمان زمین بجای اهل عقاب بنده او بس زبان سرور عایق حجاب
---	---

در و دل را و دوا از و خوشم	کے ہمہ در و را تو گشتہ و دوا
راہ وہ مر مرا براہ یقین	کان رہ رہدانت اہل عفا
گر بنو دے تو مر شد احمد را	
کے رسیدے درین مقام رضا	
نکتہ حق گوش کن از مصطفیٰ از رموز و ہو معکم بالیقین نخن 'قرب' رست از بحر حق آشنای بحر وحدت گر شوی ذات ما آمد ظهور ذات حق تو رموز فقر فخر می گوش کن مرتضیٰ آمد مراد رہبرے بالیقین یکذات آمد ہر دو کون ہر کسے گرا التجا لے سیکند	کو بگفتہ بر علی مرتضیٰ حق بدان حق حسین عز و سما ذات ما خود را نمودہ ذات ما گر پو بے ذات یعنی رہنما ذات ما خود را نمودہ ذات ما گشتم الفقیر موز مصطفیٰ مرتضیٰ شد سیر مرز امن در تعدد آمد این اسما خدا من بسوے حیدر آرام التجا
آمدی احمد نشان ذات حق	
ذات حق را بین تو اینجا سے ردا	
بستگر کہ قطرہ آمد بحر محیط جویا	بشنو کہ موج دریا ست یا موج دریا بکشایدیدہ بنگر انوار حق لعلی

گر شوی تو محرم اسرار غیب سایہ خورشید تابان کے شود نورِ خورشید کے تو در ہر ذرہ گر ہر دن آید خور از تار یک میخ	ماصل آید مژا این فتحیاب سایہ را بنگر کہ شد خورشید تاب ذرہ را مے بین د از وی رخ بتاب ذرہ ہا بینے ز ہر سو درشتاب
---	---

احمدی را بنگرے مست و خواب
گر کثا ید بار را از رخ نقاب

مست جام شوق یارم روز و شب چون نیلِ سن مے صافی نشد گر لب را دیتیجِ خونی بر سرم گر خورم از جامِ عشقش جرعه ہر چہ مے بیغم جمالِ روی دوست بجز حیبِ عشق او چون بر کشم روز و شب ہستند جوے بقیار تا شبی دیدم جمالِ روی او تا مگر روزے گوید کاکے فلان در ہوا می عشق او چون تیرہ میخ تا گدائے مے کنم بر گدش	زان خارا ندر خوارم روز و شب دور و نوش دور و خوارم روز و شب جان بہ از م سر خوارم روز و شب خویش را بردار دارم روز و شب زان بہر سو در نظارم روز و شب دانش را چون گزارم روز و شب من عشقش ببقرارم روز و شب در ہوا یش انتظارم روز و شب دست بستہ بندہ دارم روز و شب قطرہ ہا می خون بہارم روز و شب بر جوئے شہر یارم روز و شب
---	--

هم نقش چرم پوش هم صفتش چرم پوش قبله اقبال او ملجا اهل صفا در نظرش هر دو کون ذره بودنی مثل تخته اسرار خبیخه انده بدرس ازل ای نظرت آفتاب زه نگو مدتاب وصف خست و افحی من چه کرم صفت	در بخشش عقل مایافته بس فتیاب کعبه اکرام او امن اهل عذاب در کف دریای او قطره بود نه حباب بیر جهانگیر بین آمده از حق خطاب وی نفست بحر عشق میخ چلو مدح باب میخ تو گفته خدا من چه کنم اضطراب
---	---

در گفت لبان تو برده چو احمد پناه
از کرمش بود پذیر روی از و بر متاب

چند توان بود نهان در نقاب پرده کونین بر افکن ز پیش پرتو از نوار سبک نگر شا بد کلنگ در آئینه بین کمال یقین چشم چور و شن کند و حدت او و ترق کثرت ست	پرده بر انداز بر آ از حجاب خوش بین صورت خود بی نقاب ای رخ نا دیده زمانی متاب ای رخ تو شاید آئینه تاب پیش تو هر ذره بود آفتاب در همه عین خطا و ثواب
--	---

احمد ازین خرقه برون آی زانکه
چند توان بود بر زیر نقاب

گر ترا حاصل شود یک ذره تاب
تو درون سایه بین آفتاب

گر چه بینی خوب زیبا جمله دست	داو زیبا کے برو سے دیوان
احمد از سودا ہے او شد سود مند زانکہ اندر سود و سودا جمله دست	
<p>خاک پایت چشمی آب حیات عقد زلف تو حل مشکلات ذات تو مقصود و جمله کائنات پر تو نورت محیط جمله ذات طینت ذات نیا بیع صفات راحت و نخستگان زمر نکات لے مع اللہ نکتہ از داروات کوہ از حلیم تو داکم با ثبات چاشنی فیض تو در ہر تبات زانکہ وصف نیست اندر مدکات آبرو ہے یافتہ نیل و فرات افتادہ سرنگون غار لالت ہر زمانے در حیات و در حیات یا رسول اللہ شفیع معصیات</p>	<p>ای شب گیسوی تو در و نجات مگر در اہت تو تباہ چشم دل لفظ شیرین تو راج روح روح ذات پاکت مطلع نور خداے در سرا می کن وجودت آجہاں شب تر تشہ دلان اقبال تو و ہو سکم سیرے از اسرہا با و از قہر تو داکم بے قرار شکر لطف است پے در ہر زمان عقل از درک کمالیت مختصر از دہاب چشمہ اخلاق تو طاق کسرے یمن تو بنگار فتنہ ملجا بیچارگان خاک و رت یا شفیع المذنبین حرم لٹا</p>

اشکِ خونین سے چکداز ویدہ ام	زان ہمیشہ زار زارم روز و شب
حاستے وارم عجب زان آشنا	غرغہ او اندر کنارم روز و شب

آتش عشقم چنان اقر و خستہ
گاہ نورم گاہ نارم روز و شب

آن فداوندی کہ پیدا جملہ اوست	بر لباس مایہویہا جملہ اوست
صورت دیوانہ را منجنون بین	والہ و مجنون و شید جملہ اوست
آشکارا شد بہر نقش بد لچ	خود نہان و آشکارا جملہ اوست
صورت آدم جمالِ خویش بین	آدم و حوا ہمانا جملہ اوست
باہم اشیای آزاد می عزیز	در جمعیت باہم اشیاء جملہ اوست
ذرہ ذرات جملہ کائنات	موجہا وریا و دریا جملہ اوست
کس چہ گوید سر تو حید خداے	وز زبان جملہ گویا جملہ اوست
سخن اقر ب گفت افلاسترون	خود کو بنگر کہ با ما جملہ اوست
و حدت اندر کثرت آمد چون پدید	پس کو بنگر کہ یکتا جملہ اوست
گسوت کون و مکان ہر چہ بہت	اندرین گسوت ہویدا جملہ اوست
بر رخِ خوبان جمالِ خود عیان	کردہ پیدا بہر سیما جملہ اوست
کردنوسے ارکلیم خوش تن	لیک موسے ایدر بیضا جملہ اوست
ہر یکے در صورت دیگر پدید	کرد پیدا لیک پیدا جملہ اوست

چشم بخت همی نامم نیست	ماه بے مهر سر با نامم نیست
<p>شرح غم قابلِ بیایم نیست درومند می چو در جهانم نیست چون تو انکر و چون تو انم نیست طاقتِ صبر در دوا نامم نیست قلزم شوق را اگر نامم نیست از شما شفقتِ بجا نامم نیست با که بودست در زمانم نیست سیح رحمت ز دوست نامم نیست هرگز از بخت این گمانم نیست در زمین و در آسمانم نیست چو فک از چنگ غم امانم نیست</p>	<p>خواستم در دخیلِ شمع و هم در دِلِ بر که گویم ای یاران خلق گویند صبر کن و در روز صبر از روی خوب توان کرد کشتی صبر غرق گشته هنوز دوستان کایِ من صد بگذشت در جهان هیچ که نبود وفا جان من از فراق شد بیرون خلق گویند یار یار فلانست چون من آشفته و سراییم عیش و رحت نصیب ما نبود</p>
<p>احمد از دردِ خویش نالی چند ز دلش چون اثرِ فغانم نیست</p>	
<p>سیح رحمت بر فزگارم نیست دوستان دوستِ دستِ نامم نیست یک نظر بر دِلِ فگارم نیست</p>	<p>اے درینا که یار یارم نیست دست دپائے می ز نامم فراق سوخت از آتش فراق دلم</p>

<p>احمد دیوانہ را سو اے تست اے شب گیسوے نور و نجات</p>	
<p>بر دو عالم اندرون حرقتہ چرین است در ازل اندر کلمہ خمیر عشقش کردہ اند از بلاس و جرم بار معنی دیگر نبود عشق بازی جانتہ ازی زندگی استفتہ معنی و صورت بھی بنیم بلوچ کائنات تا چہ باز بہا ہی آرد ہرون کشاہ من</p>	<p>نور قدسی تافتہ و جبہ پیشین است زان لغنا فیہ من وحی ہمد اطلین است معنی و صورت مگر در خرقہ پیشین است اینہم آئین اسلام و شعار دین است معنی آری اینہم رویدہ حق بین است او بگو داند چہ اور دیدہ فر زمین است</p>
<p>احمد از اسرار الانسان میرے سالہا می بگوید چون بگویم کاین ہمہ آئین است</p>	
<p>اے ز تو مقصود کل کائنات نیست ذات جز صفات و درجہ بان آمدہ در صورت آدم پدید گر بدانی خویش را در اصل کار در ہمہ اشیا حقیقت را بدان اندرین کثرت ہمہ وحدت نگر</p>	<p>ذات تو موجود در جملہ صفات نیست ہرگز بے صفات ہیچ ذات اہل معنی راست ظاہر این نکات بر تو گرد و آشکارا این و اروا زانکہ مشہودست در ہر شہادت تا شود آسان بتو ہر مشکلات</p>
<p>و حقیقت حق احمد مطلق است</p>	<p>اے ہمہ مقصود کل کائنات</p>

ایدل دور دور هم از دور گشت طلب تنج بلا بفرق من آمد دست هجر	درمان چو در گشت غدا بگذشت کارم بجان رسید امید بجا گذشت
احمد وفاخواه زیاران بیوفا مهر وفا چو از همه اهل وفا گذشت	
آن تیر جگر دور که در سینه رسیدست حال دل بیچاره خود بر که کشایم دست خسته گشت دست ازین شغل که زبخت دور هر بجز زهر نصیب دل مانیت	خون تاب لم از طرف دیده چکیدست کز محنت اندوه چهار رخ کشیدست همچون من بسوخته دور هر که دیدست کام دل ما تم زده این زهر خیدست
احمد نتوان گفت غم خویش با عیار برگاه نه دور خو چنین گفت و شنیدست	
با درد بهیر چون دو انیت مغ دل ما اسیر در دست غرقاب شدم در آب گشتنی بیچاره طیب گشت عاجز گفتند دو است بس بهالم هر روز و شبم رو به بیمار	با درد بساز چون شفافیت یک لحظه ز دایم غم بهانیت افسوس که هیچ آفتابیت زین درد که قابل دوائیت گفتم چه کنم نصیب نیست شام و سحرم ز غم حدانیت
کس چون من در دمنه سکین	دیدست کسی که بتلا میست

گفتم ای دوستان مر حتم	گفت این رسم درو یارم نیست
گفتم آخربوئے مانظرے	گفت ای خام لطف کارم نیست
مفسا ینم بن زروبے زور	مایه جزنا لهماے زارم نیست
مے خورم بادو فراق دایم	که از و خط جز فکارم نیست
جهد کردیم هیچ سود نداشت	اندرین کار بخت یارم نیست
غم بجایم تسد و گرفت تمام	ای درینا که غمگسارم نیست
شفقت کن گداے کوے توام	چون مرا جز تو شهر یارم نیست
بنده ام خواه لطف کن یا قهر	بخدا هیچ اختیارم نیست
هیچ وقتی دلت بمن نکشد	بر درت هیچ وقت یارم نیست

غرق دریای غم شده احمد

چسکنم یار در کنارم نیست

ایدن فای عهد ز اهل وفا گذشت	نام وفای محبت اهل صفا گذشت
سیلاب غم ز موج بلا بر سرم رسید	طوفان محبت ست که بر شاکه گذشت
از درد و غم بمیرد کس مرهمی نخواه	زیرا که درد و محنت ماز و داگه گذشت
دریای درد است که بایان کس نیست	طوفان غم رسید سر اسره باگه گذشت
این درد را و البصور می توان گزید	چون صبر نیست طاقت ماز و داگه گذشت
از سوزیدنه سوخته شد خرمین سپهر	آه دلم ز پرده این ز ساهه گذشت

مارا بہم بلا پناہ	خز حضرت پاک مصطفیٰ انبیت
احمد تو بدان کہ درد عالم جز فضل خدای اتقا نیست	
یازم نظر فتا و بجا نیکیہ مشکلست نئے صبر نے قرار نہ ارام فی سکون گفتن نمیدان و نطقن نمیدان گفتم خدا کنم من ازین صحبت تبان ای ساربان ہمار یکش اشتر مرا نوش تو ای طیب نیست آرزو عمرے عزیز آنکہ بر آریم با تو دم	جا کم ز دست رفقت ندانم چہ صلت فی دل بدست خویش آرام و دوست دانم کہ آرزوئی لم سخت مشکلست دل گفت چند لاٹ فی پامی در گلست باری عزیز و جان دل من نخلست بی دوست ہر چہ بہت ملازہم ترانست عمر یکہ بے تو در رود آن عمر باطلست
از غایت ظہور عیانت ذات او احمد جمال و مست کجاست مقابلست	
آنکہ در کسوت بشر پیداست این ہمہ آئینہ کہ می بینے چون مستی کیست یک بین باش تاب خورشید کے تواند دید	صورت بمینال دلبر است خود نمودار طلعت زیباست گر چہ ظاہر تعد و اسماست ہر کہ او را و چشم تابناست
سوج دریا کیے دریا موج	رووے یاب کین سخن نہریاست

چون اهل مروت از جهان رفت	در هر که نگه کنی وفا نیست
<p>ما خود ز حیات بگشتم این قصه در دوبر که گویم مردیم دین فراق اندوه چون دیدیم حکیم طالع من بیموده بدان تو آفر عاشق بارے شب من سحر ندارد این پنج حیات مابرا افتاد هر چند ز غم سپهر گزافتم تن ده بقصاص و باش خرسند کز لطف و کرم امید داری شاهی که دو کون بنده است از غیر خدای کن ترا خواهم که ز خلق گوشه گیرم باشم سر کوه دست و صحرا ایام بکارم دشمنان است</p>	<p>و در دیر فنا بجز بقا نیست کس محرم راز ما را نیست در پنج و بلا چو انتها نیست فرمود ز بخت تو ذکا نیست آه دل عاشقان بهانیت کین صبح مرادم ضایع نیست در شاخ وجود ما نمانیت این تر بلا دمی خطا نیست و ای که سینه با قضا نیست این جز ببطای پا دشمن نیست در جمله خدا جزا و خدا نیست چون شرک بذات او نیست در صحبت خلق جزو عا نیست چون مرد خدای در بلا نیست کس را سر دوستی بهانیت</p>
سیلاب شدت شکست نین	لیکن بر دوست غیر مانیت

هر نفس لب لبور یا خواهند	هر حجاب مرد حق اهل صفاست
حرف تو حید حاصلت گردود	مرد معنی شوے تویی کم و کاست
هر چه بینی جمال او بینی	خود جمال تو از چنین آراست
نیست ز ذات و شک و شک	که تویی ذات حق چو بی رست
مرد معنی که اهل معنی شد	صورت یزدی بخود و رخوست
در حقیقت تراست بی حق	که ازینجا به جمل نشو و نماست
خاک راه تو تو تپای بصر	گرد خاک در تو محل اعمی است
گرد میدان است آب حیات	فیض جودت همیشه روح فز است
صحن میدان است فرش ترین	خاک ایوانت جلال علی است
نکته از زمان سر ز نبشت	کاشف سرورین اولی است
قسط مرزلی مع الله	راز مکتوم از تو در انباست
گنج پوشیده بود است اندر است	از وجود تو راز در صحر است
منه نماید جبال در پرده	لیک در صورت تو خود آراست
شور خود و جهان است افکنند	هر طرف بگره سین غوغاست
خویش پنهان شور او بید است	یار بابین یار بابین چو خوش است
عاشقان هر طرف بر دلی	داد ده جان ندین نقاب چه است
گاه بر صورت ملک اظهار	گاه بر شکل آدم و حق است

مثل هر چیز را تفاوت نیست	بحجتِ عکس حجتِ ابله‌هاست
<p>هر کز نیست وحدتِ ایمان گوهرِ شجرِ ابرخ را قیمت چشمِ کز ویده رست کی بنید یار مارا چونیت انباری ستونپهان چو آشکار کنم لیک آهسته گویمت در گوش چند گویم ترا حقیقتِ شر لب به بند از بیان کشفِ یوز پیش نا اهل کشف کردن هر مختب گر با کند و عود گردنش بشکستم نیک لاجل سألها در نقاب نقدِ جسد هر کز آرزوی جانبار است آندرین راه ادلقا یابد چون فنا را بخویش راه دبی</p>	<p>اهل ایمانست آنگوینا گویاست چه شناسد کسیکه ادعای است ز آنکه احوال ندیده هرگز رست صورتِ بینال بی همناست لیک موجِ سخن بشوژن است هر چه بینی در و تو جلوه‌دهست بج ضائع و کشف نکته هبست که بیه صف ز احمقان اینجا است عاقلان را کفایت از ایست گوید از کشف این بیان پیدا گویم ای بوالفضول آنچه بد است ذات تو در خدای و مکر و عاف گوئیا جان دل به خداست که سرش سوده همنده است در فنا می رسی که عین بقا است</p>
جلوه یار هر زمان بینے	چون انا الحق زبان تو گویاست

پروده از رخ بر فلک خود را نما از ره عین الیقین بکشای چشم نیست موجودی بجز ذات خدا آیت دالتش که مطلق آمده است ذات او پیدا است در هر صورتی	را آنکه خلقی زین یقین اندر گمان است تا جمال حق بینی کان عیان است اینکه می بینی همه این ترجمان است کاشکالتش جمله تفسیر و بیان است مغنی و صورت بهم جمله جهان است
---	--

گر جمال احمدی را بنگرے
باز گوئی این نشان بے نشانست

ولا از جان جدائی مصلحت نیست تو از یگانگان در بند دیده بکوی عشق از آن مے ندانے سر خور تو در راه وفا باز بملک عشق دائم باوش هم ولا مرغ اسیر عشق او شو	گداز پا و مثالی مصلحت نیست بغیر از آشنائی مصلحت نیست که هرگز پارسائی مصلحت نیست که در سر بیوفائی مصلحت نیست که شاهان را گدائی مصلحت نیست که از دامن رهایی مصلحت نیست
--	---

همیشه جان نگار خسته دل باش
کزین غم مو میبائی مصلحت نیست

بر آنچه بر ورق کائنات مکتوب است سجده از لی نقش بند دست قدم	مثال صورت بار است نقش مجرب است نکاشت منظر خود را بر آنچه مطلوب است
---	---

تائذ اسنے کہ سر سرے آستی	آستی توبہ ذات او بنیاست
گاہ بر طرز نیلی و مجنون گاہ بر صورت بشربید است دوست ہر جامہ کہ گرداند آشنایان لجہ تو حید مے و مہنی حیات مات یکے	گاہ بر ساز و اسق و عذراست گاہ بر صورت و گریہ است پیش اہل نظر ہان نییاست دست پائی ز زندکین ریاست اندرین سرخوب شک کر است
سر تو حید مے گنم اظہار چشم بر دوست گوش بر اعدا است	
شاہ محسنے کہ در پردہ نہان است ہر کہ ردیش بنگر و شیدا شود طائر قدے کہ بے مال پرست پر تو نویر خدا اگر بنگرے دیدہ کو تا تاب آرد تاب او ہست در ہر کویت ظاہر بہ چشم دیدہ اہل بصیرت بردیست موجش اندر قطرہ جاری شد صورتش در ہر ضمیری ثابت است	ہر طرف روشور دہر سوے غمان است زان مگر در پردہ دائم او نہان است بے زمان بے مکان بے آشیان است از تجلے بالیقین در ہر مکان است تاب او دور ہر مکان و ہر زمان است گر چہ پنہان اندرون جان نہان است در پے او چشمہ ہر سوراں است زانکہ او بحر محیط بیکو ان است قصہ اش در ہر زمانی بزبان است

<p>۱ احمد چو کلیم است که بر طو حیران است</p>	<p>اور پر تو انوار جالش نظر افتاد</p>
<p>شوشی در جگر باوہ پرستان زود است کلتشے در جگر شمع بستان زود است ہر نوالی کو سحر بیل بستان زود است مخ خوش نغمہ کہ باغچہ بستان زود است بیخود از خویش شدہ وصف بستان زود است از ان سطر پردہ خود گر دگلت ان زود است</p>	<p>چشم شوخت کہ زمستی رہستان زود است شوشی در دل پروانہ چمید اند شمع از دل سوختہ نالہ عشاق نواست از فنا نہامی من گم شدہ وادست خبر ساغری از لب میگون تو بچارہ دلم بلبل از زخمہ ہر خار چو اندیشہ نکرد</p>
<p>احمد از ہستی خود نالہ زند عیب کن چندر طلی زلف حیرستان زودہ است</p>	
<p>مرا و را در وایم سو و مندست ہمان و اند کہ دالم و مندست بروزا ہر چہ جای بند و مندست درین رہ در عشقش پس دست ازین بگذر چہ جای چون بچہ دست آہد و برون از ہفتاد و ہشت دست کہ عقلت از میان نشی کند دست مقام عشق و عاشق پس طلب دست</p>	<p>ولی کز در عشقت و مندست چہ داند قدر اہل درو بے درد نمندانے تو قدر عشقبا زے کسے کو در عشقت برگزیند چہ می پر سے ز سر عشق عاشق مقام وحدت ادنیست محدود درخت عشق انگہ با گیسر و چوے بینے تواند عشق بیتے</p>

نقد و ست پند و تکیست در معنی خطے کہ بر رخ خوابان کشیده اند عشق ز صفیہ دل ہو جو نقش آں جان بست	درد وید و دیدہ احوال کہ چشم معیوبست بشارتے از لے و عبارتے خوبست دل یک عقل لک یک ست ہوش سلبست
---	--

بچشم احمد بنکر جمال دوست عیان کہ جو ض خاطر عواض بنیک مرغوبست	
---	--

بہر کمال کہ بینیم کمال حسن صفات بہر نمود کہ نقش جمال ہمدیانت سجست از نی جون بذات ہو جو دست	بہر آنچه در نظر آید جمال یار دوست بہر جمال کہ بینیم جمال یار دوست مگر بد بدن مصنی خیال یار دوست بہر وجود کہ مبنی وصال یار دوست
--	---

بکمال احمد دیوانہ کے رسد عاقل کہ یار او ہمہ حالت حال یار دوست	
--	--

آج ہنابہ خوشنوی کہ در بلوہ جانت در عارض نمودین سہمی باش خلیں ہر دورہ کہ بدنی ہمہ خوشیہ مصفاست چون گفت چانی انا اللہ استحقیق کہ جان عزیزیل بود آگاہ ازین ستر و معنی وحدت نظر افتاد ملک را	در چشم خدا بین رخ زیباش عیانت ہر جا کہ عیانت چہ حاجت بہ بیت ہر قطرہ کہ یا بی ہمہ دیامی دوست پس ہمہ ہو جو دگر جملہ جانت دانت اذان سجدہ کہ شخصہ نہایت در سجدہ نمودار شد آن ستر نہایت
---	---

از غایت جمال تو منزل نشان بست	ہر جا کہ در کلام حق از حسن بیت بست
	۱ احمد ز دوست چند شکایت کنی مدام کز دلبرے تو گر چه ہزاران غنایت بست
دوستان دستے کو کار ہم شکل بست مے ندا نم تا چہ باشد حال من ہر زمانے بر دلم بعد محنت بست ہر غمی کز آسمان آید سرود ہر چہ جز یا رست اغیار رست آن عشق بازے زندے دیوانگے ہر کرادیوانہ مے خوانند خلق ہر کہ چہر عشق ست مار محنت بست	ہمدان مہرے کہ پایم در گل بست اسچہ از عشق تو مارا در دل بست ہر چہ در دل جز تو کلی باطل بست گوئی آن ناز تو بجان دل بست گر ہمہ نوش بست ز ہر قاتل بست مرد را باشد کہ مرد عاقل بست بالیقین دانے کہ مرد عاقل بست در و محنت از تو مارا حاصل بست
	۱ احمد از دیوانگے فرزانه شد ہر کہ دیوانہ نشد نا قابل بست
اے خالقے کہ مظهر ذات تو کائنات مقصود و جملہ عالم و اکم ہمین تولی در ہر چہ بتگرے تو درین عالم فنا در یا و موج را تو یکے دان بہر صفت	در جملہ صفات نمودار تو بذات وانشد کہ غیر نیست مبین کل کائنات تاکم بذات رست مے باہر صفات احوال کے رسد بسر غور این نکات

بیا سرا که اندر راه توحید	نہا ز آواز مردم او فکند است
ز در و غم رہائے کے بجوید	ہر آن دل کو ز دردت تمکد است

چو احمد ہر دم و صد باز نالد	
دلی کز در و عشقت در و مژد است	

جمال لایزالِ طلعت است	روای کبریائی صورت است
بہر جادیت نقش لرباش	جمال با کمالش طلعت است
بہر باغی تماشا می عجیب است	کہ در ہر باغ سر و قامت است
بہر ذرہ نمودار است ظاہر	بہر شکل ہویدا کسوت است
اگر چشم خدا بینے کثائے	نہ بینے عالمے در رویت است
چرا عاشق نگر و در و صحرای	کہ اندر روی خوبان نہیت است

زار از احمدی کس را خبر نیست	
کہ آن جان جهان در خلوت است	

از قصہ جمال تو بہر حکایت است	و ز تکتہ وہان تو بہر جادوایت است
وصف وہان تنگ لکتن نہیوان	لیکن بہر زبان دہانت حکایت است
چرخ چشم تو عشق من لید و سبب یقین	ہر چیز را کہ بہت ہمہ درد غایت است
گفتم کہ جان من فراقبت بجان سپرد	گفتا بعیش ادا جان خود ہدایت است
بختم نہ آن کند کہ شود بخت روزیم	مارا ز بخت خویش بدیش شکایت است

ای لامکان چو مکان از که جویمیت در کل کائنات محیطے بذات خویش اگر در بقای مطلق و گهر در فنا محض اندر گمان حق یقینم یقین شد است پیدا بذات خویش نهانم بذات خویش	در هر دو کون نیست نشان از که جویمیت گشود چو در دو جهان از که جویمیت در حیرت که من میان از که جویمیت چون از همه عیانت بیان از که جویمیت پیدا چو ذات اوست نهان از که جویمیت
---	---

احمد احد توئی یقین گر تو بنگرے
چون ذات است شرح بیان از که جویمیت

عاشقی و بے نوائے کارماست آه بر عاشق آمد در رهت بان ما جانهاست چو لاجانهاست عاشقی در کوی جانان مشکل است کار عاشق است دیگر کانیست دل زمیچد کنون در کوی دوست	بنیوائے نیست گر از یارماست جان دل اشیا کردن کارماست هر چه جز عشق است و آن عارماست جاندهی در راه او پندارماست هر چه خود دوست آن انکارماست کعبه و بتخانه بین منیجارماست
--	--

نیست چون احمد درین دوران کسی
اوند مست از عشق ان دلدارماست

پسے خواہے تو اندر پست و بالا پسے خواہے تو اندر پست و بالا	نہان مے بین کرا و اندر نہانست کہ بیرون از حساب این آفت
--	---

گر آشنای بحر خدای بخود بین مستغرق خودی بخدای توکی است	در خوشین بین که توئی ذره جهات تا فیض فضل او نشود در تو وارادات
اسرار حق را تو بدان در همه جهان احمد بود است جمله چه مرده و چه حیات	
حکایت های زلف او دراز است بگفتم راز زلفش باز جویم چو چنگم تمامت از چنگش شد ترا از آتش من نیست سوز مرا خواه او کشد خواه او نواز د گدایم گر غیر لم به بخشد	که تا در زیر پیر موی چه دار است بگفتا قصه زلفم دراز است نمیدانم درین پرده چه ساز است وای جانم همیشه در گداز است که آن دلدار دامنم بے نیاز است ولیکن بهتم در حرص و آزار است
ره عشق حقیقی احمد است این بنزد دیگران را و مجاز است	
فضای هر دو عالم سایه ماست من آن غرضی تا باکم که هر روز سریر لامکان و دزد و دزد عشق فنا و فقر بیم ابلاس و بخرید	قبای کن فکان پیرایه ماست جهان یکسر زیر سایه ماست درین ملک کینه پایه ماست بر او نیست سرایه ماست
براهن احمد باخت خود را	بلاس و چرم پوشش نده ماست

لیک درین راه چو بیدار نیست رو تو بدین راه که بسیار نیست راه دولت جزوید الدان نیست	بگر و حسد جلمه حجاب تو اند گر تو بخوابی که بخود دوری پرده خود را تو ز خود بر فلک
---	--

احمدی از چشم بدرکن حجاب درد و جهان بین که بجز یار نیست	
---	--

تیر شوق از کمان دیگرست نیک بنگر از ایشان دیگرست زانکه این مرغ از کمان دیگرست زندگے اوج بجان دیگرست بر سر دایر شش فغان دیگرست از کمان پهلوان دیگرست	گوهر عشقت ز کمان دیگرست طائر قد سے کہ در قالب رسید مرغ جان از آشیان پر دانه کرد هر که از شیر عشقت شد شهید هر که چون منصور شد سر عشق بتر عشق او کہ بر جانم رسید
---	---

احمد از جام شرابش مست شد این شرابے از دکان دیگرست	
--	--

مردمنے رائشانے دیگرست کاین جماعت رائشانے دیگرست ہر یکے صاحبقرانے دیگرست کاین جہان راہم جانے دیگرست	منزل عشق از مکانے دیگرست عقل کے دانند کہ این رضا از کجاست آن فقیرانے کہ این جامے روند دل چرمی بندے مدین فانی جہان
---	--

گمانم کے بایں بچا راہ باید	برون از غم و وہم داز گمانست
تو نیکو بین توئے در کل عالم	چو این حاصل شدت مقصود است

اگر خواست برون از خویش احمد	
کہ حرفے و ہو معک زمان بیانست	

گر جملہ یقینست این گمان چیت	در نیست گمان بہہ فغان چیت
بشنو تو یقین کہ نیست جز تو	تفصیل بیان این دآن چیت
چون نیست بجز تو کس در بچا	اند غلطم کہ این مکان چیت
چون هست وجود ما وجودت	ہر دم غم و در و بیکران چیت
ما را چو وجود نیست پیدا	ہر لحظہ وجود ما نشان چیت

احمد چو بجزویش گشت عاشق	
مشتوقہ و عشق در میان چیت	

ہر کہ درین عشق گرفتار نیست	طالب حق محرم اسرار نیست
ہر کہ نشد در دجہان کامیاب	دیدہ او لائق دیدار نیست
ہر کہ بعشقے و بدر دے نشد	آمدہ جز صورت دیوار نیست
راز نہانی کہ درون دلست	کاشف آن رمز بجز یار نیست
اے دل اگر دم زانا الحق زنی	لائق جز نورسن و دار نیست
کہ تو شوئے مست خرابات عشق	در روشنی راہ سزاوار نیست

کمال عاشقی ترک نیاز است ہر آن عاشقی کہ در رہ پاکباز است اگر عاشق بسجد و زیسا بد نماز عاشقان ستریت بہنمان بشستند عاشقان دست از دوعالم اگر در بند جانی روجہان گیر بگوئے عاشق کمر گذر کن	چہ جائے خواجگے و کبر و ناز است ہمہ کردار اوعین نیاز است ہمیشہ جان عاشق در نماز است ہمان داند کہ او دنامی راوست زبان خلق بر عاشق دراز است کہ عشقش بودہ مردم گداز است کہ کوئے عاشقان دور و راز است
---	--

یقین احمد جامے چنین است

کہ عاشق در دوعالم سرفراز است

جمال لایزال بر رخ ماست ببین در جملہ اشیا ذات اورا ببین در صورت ما ذات حق را بخشم خویش بنگر ذات پاکش تو ظاہر بین کہ جملہ نمودن را حدیث وہو معکم گوش جان کن بجز تو در جہان چیزے و گزینست انکو در یاب گرداناے راہے	کمال حسن او در جملہ اشیا است کہ اندر جملہ اشیا او مستی است ہمچ و بجز بین کائنات جلدیاست حقیقت ذات حق اینجا ہویدا است کمال حق تعالیٰ جملہ اینجا است رموز سخن اقرب بر تو ایماست محیط جملہ ذات حق تعالیٰ است بخشم خویش او در جملہ دنیا است
--	--

<p>در دل مسکین ہر سچا رہ بے سبب باز اصرار فانِ عشق کشتگانِ خنجرِ تسلیم را دل خور و زخمی زویدہ چون یکبید عشق را در مدرسہ تعلیم نیست</p>	<p>شاہ را گنجِ نہانے دیگرست زیر ہر واسعے جوانے دیگرست ہر زمان از غیب جانے دیگرست ایچنین زخم از کمالے دیگرست کما بچنان علم از بیانے دیگرست</p>
<p>احمد اتا کہ نکر دے ہوش او کاین جبرس از کاروانے دیگرست</p>	
<p>ہر گوار دے در نکو نامی ست چند گوئے کہ عشق نام نکوست کام ہر کام نہ تو دروہ عشق رو تو بد نام باش دروہ عشق رو کہ تو مرغِ دام دواند نہ مرغ او بوسعید بواختر ست ور خرابات عشق کے پرسند بر سران دودہ پدید آمد</p>	<p>طبع عاشقے از دغاے ست نام نیکوے عشق بد نامے ست کام اول کہ ہست ناکامے ست کاین سعادت ہمہ ز بد نامے ست زانکہ طبع تو تنہ دغاے ست باز او بایزید بطلامے ست کہ ز عاقبت خواجہ پاشا ہست کہ حجازیست خواجہ پاشا ہست</p>
<p>احمد است باش دروہ عشق تا بد اند کا حید جامے ست</p>	

سیر این راز کے شود مکشون	زانکہ این شرح لبط الامکانست
احمدی سیر دوست میگوید	زانکہ از ہر خیال در پی آنست
ایکے بر روی تو عالم مبتلاست روی تو در پردہ دائم نہایت چون یکے باشد غبار و سو جہا صورت آدم بجھے با زمین ذات پاکش ہست در ہر ذرہ ہست پنهان ذات او در چشم ہا	ذات تو در کسوت انسان چہ ہست حسن تو اندر روی کبریاست در میان ماجدائی از کجاست در لباس آدمی ذات خداست زان ہر ذرہ ہمیشہ این صفات ذات او دائم بجھے خود نماست
خود نمائی مے کند احمد بخلق	چون بر بندہ خود نما آن ذات ہست
امروز کہ این خانہ پز بانگ فغانست انصاف لہ ہوت کہ در پردہ نہان بود گنجے ست بیدار کہ در وصف نیابد در خانہ منہ دل کہ در نیخانہ چو چہانت خاک ز این خانہ ہمہ مشک عبیرست انکہ کہ رو فقہ دورا بروی یافت	در باب کہ این شود ہم از صاحب نہانت امروز درین دیر نگہ گر چہ ہمانست آن خانہ و خنیا یہ بین جملہ نہانت دائم کہ اوین بانگ ہر خیا چہانت شور در این خانہ ہمہ جنگ ترانت سلطان جہانت خداوند راست

تو ذات احمدی بین حق را	بجئے ذات او در صورت اشیاست
ای صورت نشان خداوند اکبرست حسن جمال تو ہمہ وصفان پرست در کائنات حسن نشین جلوه میدہد در ہر طرف جمال خداوند ذوالجلال والہند کہ غیر نیست بعالم چہ نگہی در صورت نگر ہمہ معنی و ذات او ذات خدا بین کہ بجئے شد آشکار نورِ خدای بر رخ آدم و آدمیت بر ذات احمدی ہمہ وصفان پرست	ذات خدا بین کہ بصورت صورت ای صورت تو معنی اللہ اکبرست ای حسن تو بصورت معنی برابرست اظهار کردہ حسن بعالم منورست در صورت بین کہ چہ معنی خوشترست ای ذات تو بجئے بصورت مضمرست انسان نمثلی ز خداوند اکبرست نورش محیط ذرّہ ذرات مظہرست آری جمال حضرت حق را چہ وجہست
این رمز این نکات ز اسرار مرتفعی احمد غلام بندہ اولاد حیدرست	
احمدی را جمال دوست عیانست در تماشاے دوست نرگس ما ہر کہ آگہ نشد ز معنی دوست ہر کہ در ہر وجود از و اثرے گشتے معطل کے تواند رفت	گر چہ از چشم دیگران پنهانست ترا نہ کہ رویش چو لالہ لغمانست نقش دیوار صورت بیجانست معنی خاص صورت انسانست اندر ان در طہ کہ بے پایانست

جمله موجودات پاک حق است یقین از کتاب لفظی توحید انچه میگویدیم همه در ظهور کائنات از اصل معنی بگرے چیت این عالم که بینی از نشان کائنات ایکه هستی را همی بینی ظهور ذوالجلال	لیکند جمله عالم جز خطابی بیش نیست اینهمه هر یک حروفی از کتابی بیش نیست اینهمه عالم که بینی جز مرئی بیش نیست اینهمه از بحر هستی جز جبابی بیش نیست اینهمه صورت و عوای جز نقابی بیش نیست
---	---

احمدی آمد حجابان جانان احمدی در گذراز جان که اینهمه جز حجابی بیش نیست	
--	--

آنکه میگرد و بهر صورت عیان پیدا گشت آنکه او بهر تماشا میکنند این جلوه ما هر که در هر کسوت آید بدون بهر ظهور آنکه در هر صورتی آید عیان رکائات و آنکه اندر اسم اسم آید بدون اندر کنین چون محیط زیر و بالا آمد آن دلدار ما	آنکه در هر صورت عیان شد زمان پیدا گشت ظاهر او جمله عالم شد عیان پیدا گشت و آنکه آید در لباس جان جان پیدا گشت شد عیان پیدا و پنهان جهان پیدا گشت و آنکه در هر سیکری باشد روان پیدا گشت در همه عالم نشان ب نشان پیدا گشت
--	---

احمدی در هر لباسی بینا یذرات خود و آنکه در هر کسوتی در هر زمان پیدا گشت	
--	--

از دیدن جمال تو هر دم حیات است در کائنات جمله محیط است او بذات	این جن لقریب تو الحق چه دلرباست در هر چه بگرے تو همه ذرات کبریاست
---	--

در عالم توحید بهمن مرو نشاست گر ملک سیلما نشت هم باد نشت این ساحت بحرست که سجد ذکر است جزا و دیگر نیست که انسان بنیاست	بزرگس که در خجانه روحست همی دید و انشد که درین دهر بجز دیدن نیست این خواجده خانه است که در خانه ندید در صورت انسان تجلی حقیقی است
---	--

احمد همه و عفا حد گشت حقیقت
مستے سخن بین که همیشه ثبات است

در حلقه مانگا ر سمرست عقل از سیرا چو دید بر جست کو آمده در میان نهشت صبر از دل خسته خست برست از تیر مژه دل و جگر خست گفتا و گرا از دست هم هست	سمرست رسید جام در دست دیوانه شدیم از جالش بر خاست قیامت در اندام از تیغ که شمه خون مار خست آرام سفر گزیدن از جان گفتیم بیکه کنار بوسه
--	--

چون احمدی از شراب توحید
سمرست رسید جام در دست

هر چه جامی جهان خن شرابی بیش نیست اینه پیدا و پنهان خبر جوای بیش نیست اینه یکیک ظهور ذات الی بیش نیست	در هزاران آئینه یک قناری بیش نیست هر زمان گفته سخن باخوشتر از از خوش از نقد هست موج و بحر اسمی جدا
---	--

اے احمد اگر بخود بہ بینے	این ذات تو ذات حق تعالیٰ است
لقاب کبریائی بر تو زیباست جمالِ خویش را ظاہر کن امروز علمِ بر عالمِ علّیٰ بر آورد ترا بلینم بہر صورت کہ بینم بوشبازِ قضاے کبریا لے تو لے متعرق اندر بحرِ وحدت	لو اے بادشاہی بر تو زیباست کہ سر خود نمائے بر تو زیباست کہ ذاتِ گوائے بر تو زیباست کہ سرے اینمائے بر تو زیباست از ان قریہائے بر تو زیباست کہ منبع آشنائے بر تو زیباست
پلاس و جرم را احمد گزیدے لباس بادشاہی بر تو زیباست	
یقین و صورتِ میرا کیست چشمِ دل اگر تو باز بینے سیرِ دلِ رجا و دلِ ربا ز کیم اگر بینے چشمِ دلِ تورا بسترِ عشق او کس شبِ آگاہ ہمہ اویان یکے بہ یکے بین جمالِ لایزالِ بینِ ہستی است کمالِ حسن و دو بہتِ ہستی است	کہ بیرون از سفیدی یا ہستی کہ یوسف حبش اندر قہر چاہی است کہ اندر عشقِ مہرِ بدن بادشاہی است بدانیِ محبتش ز سر تا با جہی است بسے در عشق او امر و نواہی است خدا کے در حقیقت لائناہی است کمالِ حسن و اویانِ رگاہی است بذاتش در بر آشیائے کماہی است

از وصف حسن نیست جدا اگر تو بنگری ذات خداست هر چه بنظا هر نظر کنی ذات بشر که پرده اسرار اینر دست آن شایباز تا که نهان ست و بشیر اسلام و کفر جلیه کی شد بر او عشق هر ذره که بنگری آن آفتاب است	این جمله صفات بمعنی همه خداست معنی چو ذات گشت سر امر خداست بنگو ای نگار که درین پرده با جهاست گر راست بنگری تو درین پرده راز انرا که او پراه خداوند آفناست هر قطره را که بینی چو دریا با صفات
---	--

هر نکته که از ره دل احمدی بگفت
یکی یک همه ز مر خداوند ذوالبقاست

تا صورت نقش یار با ما است هر جا که مراد حال آید آری چو صال یار باشد بالین چو بود بنجا ک کویت چون بر تو عکس یار تابد که عکس جمال خود نماید بایا دشمنی که سخن سمرایم از خاکست اگر پیام گیرم	هر لحظه مراد گر تماشا است یک خار بدل هزار خراست بی وصلت یار خانه صحر است داشتند که مرا به از فریاست این خار خنک یرو دیباست این دمسطه ز راه بر خفاست در جله سخن بهو بهوید است صد آدم و صد هزار حواست
چون عشق ز پرده رخ نماید	معلوم شود که بے محاباست

احمد از خردن این باد چنان شد مبروش	که بیک نوم انا الحق زون از عالم دست
خمار باد ویشاق در سرم باقیست	که بیش چشم و محض صورت رقیست
به نیم جرعه فروشم تمام جان و جهان	صلامی عام و هم کین شراب رقیست
شراب شاد و دیوانگه و قلا شے	همیشه دین نیست در سوم مشتایت
مرغضیست میگرد تو به عالم دین	و لم بگفت که بگذر نصیحت عاقبت
چو کایس نکشاد از صلاح زهد و ورع	مے مغانه بنوشم که زهر تر یا قیست

فروش صون مرتع بنوش احمد مے

که در در و دیو فی صفای طلاقیت

ای دل اندر صحبت دلداری بایست	هر دم از راه مے در کاری بایست
از سر دل بر در جان گوشت می باید خرید	از ره دل بر در دلداری بایست
با مغان جام لبالب هر دم باید کشید	اندر دن حلقه زنانه مے بایست
از سر سودا بسوی عشق باید سودا سر	پس بر آسود عاشق واری بایست
از سر مست بقادر نیست پاید گزید	و روم توحید حق برداری بایست
از شراب و هو معکم باد با بایچید	پس درون خانه خمار می بایست
از رموز سخن اقرب گفته با باد منود	پس میان لور یا یاری بایست
رپ و شلش غم بجان می باید کشید	بر اسید گل میان خارجی بایست
از سماع بلبلان آشفته بیاید شدن	و پے بولیش سر گلزاری بایست

جمال احمدی گریز بینے	یقین در صورت ہر آنی است
<p>آن دیر با کہ جان بمانست ستے و قلند رے و رندے افلاں نیاز و فقر و حاجات از چشم چشم ماست جاہے جان بر سر کوئے دوست ڈاون پندار کہ کار عاشق مست در یاب یقین کہ جملہ اسما ہر قطرہ کہ بنگرنے تدبیر</p>	<p>واللہ کہ جمال و عیانت این خوی قدیم ہیشانت سر پای گنج مفلسان است ہر چشمہ کہ بر زمین دانست بہتر ز حیات جاودانست میر و ن ز حساب این دانست از آئینہ ذات او بیانت در یابے محیط پیکر انست</p>
<p>از ذات احمد جمال احمد با جملہ صفات ترجمان است</p>	
<p>در مینا نہ کشادہ و برین سست است سایقے لم یزلے و ادم را جام طہور لفت می نوش دلام از سر خجانیہ وہ بردست نہادم ز کف ساقی بہت نخ بستے ہمہ بر کندم و بنیوش شدم عذر آن کہ بنوشیدم و از خویش شدم</p>	<p>فتیابے شدہ ناگاہ برین عاشق بہت بکف آوردہ از انجام و نشیند است کہ ترا در سر این بادہ تمنائی بہت با و ہا ہر چہ بسر بود سر اسر شکست شاخ خود بینیے نرد را ہمہ کرم بہت رسم و عادت ہمہ بگذشت شدم بادہ بہت</p>

<p>از علوم تبت از جمله عالم بگذرند از سرستی شراب صفت کشتند رحمتی للعالمین است آنکه او را قدیسان عرشیان بر آستانش خاک و بند آفریند کرسی نه آسمان را زیر پا آرند تا انبیا در دوشش آرند دست اعتصام هر که هست در غیر مکان بغیر طوق خود دشمنانش از تعصب سر فرو برد تبار گر سرارش ز دل خود عاشقانش بکشند از فضایی لاسکانی بر زبان سی کنند</p>	<p>خمیه بر بالای این نه گنبد بینا زنند پشت پاک خود بفرق طایر خضر زنند بر در اقبال بالبیک و اوجی زنند قدسیان بر خاک پایش بوسه داد زنند بوسه بر خاک پناه و خوابه بطحا زنند اولیا در بارگاهش سر بر سر پا زنند بر در اگر ام او از غلج هم بالا زنند در تانفس خمیه اندر جنبت لهما داند زنند آتش اندر صحنه نه طایر ام علف زنند از خم و حدت همیشه خمره با داند زنند</p>
<p>شهر در ملکوت افتد گرشهستان او بمجا احمد ناله های از دل شنید زنند</p>	
<p>عاشقان که نظر بر رخ زیبا بینند اندر آن آئینه مقصود جهانی نگارند نیست جز منظره آتش همه ملک جهان بالیقین جلوه جهان آئینه مروضه است گر بینند جالش بنظر محو شدند</p>	<p>روی مقصود و در آن آئینه چیده بینند هر چه خواهند در آن جلوه یار بینند عارفان جلوه جهان بر رخ زیبا بینند بد که آن نور حقیقت همه شایا بینند دل بان را بقدری دل شنید بینند</p>

پس بزدان خویش نام چارمی بایست	چون شده سرگشته اندر تیر و حرکت لهما
پس میان فرقه کفار می بایست	احمدی چون بر نیاید هیچگاه از دهن کفر
<p>ز فروختن از سواد ویدگان بایست خط ز غش و بیاض جان بایست مشکل سر را حق را تر جان بایست مشکلات ز غش را به دم بیان بایست آنهمه یکمک در جان روان بایست وز سر و دل و مزاین آن بایست جمله اسرار خدائی پس در آن بایست قصه ذرات اندر جان عیان بایست آنهمه تعویذ جان عالم شفا بایست راز پنهانی و درون دل نهان بایست بس جانی محمل دل هر زمان بایست</p>	<p>سیر تو حیدر خدا بر لوح جان بایست حرف سحرش از سواد ویدیه بایست از کتاب گشت کز آنکه بایست گرفت گشت باید کرد و میر و محکم را بدام جبهه و زان پیش اسرار حق است از سر و سخن از قرینا و می بایست چون ظهور حق نموده خلق آمد بشیکه چو مکر ظاهر گشت اندر حق و ذاب جهان خط مشکین بر رخ جوان که ظاهر گشت صفی دل را غشی ساخت از مرز و حق و فقر تو حیدر را مرقوم باید ساختن</p>
پس جانی محمل دل هر زمان بایست	احمدی از شرح افکاهی به معنی عیان آن به معنی زلوع کن فکان بایست
بر در تو طبل بجان لندی سری ز من	عاشقان را بارگاه است ناله آواز نند

<p> اهل افلاک ز درتیم بالا بنیند در روایات فلک نور مصلابیند سرمه روشنی دیده بنیابیند ذره خاک درش را که سینا بنیند مردگان از نفست معجزه بنیند عجب نیست یکایک ید برضا بنیند پای قدر تو بر پایه مینا بنیند بر درش جمله جهان مهر بجا بنیند خستگان خاک درت مرهم بنیند تا ازان سایه قرار دل خود بنیند نظرش کن که دلش صخره صیابیند هر طرف برگ تر و شاخ سطر بنیند میزند نعره بکل اهل سخن تا بنیند اهل عرصات سر اسر همه فردا بنیند تا سرمه در قدم خوا جگر بطحا بنیند </p>	<p> بر سر خاک درش سیر ملاک باشد عرشیان چون بکمالش نظر باز کنند ساکنان در فردوس ز خاک را در جان و دل را بقدا می در دل باز کنند میدان از نظر پاک تو دل دریا بند سوخته عهد توئی از کف تو دست هم از کمالات شرف آنچه ترا داد خدا که یافت از فضل خدا بر سر جالیکه خطاب سروران بر سر خاک تو پناه آوردند از کیم سایه خود بر سرشان باز گاند گرچه او تیره دل سخت چو آهن آمد کوفی کن که ز فیض تو شود نادره نال در گلستان تو چون بلبل مرست نوا آنچه امروز مرا از مدوش حاصل شد سر خود را بر سر خاک درت بیا بزم </p>
--	--

احمد از طبع تو شد طوطی گویای سخن
 لطف کن تا که سخنهاش شکر خا بنیند

گم در آید بنظر باطن شان جمله جهان
 جان جان را چو دگر آینه دل درنگرند
 عارفان نقد و هم امر و بخششی نگرند
 اگر بدانند که این جمله جهان منظر است
 گریه کن نفس فضل و عنایت برسد
 عاشقان ز وطن گریه دریا نوشند
 درویشان که همه در دلباخته شوند
 ساعی عشق ز لعل لب لدا خورند
 عارفان حرص و هواد اگر یابست کنند
 گریه نعره زنند از سر نوده فراق
 آه سر و دل پر در و بر آرد وی
 چشم حق بین گشایند می از شر و ق
 ندیان چونکه مقامات همه درنگرند
 ز کرامات کمالاتش چو بر بنیند همه
 کرامات بزرگ همه را رشک آید
 مع حق احمد موسی از سر صدق و صدا
 بحق عزت جهان مرجع ابدال زمان

عاشقانند که مقصود جهان و بهیند
 جمله اشیا بنظر عین مسکینند
 گرچه این جمله جهان نوده فرزند
 سر فشانند بپایش همه تیا بنیند
 طالبان بهتر از انفس میجا بنیند
 اندرون آتش غمهاش شررها بنیند
 هر زمان عشق بلار همه زانجا بنیند
 مست و شفیق که ای ز سبیا بنیند
 زیر پا در و ده افلاک محال بنیند
 همه عالم برستان دم گریه بنیند
 در تمنا از سر سر و دم سرها بنیند
 تاب خود شید بهر ذره بهر بنیند
 زینت شیخ مرا از همه بالا بنیند
 در کرامات کمال از همه بالا بنیند
 چو بد و مقصد خود را همه پیدا بنیند
 بر درشل بل صفا مسکن ما و بنیند
 از درخش جمله آفتاب و تو لا بنیند

احمد از ان تیر جن پیش تو ہر بار گفت		چشم خدا بین داشت آنکری کی را و دید
اندہ ازل نصیب من از غم نوشہ اند ہر آیت فراق کہ منزل سہمی شود بر جان من کہ بار فراق نہادہ اند بر جانہ کہ از پے من چرخ و تخت	در سینہ ام کہ تخم محبت بکشتہ اند گوئی کہ یہ صحیفہ جا نم نبشتہ اند بالاے مورد کوہ بلا بارہشتہ اند گوئی کہ تار ہاش زانندہ رشتہ اند	
درد و فراق غمت داند وہ سچ عشق		این جلد و طبیعت احمد رشتہ اند
آن ولیری کہ ہر گز از وی سلام ناید در آرزو بہر دم حاصل نشد مرا دم بیار و عدہ کرد بر رسم کماست آخر در شہر خوب و دیان ہر گز وفا نہا شد بہر کہ دل بہستم ہر گز وفا ندیدم گفتم کہ رسم خوابان باشد گئی وفا زہد و دوع در ندی کفرست ہر دیکجا دل و دھوا می خوابان ہر نہد و تقو رندی و عشق بازی ختمست بر تو احمد	من منتظر بر آنم گزبا و بولیش آید آن یار بیوفا را مردم چہ از ما یار ز بن عشوہ دروغی کارم نمیکشاید اندر زمین شورہ ہر تخم کے بر آید دل و وفا خوابان بستن گئی اٹھاید از ذاتِ خوب و دیان ہر گز وفا نیاید این زنگ کفر از تو عشقش نیز داید این زہد و یارسائی ہر گز بکانیاید از ما در زمانہ گل بن چنین ترا یار	

یارب این قوم کیانند که بس بخرند مروه آکار که زنده بقیامت نشوند بیکیه جو عه سر دار بر آیند دلیر جز جرات گمراه ندانند که کیست باوه نوشان ختم لم یزلی مست مدام بسمه شیران سر پیشه عشق اندام نه چو این سگدلان مروه بتان خشک لبند اهل فقر اند که از فقر همه فخر کنند نیست جز چرم و پلاس به پوشش شان کارشان نیست بجز زندی شاہد بار	ز بهر زنیفگان دشمن اہل نظرند آنکہ از تیر دل زنده دلان بجزند بیکیه آہ ہم از کون مکان در گذرند مست و آشفته دران راه ہما پوشند جان فروشان سر خاک در سیمبرند نه چو مشتہ زدہ چند کہ چون گاؤ خزند ہمچو دلاب سر چہنہ تم دیدہ ترند نہ غم مال نہ اندر طمع سیم دزدند طائران چن فقر بدین بالی در بند آنکہ شان کار و گریہ بکنند آن در گزند
---	---

احمد از خلق چه پوشی ہمہ این شیوہ خود
کہ ز کار تو یکا یک ہمہ آگاہ ترند

چشم خدا بین داشت آنکہ یکے را دو دید راہ حقیقی گذشت رسم مجازی گرفت ہر کہ درین راہ حق راہ شناسی نکرد آئینہ روشن ست ہر طرف از نگہ کو رہ داند کہ صہیت آئینہ رونما	کروہمان رآتی راہ کژیے را کو دید غہ این عقل و دین معنی دل را ندید گشت گرفتار نفس سچ فراوان کشید واسے بران کس کہ او کو خدا آفر تکلمہ تو حید تاب گزشتواند شنید
---	---

ما از کجا و دولت فصل تو از کجا خوان وصال خود ایوان پنجگان است شد مدتی که از گل گلزار وصل او هر صبح دم بخون دلم شسته خون شفق	زیرا که دست نشاند بکامی نمیرسد این دولت نغمه بکامی نمیرسد بوی ز صبحدم بکامی نمیرسد آگاہی از نگار بکامی نمیرسد
--	--

احمد اسیر سلسله زلف دست بس کین دولت عظیم بجای نمیرسد

دولت

مرا حضور تو باید بهال گنج چه کار مرا جمال تو باید بهاه خود چه نظر مرا القای تو باید بیوستان چه گذر اگر مبصر عزیزم بغیر تو چه صیاد	مرا کنار تو باید نظر چه سود کند مرا کلام تو باید خبر چه سود کند چو تر غمزه ز دی بس پیر چه سود کند رفیقم ار تو نباشی سفر چه سود کند
--	---

چو احمد از رخ خوب تو بهر که نه بود بروی خوبت دیدن بهر چه سود کند

اگر نقاب چهره زیبای خود را افکند هر که از شوق کمالش بی رقیب باز گفت گرد خشن بجان بیدلان تالی دم راهدان رسوا شوند از پر تو انوار تو	شعرش اندر نهاد بر و برنا افکند بهیچ موی بخودش بر طور سینا افکند بر سر طود و لش نور سحله افکند عاشقان را سر بر سرش نیند افکند
---	---

ہر کہ رخسار تو بیند بگلستان نرود	ہر کہ درو تو کشد از پے دستان نرود
ہر کہ در خاندومی با تو بجلوت شہت	بتما شامے گل دلالت و یکجان نرود
نحضر اگر نعل روان بخش ترا گر ناید	بار دیگر لبہر چشمہ حیوان نرود
عشق تو در ازل بر دل ما دغ نہاد	نقش او تا با بد ازل دیران نرود
مرد باید کہ ز شمشیر نگر داند رصے	ورنہ آن بہ کہ ہم از خانہ بیدان نرود
ہوسم بود کہ در پیش سخت کشد شوم	لیکاب بن لاشہ ضعیف ست بیدان نرود

احمد جام زاد صاف تو گوید سخن
عاشق آنست کہ ادا ہے جانان نرود

چشم عالم ہر چو تو دیگر ندید	ہر دم از نوعی دیگر آئے پدید
گاہ بر شکل دیگر پیدا شدے	کہ شوے بر ساز دیگر نا پدید
کہ شوے بردار بر شکل حسین	کہ سوے ظاہر بر شکل بایزید
ہست در ہر ذرہ مہر عیان	چشم خفاش مست ز نیمین پدید
گر یکے بینے یکے میں جملہ را	ہر کہ یک میں شد بر آنی رسید

چند ستری خویش را ظاہر کنے
باز زبان احمد این گفت و شنید

دیرست ازان دیا پر پیامی نہیں سید	وز نرد آن نگار سلامی نہیں سید
جا نہ طلب رسید و یکامی نہیں سیم	و دراکہ درو نہد یکا می نہیں سید

آنکس کردش حرم اسرار خدا شد
بر فزیه که تا با است چو خورشید صفا
سروش به بشر فهم نیاگشت و لیکن
بر دار بر آمد چو چین هر که درین راه
هر دل که نشد سوخته آتش عشقش
در ملک فنا نکند خسرو عالم
از نکتۀ توحید خداوند خبر داد
اندر دل مشتاق بے شعله بر آفرخت
شد مملکت فقر کس را که مسلم
از مایه تجرید کس نقد بقایا فنت
هر بنده که شد بنده انشا ه سنجور
نشی سخن کان خرد و خواجه نظامی
هر دور که ازان دست گهر بار برون شد
سلطان سخندان و شنگوسی سنجور
افراشته رایاب سخن بر سر عالم
بردار شد از کنگره عرش مقرب
جانش بحریم حرم کعبه توحید

بر لعل دل از خامۀ توحید رقم زد
بر طلعت اوشسته از نور قدم زد
بر طینت تخمیر صفی دست بر دم زد
در عالم وحدت زانا الحق بهیم زد
در خرمن اود دست قضا آتش غم زد
بر ذروه افلاک ز توحید خیم زد
هر ضرب که به تار حید زخمه بم زد
در سینه عشاق بے درد و الم زد
در هر نفس طعنه بر آباب نعم زد
کز گنج دو عالم چو پنبه بر هم زد
اندر قدش بوسه بے خسرو خیم زد
کو خیمه گفتار بستان ارم زد
صناع فلک ساخته در گوش نسیم زد
کو سکه خود را بر همه بر ملکب حجم زد
اعلام خود بر سر نه چرخ نجم زد
آن بیل عرشین که درین دهنه غم زد
لبیک زان غنچه در بیت حرم زد

تاب نوازش نیار د تاب برشته د لے	هر طرف بینی جانش تر موسی افگند
چون عنایت تلکیر چون هدایت ره برد	سایه پیری بغیرش حق تعالی افگند
شیخ دین مرشد پناه خلق احمد چرم پوش	آنکه جابش بر سر گردون مصلی افگند
منتقد اسی خلق عالم بر بنمای طالبان	آنکه گردون سر بر پیر پاش دروا افگند
آنکه از انقباس پاکش زنده گرد و مرد و دل	در میان خلق عالم رسم احیا افگند
پاره از جبهه پاکش دایمی حوшіان	خاک درگاهش بسیر جیحون افگند
طالبان خاکش کحل بصیرت ربی	واصل از نور جلالش چشم بالا افگند
بگذر و فرقت سرفرازان بر سر گردی	شهر مرغ جلالش سایه بر ما افگند
خاک پایش را تبک بر نه دیده کند	تا مگر نور حدی در چشم اعما افگند
بر سر راهش همه بیچاره و گشته است	تا نظر بر بنده خود خواصا افگند
تا مگر دست که مکتب شاهی آسانی کند	تا بقاف قرب تو خود را چه غصه افگند

بر امید چشم دار و احمد دیوانه بین

شاید احسانش گناه جمله عفا افگند

هم نکس که سر پرده بصیرت عدم زد	در ملک بقا از سر تجرید قدم زد
هر حرف که بر تخته هست رفته داشت	بر داشت بکلی بسیر حرف ثلیم زد
از رخ فنا گداز که نین بر آورد	از خون جگر آنکه دران ناحیه دم زد
سیر مرغ و لشقربا بی زلی یافت	کو بر سر کونین از تجرید قدم زد

باز آتش در نهاد ما گرفت	باز احمد در جهان ممتاز شد
باز عشق دلبران آغاز شد	باز آن مهر رخ اندناز شد
باز گلها می جسن از شگفت	باز عاشق را جنون آغاز شد
باز خم عشق اندر جوش گشت	باز یاده با قدح همراه شد
باز عاشق سر بر سوا لی کشید	باز چشم دلبران غماز شد
باز آن زیبا پسر رخ را نمود	باز عاشق بر رخ جانبار شد
باز عاشق گشت بهوش از سماع	باز سروان جو می سراز شد
باز زهد را بدان بر باد رفت	باز رسم بنجود می ممتاز شد
باز دلبر پرده از رخ برگرفت	باز عاشق با جنون انبار شد
باز گردانید کسوت یار ما	باز با شکل دیگر ابراز شد
باز بر من وحدت آمد آشکار	باز در خلوت بخت طناز شد
باز مرغ جان احمد شد دلیر	
گرچه او در پائین پر دار شد	
باز دلم عاشق جانانه شد	باز دل آشفته و دیوانه شد
باز ندانم که چه با ده چشید	باز چنین بست بیخانه شد
باز بنی وید که هوش شد	باز بچه با ده و پیانه شد
باز سر عشق برون اذ فتاد	باز بهر عا شق متانه شد

چون خیمه او دفتر از تیر الهی است	هر دم گره عقل برین قطره احمد زود
شاهی که علم بر سر نه چرخ بر افراشت	دست که مش طعنه بر بار باب هم زد
آنکس که نه ز دوست بدمان کلاش	اصحاب تعصب همه آهنگ نه دم زد

احمد بقیلش همه عز از سخن یافت

صد طعنه بر اصحاب همه هم و درم زد

باز هر جائے نوا آواز شد	باز نه در پرده و مساز شد
باز عاشق باده و حدت چشید	باز سر مستی ز سر آواز شد
باز دلبر شکل دیگر شد پدید	باز چنگ مسطر بان در ساز شد
باز صوفی را صفائی رو نمود	باز آن مجسوب نذر نار شد
باز مرغ دل شمعین یاد کرد	باز جانم باز در پرواز شد
باز بلبل در هوای گل پرید	باز گل با بلبلان انباز شد
باز در گوشه صلاهی عشق داد	باز طبعم با بتان همراز شد
باز عشقم راه در صحرانهاد	باز مرغ عشق در پرواز شد
باز قمر گانش سراسر تیر شد	باز تیغ عشق سر انداز شد
باز مستوق از کبر شد دل بود	باز عاشق و طلب جانبار شد
باز مار را احتیاجی رو نمود	باز آن در باغی حدت باز شد
باز دل و پای جانان سرنهاد	باز جان در غمزه با غماز شد

سے لہا سُر بہ پیش ابر و خود | بزمین نیاز خواہی کرو

احمد از غیر دوست چید منتظر |
ہنثیب و فہراز خواہی کرو

چون بود تو بے وجود گردد | اندر خور و صل جو دگر گردد
چون فانی کل شود وجودت | بود تو اگر نبود گردد
گر فانی محض گردد این بود | آندم ہمہ نار و بود و گردد
گر دیدہ بہ میخنت گراہد | شیطان تو با سجود گردد
سُر پایہ عشق چونکہ بینی | سودا می تو جلد سود گردد

احمد چہ فئات حاصل آید |
سُر پایہ تو خلود گردد

پیر ماور کوے آن ولد ارشد | از خرد و مصطفیٰ بیز ارشد
یو و چندین در میان اہلین | باز اکنون بر در شمار شد
ماز شورش در نماوش افتاد | خرقہ را انداخت و کھوار شد
چون شراب ہو معکم رچشید | ز دانا الحق و مبہم بردار شد
عقل را وز ہدرا گوشہ نہاد | مست عاشق دار در بازار شد
سوزش اندر شرح و سلام افتاد | مقتدای پاک از کفار شد
جلہ اہل دین گفتند این پو بود | کسان چنین بیری بی زنا ر شد

<p>باز سرِ دارِ چو مرده شد مرتبه عشق جو شامانه شد</p>	<p>باز شعور سے زانا الحق یافت باز توحید علم برکشید</p>
	<p>باز فتاوا احمدی در جام عشق مرغ دلش در طلب دانه شد</p>
<p>صفای صد فیان غافل چه داند حقائق ناحق و باطل چه داند رموزِ سیرِ دل بیدل چه داند که عاقل نکتہ شکل چه داند که خود بینِ حالتِ وصل چه داند که ناقصِ سیرتِ کامل چه داند که سیرِ لذتِ قائل چه داند که هر بیدل و دایِ دل چنانچه</p>	<p>رہ وید انگانِ عاقل چه داند ہر حق حقیقہ حق را حق شناسد من از دل سیرِ دل میگویم آنا بیادِ عالم و دیوانگان باش تو از خود و درشتا و پهل آئے توئی کامل مے در باب خود را قبل عشق شوی دستِ ہر دم دے باید زورِ عشق رنجور</p>
	<p>رموزِ عشق احمد کرد تشریح نکاتِ عشق را جاہل چه داند</p>
<p>پرده از روی باز خواہی کرد قصہ ماور از خواہی کرد کشف پوشیدہ دا از خواہی کرد</p>	<p>وقت آن شد کہ ناز خواہی کرد زلزلت را تاب میدہے ہر دم مے کشائے نقاب از عارض</p>

گر بے عشق کدائے بسود گر چہ درین راہ چہ موری بود	روی دل خویش بسطان کند عزت خود ہرچہ سلیمان کند
ہر کہ چہ احمد ز دل و جان نخواست وروی این دروچہ در مان کند	
مہری نماند کان بت عینا بماند کرد دروسی بماند بخت کہ آنرا صفا نکرد بنامی روزنی کہ در نیست نوارد بنامی قطرہ کہ نہ شد بچسپا کران آب حباب جلہ یکے دان بالیقین کز دے ملاسم کہ جانی کند نگار	مارا گناہ چیست اگر باشمانہ کرد دروسی بماند و کہ آن بلج دوانہ کرد بنامی تیرہ کہ مراد صفا نہ کرد بنامی ذرہ کہ مراد را خدا نکرد از اتحا و سچ کسے شان جدا نکرد از خود برو کجاست کہ او خود وفا نکرد
احمد ز پرتو کمر مش گشت عین او آن خاک کیست کز کرم او گیمیا نکرد	
ہر فقیہی مرد میدان کے شود ہر فقیرے را کہ مے بینی فقیر گر ہی خواہی بیرمانے رسی تا نہ گردی از ہمہ بیزار تو تا توانی در وجہ محو شو	سوچ مسکین سلیمان کر شود ورنہ ہر زندہ سلطان کے شود کشف عشق آخر بیرمان کے شود در بہت این راہ آسان کر شود ورنہ این رہ بر تو کیسان کر شود

این عجب کاری که ما را افتاد گرچه وعظ و پند دادندش بے رحم آمد خلق را از کار او هر زمان اندر هجوم خلق او از رموز عشق رمز بار یافت از کمال خود هر کس را بگفت گر کند بدستی شاگرد و است اهل دین گفتند این بدستیت بیر از رمز عشقش بار یافت	پیشوای ما کنون غدار شد و عظم و پند خلق نزدش غار شد چون هجوم اهل دین بسیار شد گاه مست و گاه او بسیار شد در نهال عشق بر خوردار شد بگذرید از ماکه وقت کار شد بیدل و میجان چو از انظار شد کشتن او بوریای نار شد در حقیقت کبر یعنی وار شد
--	--

جان مشتاقان تبار پاپای او

جان احمد این زمان اشیا ر شد

هر که نظر بر رخ خوابان کند چون رخ خود را ز صفا بنگرد چو مک به بیند رخ جانان خویش گر نظر بر رخ جانان برد آینه کاش چو مصفا شود هر که عاشق به مردی زند	صورت شان آینه جان کند ذات خود آینه سبجان کند آینه دل رخ جانان کند گنه او نیست که نهان کند ازین هر سوی تو چنان کند خانه دل را همه دیران کند
--	---

درین ره عاشق جا نواز باید	کہ گرو منع چون پروانہ گرو
براحت او بیاز و جان و دل را	کے گز خوشین بیگانہ گرو
براد عشق باید شیر مردے	کہ گرو عشق او مردانہ گرو
کے بازو درین ره عشق باری	کہ او ز خانان ویرانہ گرو

شراب عشق نوشید سہ احمد	
کہ از بولش جہان ستانہ رود	

جانم ز سوز عشق بسودا و روتد	گر شہہ شکست بیدار آفتاد
از بسکہ درد و درد کشیدم ز بیخودی	پایم ز جابر منت سراپا در آفتاد
اندر گنہ در و بلا شد اسیر غم	تا لاج شد ز خوش مینا در آفتاد
رخت و لم لچہ دریا می غم نہاد	کشش غم پیر طہ دریا در آفتاد
شغل خود ز قاعہ کار نہاد	عشقی ضعیف را و در پرتما در آفتاد
خوشوقت آنکسی کہ با صغایں جیت	مرد و کبیرا پندہ بیاد در آفتاد
وز رنگامی در ہر بے ترک ناز کرد	یک بار نمود و جہا را نشانہ
بیزاشت عقلہ کوین محوشد	راہ عدم گرفتہ بہار او نشد
ترک خودی گرفت درآمد بخوی	مورے ضعیف و گسرا در آفتاد
جولان نمود زش و ش زینما عشق	ہمچون تہنہ کہ در واد در آفتاد
چون کتی نمود با فرسیاب لہ	مروانہ در ہفت پندہ مار را و نشد

قطره سان در بحر عمان غوط زن	ورنه قعره بحر عمان کے شود
آہستہ ناگردن جسد با مکان	بے رموز عشق بجان کے شود
ہر کہ در توحید کفرے در یافت	ہرگز او در خود مسلمان کے شود
تا نہ گرد و غرق بحر لایگان	کا خصلت اسرار ایمان کے شود
در جمہ موجود ذات دوست پس	مے نہ انہم کشف عرفان کے شود

گر نہ احمد در شدے در بحر عشق

پر تو نور تو تابان کے شود

گر نسیم جان فراہو یا شود	ہر کجا زاہد بود رسوا شود
گردمی از بوی خلقش درسد	چشم اعما و بزبان بینا سود
گر نسیم در لبت شگفتیش و زد	بیدلان را با دل پیدا شود
گر بر افشا ند زخ ان سہ نقا	حملہ اسرار ہا در دا شود
گر بد اند عقل کل از ز عشق	در زمان از بخود می متغیر شود
از غمہ سہمی باید مدام	ہر کہ او در سیر ابن سودا شود

ہر کہ در افتد چرا احمد از حبیب

از فراقش ایچنین گویا شود

دلی کز عشق او دیوانہ گردد	چو سن در عاشقی افسانہ گردد
کسی کز عشق جانان را باید	بدل و عشق او در مادہ گردد

<p>پروا چو پیش آزمایند آنان که بر معنی گرایند</p>	<p>منصور نه بد چو در میان در صورت خود خدا برینیند</p>
<p>خود را بشناسید شما جمله خدایید در راه طلب طلب مطلوب شماست از راه یقین جانب توحید گرایید کامی ز مهره طلب شما جمله گرایید وز خویش بینید شما جمله یارید از کعبه مطلوب شما جمله یارید</p>	<p>ای طالب آن ذات خداوند شماست وز خویش پیچید هم اوصاف جدائی واقعه که دگر نیست برینیند بجا کس نیست بجز ذات خداوند تعالی گر دست یقین راه بتابند وینجا مقصود طلب جامه شماست نه بیند</p>
<p>انوار حقیقی خدا پرست و رینجا ذات احدی صورت احمد بنمایند</p>	
<p>یا ده ز دوست که غور دوست جو که بود وصف عشاق باز لغوه هوس که بود فرگس ستانه او دیده بروی که بود سلسله عاشقان حلقه موسی که بود باوه مستی فراتازه بسوی که بود حلقه گیسوی او طوق گلوی که بود کشتن دیوانگان شیوه خوی که بود</p>	<p>و لبر ستانه را چشم بروی که بود راه همه عاشقان آه ندانم که زد غنچه خندان او خنده بروی که زد زلف پریشان او رهن جان که شد جام ز دوست که خورده جامه گدا در کشید طلعت تابان او آه بروی که یافت احمد دیوانه را هیچ ندانم که گشت</p>

ردین دال

یک پختہ سرے کے سراپا در افتاد
 بیہوش شد دپامی جو شیدا در افتاد
 اما چو دید راہ ہما نجا در افتاد
 و در راہ عشق او بہ تقاضا در افتاد
 راز و شش بدر وہ اعلیٰ در افتاد
 اسما بعین ذات ستمی در افتاد
 و انگہ دران نظر بہ تشنا در افتاد
 اندر طلب جو میل زینجا در افتاد
 کہ در حقیض گاہ بیالا در افتاد

زد آتشی کہ شطراو در جہان گرفت
 عقل ضعیف را می در آمد برای گل
 بر ہم دریدہ پردہ افلاک بر سر
 بردین حق چو راہبر او گشت عقل بر
 اسرار الہی نہایت او گشت آشکار
 و ہر سخن خبلی عین نظر رسید
 چندان نمود و رو کہ گزشتہ باز ماند
 القصدہ چون جمال رخ یوسفی بدید
 نے صبر و ن سکون نے آرام نے قرار

یارب درین طلب کہ تنہا می احمد ست
 مقصود دل بجانش چہ زیبا در افتاد

دانش کہ جمال حق نمایند
 این طائفہ گز خود برانند
 گز رنگ ز آئینہ روانند
 شک نیست بغیرہ دل رہانند
 زان اہل نظر ہمے ستایند
 جمال اگر چہ تراژ خانند

گر پردہ ز روی پاکشانیند
 دانش بخدا رسد ایشان
 در عکس جمال حق بینند
 چون پرتو نور حق بخواسب
 بر روی تباہست جلوہ دوست
 ما راست جمال دوست قبلہ

چه سرهای حقیقی ز غیب پیدا شد چه نکته های نهان آشکار گیدار چه نکته گشت ز پر کار خط عشق پذیر میان قطره بحر اتحاد ذاتی دان همونست در همه عالم بذات خویش ندان هر آن وجود که مینی وجود دوست تمام هر آنچه بود نهان اندرین سر آکسن ظهور حسن خدائی نموده شد به بشر	که از شامع آن اهل عشق شیدا شد که آنچه در تنق غیب بود پیدا شد چه و چه بود که در جمله جا هویدا شد ز بحر قطره بیامد و باز وریا شد که سرفرازات آنکی نبطی گویا شد کمال منظر فرائش وجود اشیاء شد سراسر از تنق غیب باز ایما شد جمال ذات آنکی ظهور اسماء شد
---	--

تو احمدی احمدی دان دوم نرن کاینجا
بسود عشق بیاید امیر سودا شد

عاشقان در عشق جانبازا آمدند همدم و معشوق گشتند از نوا گاه غرقه گشته اندر تار بحر عشق چون خلیل الله اندر تار عشق از صفای جان بجان اگر شدند جان و دل را چون فدا کردندشان چون جمال احمدی شد آشکار	در جوای جان جان باز آمدند باز با معشوق و مسافر آمدند گام با مطلوب در ساز آمدند چون سمن در باز پر واز آمدند در فغانی عشق جان باز آمدند در روی عشاق ممتاز آمدند عاشقانان در عشق جانبازا آمدند
--	---

بہشتیان است اعلام کرد بہشتیاران اذان پیغام کرد بشر را در میان بدنام کرد عیان خود گشت انسان نام کرد تجلی ہم پنجاں وعام کرد کنون بیدار ایش در دام کرد بنور ایزد سے آرام کرد بسجدہ مرورا الزام کرد	مے توحید چون در جام کردند رو بہ جام چون ساقی بدیدند بہر کار بست فاعل پا بحقیقت بیتہ خیر است آنکہ خود را ظاہر آرد چو در کثرت خندہ و مدرت خود اگر چہ مرغ دل پرواز سیکرد برہی خوب روان چلہ عشاق ملک بر دوسے آدم دید معنی
--	--

چو کافر گشت از دنیا ی باطل

لفظیپ احمدی اسلام کردند

ہر کہ او صیرت شمارا دید
ظاہر اندر لباس انسانی
جملہ جان یافت جانِ جوہر
ہر کہ آگہ زافر معنی سفید
عشق معشوق عاشقی اید
ہر کہ دریافت سرین تہ صید

ہر کہ او صیرت شمارا دید
ظاہر اندر لباس انسانی
جملہ جان یافت جانِ جوہر
ہر کہ آگہ زافر معنی سفید
عشق معشوق عاشقی اید
ہر کہ دریافت سرین تہ صید

بایقین روئے سلفی را وید

احمدی را کہ کہ ظاہر یافت

<p>جمالیت منظر اہل نظر باد ہر آنکس کو نیا درد و زلفت زبان و دہشتم ہر زمانی بزیر پای تو سدا ہی عشاق ز جام عشق تو مخمور و سرت</p>	<p>ز خاک پای تو محل بصر باد چو زلفت دا نما زیر و زبر باد بگرد عارض تو سبزہ تر باد نگار را ہر زمانے بے سپر باد دل عشاق ہر دم بے خبر باد</p>
<p>بہاد آ نام حدیث لعل شیرینیت دہانم زان صلاوت پر شکر باد</p>	
<p>دوستان یافتی جان مرایا دارند بر شما باد کہ چون خندہ زند گل چین بر شما باد کہ چون نرم طرب ساز کنند در محلی کہ شما جمع نشیند بہ عیش چون خرامند با طراف چین بہ نشاط چون کند باد سحر سون سحر در نص چون نسیم سحر می تازہ کند جان شما</p>	<p>لحظہ اشک در افشان مرایا دارند گرد زنگس مستان مرایا دارند شورش شمع شبستان مرایا دارند ساعتی حال پریشان مرایا دارند جنبش سرو خرامان مرایا دارند یک زمان غنچہ خندان مرایا دارند نغمہ سنبل بیچان مرایا دارند</p>
<p>چون دران مجلس شادی بشنند ہمہ احمد بے سرو سامان مرایا دارند</p>	
<p>ہر قطرہ کہ چشمہ عشقت برون زند</p>	<p>در بای عم روان شود سوچ خون زند</p>

بار ما در پرده بازی می کند مے غاید مسدای مختلف گر چه کج شکست جان عاشقان می نه گنجد عشق او در هر دو کون ترک چشمش از برای جان ما مردم چشم ز خو نم هر دے	عالمے را کار سازی می کند مے ندانم تا چه بازی می کند در هوای عشق بازی می کند زان بهر سو سر فراری می کند هر زمانه تر کتازی می کند جان ز قربا نم نمازی می کند
--	---

احمدی را چون غنای مطلقست

زان بهالم بے نیازی می کنند

دردا که در عشق بدر بان نمیرسد دروسی فراق یار که در مان پذیر نیست در کوفت و بچ و غریبی و بکی ما قصه فراق نوسیم سر بر احوال در دمنده و لبر که می برد هر چند زار و خوار بکوش قناده ایم مخ و لم اسیر که اندر نفس بماند مردم درین هوس که وفائی کنندگار احمد بدر و یار شده بتلای عم	این قصه داز بپایان نمی رسد کاین درد لاد و است بر مان نمیرسد آوخ که هر چهار بدر مان نمیرسد لیکن چه سود چون بر جان نمی رسد پای ملخ به پیش حضرت سلطان نمیرسد حالی به پیش حضرت سلطان نمیرسد عمر گزشت باز به بتان نمیرسد عهد و فای یار به بیان نمیرسد دردا که در عشق بدر مان نمی رسد
---	---

گاه گفت او من علی ام من ولی
 گاه موسی گشت اندر طور عشق
 گاه اندر جنگ عشق او ساز کرد
 داستان و لبر می از سر گرفت
 باز در مری در جهان آغاز کرد
 رخ بها نمود پیدا در همه
 سود سودا کے همه کرده بخود
 باز سر با سود و رسوای عشق
 احمدی را چون جلال خود نمود
 آنکه دمی هزار جان آید بازمی دهد
 هر که دمی هزار جان قیمت نموده است
 گر چه هزار جان دل رایت در لحظه
 هر که ز حسن کرد مقصد خویش میکند
 گر چه چو من هزار جان بخت در طلب بود
 مرد دین طلبی راه نیافت هیچکس

گاه نامش مریم عیسی نهاد
 گاه پیدا بداد بیضا نهاد
 گاه نامش خواجہ بطحانها و
 جان ما در بوته یغما نهاد
 باز در سر بردگر شان پانها و
 باز شکل دیگر داین بیا نهاد
 باز از سر بود بر سودا نهاد
 کس چه داند چنان غوغا نهاد
 نام او سر دفتر شیر نهاد
 که چو من شکسته را قربت را زمی دهد
 هر نفس هزار جان گم شده باز میدید
 باز بغاشقان خود دل بچه باز میدید
 حاصل عمر خویش را کیست نه از می دهد
 باز وصال خوشتن که بر نیاز میدید
 مرد بک بغاشقان شیب و فرامیدید

آنکه چو احمدی هزار در راه او چه بهر بند
 آنکه دمی هزار جان آید بازمی دهد

آتش زند نفقت سر پرده فلک ہر شعله کہ عاشق ز دل برون زند ہر شعله کہ بر جہد از جان سوزناک ہر شعله کہ عاشق ز دل برون زند جز دار نیست جلوہ آن شاہباز عشق گر بے خودی از خویش دی بر جنون زند در قاف قرب دوست سر پرده بکنند کو پشت پای بر سر دنیا می دون زند در پای ہر دو کون کم از قطرہ شود چون معج انکشاف ز بحر نگون زند

بنگر ظہور ذات حسینی جمال من
ہر قطرہ کہ چشم عشقت بون زند

راز دل در میان نمی آید بر عبارت سخن نمی گنجد ہر کہ عین یقین ست رویدان بر خورش تا بچشم اہل نظر سہر جان بر زبان نمی آید بر بشارت بیان نمی آید گفتنش در گمان نمی آید نور حق جز عیان نمی آید

راز با احمدی چو شرح دهد
راز دل در بیان نمی آید

عشق رمزی در میان مانہاد ہر دے رمز و گہر اظہار کرد گاہ پید اگشت پنهان از ہمہ گاہ او بر شکل دیگر رونمود شورش در جان این سوا نہاد ہر زمان نقش و گہر پیدا نہاد گاہ پنهان برقع از رخ وانہاد گاہ نامش آدم و حوا نہاد

هر که اوجبام عاشقانه چشید کشته سمرت اوست همچو حسین	او انا الحق هزار بار کشید هر که زان باده جرعه کشید
هم انا الحق دست سحر بجائی از زمان موعده ان بشنید	جز بشر نیست هیچ دات کشید

احمدی را ازین سرایه بسین طایر قدس و قرب برج مشید	
---	--

ایدل از اهل لان سرزمی بایزید طبله سانج هو حکم را بسر بایزید	نکته عشق از زبان یاری بایزید خن اقبال لب لدارمی بایزید
لی مع الله در میان لوح و کلام خود انا الحق هم باید گفت از معنی عشق	کنت کتر از لبش یاری بایزید دزدان عاشقان بر داری بایزید
نعمه اتی انا الله بایت هر دم زدن نکته سجائی از الفاظ و قول عاشقان	دزدان کهری گفتاری بایزید اندر دن بوریای ناری بایزید
نیت جز از خدائی هیچ سره در میان سر سر را آبی میکنک رخ گوش کن	پس همه از محرم و اغیارمی بایزید از نواهی نغمه یاری بایزید
نغمه نواز عینبی در میان بوستان گر چه میگویند وحدت در میان کمرست	از نواهی بلبلان یاری بایزید لیکن ایراد افشاری بایزید
همز توحید خدا مر موز دهر در است	از گل دگر از نواهی بایزید

گر یک نظر بسوی من تبلا شود گر یک کرم بحال من بنیاد کنی گر یک گره ز پر خم زلفت ببارسد وصلت اگر نصیب و دوست آن تواند رون بده حسن جان گرفت سجده اگر قیمت زلفش هزار جان	در دم همه سر اسر جمله دوا شود مس جو ما همه چون کیمیا شود حاجات خاطر همه دانش دوا شود تا دولت مسا عد بخت کرا شود وقتیکه پروه بنده اریخ چها شود داشت هزار جان که بیک بها شود
--	---

اے احمدی به تحت تو این کی روا بود کان شا حسن ملتفت این گدا شود

ای اهل نظر برده دل بند تا کم نشوی ز خویش یکبار ایده دست بیک قدح گروشد اکنون من عاشقی درندی دارم دل که کرم عشقت بیچاره دلم بتو به کوشید دیوانه حلقه های زلفش چون دست نمی رسد بصلش	از دیدن غیر دیده بر بلند این بار کجا توانی افکند آن خرقه صد هزار پیوند کردیم صلاح دزد یکا چند بر جسمه وصل آرزو مند عشق آمد و بخت تو به بر بند از پند کجا شود خرد مند گشتیم بکوی دوست خرد
---	---

احمد ز نظر تو با زمانی دادند بے نصیحت و بند
--

سر مر موز خدائی ہر زمان بی واسطہ	ہم جو خالصان از لب ستار می باید شنید
سر تو حید را ہوا رفتیہا احمدی	
از زبان شعیب فتحاری باید شنید	

راہ بس درست غایت تنگ تار یک سیر
 بے سعادت رخت برون کے توانم زین سرا
 کے رہم زین وحشت آبا و عدم بی جذبہ
 چند گردم تشنہ لب برگردو ریاحی طبع
 چند بہر جرعه گردم بگردنی کدہ
 ہمتے ناد نظر باز ممتناع بردو کون
 تاکے اندر بحر وحدت غرق گردم ہر
 چون در آن بحر آشنا گردم بدست آرد
 یک سخن گفتہ بعالم عالمی را داد جان
 کردہ عالم ہویدا بہر روی مصطفیٰ
 ذرہ از خاک پایش عرش را دادہ شرف
 غرض دو مصغر غرت کردہ یوسف را غریز
 بوی خلقش تازہ گردانید عیسیٰ نفس
 کردہ ہر صبح از برای پردہ داران و دش

بے غنایت کے جاید را ہدیہ سچا رہ منیر
 بے ہایت کے توانم زہ فتن زین سرا
 کے رسم و منزل مقصود خود بیست گمیر
 چند بہر قطرہ گردم گردو ہر پردہ
 چند بہر عطیہ با ششم بہ بخانی اسیر
 قوی تا کور تم مردانہ دش دریا قیر
 سر بسر دیا بوونے آہا باشد آبگیر
 گرد شجاع او ہم عالم بگرد و مستیز
 یک نفس گفتہ با دم کردہ و ذہن را لکیر
 کردہ بر آدم کرم بہر رضای بی نظیر
 حلقہ اش در گوش کردہ بہر صحت چرخ پر
 کردہ کل خاک کویش پر کنعان با بصیر
 زان نفس بر خلق پیدا کردہ قہار البشیر
 خیمہ زرین رسن ہر اوج چرخ مستدیر

معنی توحید و رسامی دل یکان من
حرف توحید از خط دل داری باید نوشت
مست خواب لوده را از تیرگی باشد خبر
آپه می گوید خدا از سر خود پر عاشقان
و حدیث من را این گوش می باید نهاد
در زبان خاص عام این نکته توحید را
نیکار تر بر حق را کشف باید نشان
ساخ از دست کنون لاریباید بشید
بر عه با بد پیشید از جام مستان است
رب ارنی چون کلیم الله میباید گفت
صدقت و حقیقت عشاق اندر هر زبان
هر که بست راه وحدت خوشنوا می بینند
گفته ناگفته از و تعالی بایستین است
نماندانی همه توانی اسرار حق را جهان
ز زبان سنگ خشت میوه دارد خورست
زبان صبح خیزان سر توحید خدا
باز آب معرفت داری و بر سر حق

هر زمان از گفته ابرار میباید شنید
نکته مستانه از بهشیار میباید شنید
این خبر از مردم بیدار میباید شنید
ان گوش جان دل ناچار میباید شنید
وزندای غیبین سر میباید شنید
در میان کوچه و بازار میباید شنید
راز نهانی هم از دل داری میباید شنید
طعن ها در خانه خار میباید شنید
نکته قالوا ابلی نکر داری میباید شنید
لسن ترانی باز موسی داری میباید شنید
از زبان جنگ از او تار میباید شنید
دم بدم ایندم ز سر سیه تار میباید شنید
چون صد از سنگ از کوسا میباید شنید
از زبان میوه و اشجار میباید شنید
نا ذکر و الله هر زبان ذکر میباید شنید
در سحر از ناله اشجار میباید شنید
شورش جد از لب نهاری میباید شنید

بصورت همه اشیا چو در نظر آید	بچشم ظاہری دیدم کمال صورت یار
<p>ظہور نور خدائی ز چشم احمد شد تمثیل ست مصور جمال صورت یار</p>	
<p>باز این دل دیوانہ من گشت گرفتار زین پس من و آن شاید و آن نذر آفات نے در پے سجاوہ نہ پردای خلافت آن شکل دلاویز کیہ ویو انہ مراست مجنون کہ شود شیفتہ ہر دم غل نیست دارم ہو سے آنکہ سگ خویش بخوانی گر شیفتہ دل برخت نیست عجب جز آرزو دوست و گرو سچ ماندست تا چند کنم محنت ایام تجل میخواستم از لعل لب گفت حاجی</p>	<p>شد صبر سکون از من بیچارہ بیکبار بردست صراحی طرف غامخار کر وہ یکے جوہ گرد جتہ و دستار زین پس من آشفتنہ ہمایہ دیوار در ہر چہ بیند رخ بلی است نمودار تا خلق بدانند بہر کو چہ و بازار آن سنگ بود کو نشو و نرم بیدار ای مدعی از طعنہ من دست ہمدار تا چند کشم بار فراق تو بہر بار چون روی تو بینم زبان ماند ز گفتار</p>
<p>احمد بہ نظر بازی درندی شدہ مشہور کہ خلق بدانند کہ ما نیم درین کار</p>	
<p>در ہر دو کون نیست چو مطلوب خبر بشر ای آفتاب حسن توئی ذہ آفتاب</p>	<p>مقصود این دآن رد و جوش توئی گر در ذرہ آفتاب طریقت و نظر</p>

<p>و قمر تو جید خواهم بر در پاک قدیر و ی ز تجید تو رنده خاطر خسته خیر و رنپا هست او قنادم و سنگیری و تکیه ببان دهم هر خطه بر باد و بوردل پذیر</p>	<p>چونکه در اندست از وصف جمال پاک و ای از تو تازه شد برگه زبان بیدلان یا رب ز دوست هوا نفس فریادم پس گر نسیم طفت تو آمد سحر گاهان مرا</p>
	<p>زان نظربای که بر سچا رگان داری بلطف ز احمدی سچاره مسکین گاه گاهی برگیر</p>
<p>رسوم عاشقان اربیت بهتر ز مایاری وفا داریت بهتر بمحمد شدمین خواست بهتر درین عالم گرفتاریت بهتر نمیدانم که دلداریت بهتر که میداند دل آرایت بهتر</p>	<p>زیاران دلربایا ربیت بهتر اگر چه کار خوبان موافقت چهار انیس غریبش محبوب خوش آکس کوهی کبریا ربیت نخ پر سدنگارم سچ گاهی نمیدانم چه بد کردم بجایش</p>
	<p>بخواد خن احمد ریخت لی جرم که نزدش جرم خو نخواست اربیت بهتر</p>
<p>درین معانیه می بین خیال صورت یار جمال خویش نمود از نال صورت یار تمشک است بظاهر مشال صورت یار</p>	<p>تمشک است مصدور جمال صورت یار هزار روضه رضوان با ختمای شبست اگر تراست نظر از ظهور اهل کمال</p>

نورش بجال ماست مدغم	میفش بصورت سست مضم
<p>از روز ازل شراب وحدت با جمله صفت محیط بالذات پدید است لے ز چشم پنهان گشت است بان اهل معنی از نکته وحدت خدای آرز که خدای پاک خوانی منتابے تاب دست تابان اینصورت بی مثال محبوب انوار ظهور او جهانست چون خاص تکلیف بانست از وحدت حق که آگهی دست هر وصف که بر جلال خوبست تا چند درون پرده باشی گاهے نمود ذات خود را که ظاهر شد بساز بوبکر</p>	<p>در طینت ماست مدغم ما راست بجا طایرین مقرر پنهانست لے ز چشم اظهر از کینف رموز او سحر هر کس که بگفت شد بر اثر بر صورت ماست بن سحر خورشید ز نور او ست نور بر جمله جهان شده مصور در کون و مکانست او ستور زمین شود جهان شده مبشر هم خویش رسول شد سکندر از حسن جمال دست نظر بے واسطه نماے منظر بر صورت احمد پیسبد که گشت عیان به شکل عمر</p>
<p>گاهے نمود و شکل عثمان</p>	<p>گاهے نمود و همچو چهر</p>

در خورشین بین دتبر از غینہ کن	در یا بخیلش را کہ پشیمان شوی مگر
در یا دمیج ہر دو یکہست ذات او	اندر وجود حبلہ یکہ بین در نظر

احمد ظہور جملہ توفی اندرین وجود	در ہر دو کو ن نیست چو مطلوب جز بشر
---------------------------------	------------------------------------

حدیث بادہ کن پیش شاہد مغرور	کہ ذوق بادہ چہ داند اسیر باد غرور
بیایں ہیرستان تو سرمد ہیر پار	ہیرین مصلح مزدحم پیشوی مغرور
بیار جہاں عدا جی شوش باد بزم	کہ نیست بے می و طرب کمالن و حق حضور
بہ نیم جہرے خاند کرد بجزاں مانتا	انیم دشتہ رضوان حضور و تصور
اگر ز خانہ خمار جہرہ نو شے	شوی کلجہستان عشق روز شور
بیوی باد و خنجانہ جان بدہ ایدو	کہ رنج تلخی جان کنیزت شود مسرور

بکام احمد سمرست ریز جہرہ	کہ مست دست بخیزد بہ در لفظہ تصور
--------------------------	----------------------------------

یک جہرہ و صد ہزار ساغر	یک قطرہ و صد ہزار کوثر
یک معنی و بی شمار صورت	یک معدن صد ہزار گوہر
در کثرت بہت وحدت او	خوشید یکے ہزار اختر
در ہر چہ بہ نیم او تحیط است	در ہر چہ کہ نیم نگہ برابر

جز ذات خداے نیست موجود	معدوم شدہ وجود دیگر
------------------------	---------------------

عاشق از جان بازی وار و کمال	اگر تو مرد راہ عشق بے سہر
احمد دست از دو عالم بر نشان	گر ز درو عشق او دارے خبر
ایک پیدائی تو بر شکل بشر ہر چہ می بینم ہر ذرات قدرت نور ذاتی غافل جملہ جہالت ہست با ذاتت محبت ذرہ را ہر کہ در دریاے عمان شد نرد	مے نمائی ہر زمان ساز و گار در میان نایب نام این بشر ذات پاکت شجیع بحر و بر او ہیکل ایزدین سخنہ خبر ذرتہ زین بحر شد خورشید نمر
ولہ	
اے در نفس خودی گر فتار پندار از خوشنیتن بدر کن خود بینی راز خود بردن بر میدان بریقین کہ حق مطلق اسرار خدای از تو پیدا است	خود را از خودی خویش بردار پندار کہ هیچ نیست پندار خود بین چہ کست ہر شمار بر صورت تو شدست اظہار دیگر تو مگو حدیث اسرار
ما سائے لطف کردگاریم	آیات کلام عشق را یار
اندرون خویش خویم کنایہ نگار	دائما اندر وصال من معنی زیر نگار

	<p>احمد زاحد جدا ندانے در اصل نظر کنے تو بہتر</p>	
<p>بسیخ ہوا سے عشق دلدار عشق تو چو شیر شتر زہ خوشخوار ہر درہ شد ست ہمار چہ آتش تفت چہ سوزار سجا دگر و شود بچار گر داند خر قہ بند زار سر پیش ہند جلیک بار گا ہے سر کوہ گاہ ہمار</p>	<p>ای ورد تو کیسی ای اسرار سودا می تو سودا می جان از پر تو حسن آن لارام یک رمز زار عشق گویم بک جرمہ اگر وہ ہے ز جاتم گر راہ یقین یقین نائی چون لشکر عشق را تباری گا ہی شد وصل گاہ ہجران</p>	
	<p>احمد جو ہوسست اصل موجود دیگر تو بگو حدیث این کار</p>	
<p>از ہمہ عالم بیکے در گذر جان خود در بار در خود در گذر گر تو غوا خنے کنے یا بے گھر سال کا گھر مرد را ہے راہبر خود نباید رفت رہے راہبر</p>	<p>گر ز در و عشق او دارے خبر ہیچکس از عشق جانان جان نبرد قلزم عشق ست تعرش ناپید بے طلب در راہ نتوان در سید بے یقینت کے تو انہم راہ رفت</p>	

روئے نمائے مہر سی زما	آخدا این شخص خود و رگز
پردہ قالبے بیان برنگین	تا کہ یہ بینم تر ایک نظر
صورت ما آئینہ روی است	آئینہ را کے نگردے بے بصر
صورت تو گر تشدے آشکار	از سر سفیش کہ دادی جبر

احمد اگر سہ بگوئی بہ است	
دامن ہر خس چہ کنی پر گھر	

در در سہ با ہی عشقی ہر بار	رفتہ کہ گم رموز اہل ہمار
حیرت بزبان گرفت لگشت	غیرت بد بان نہاد سمار
چون نیست بغیر دوست چہ بیک	در ملت کافرے کن اقرار
رفتہ بہ سرا ہی کفر تر سا	باشد کہ رسم بد دست یکبار
آواز بر آواز سلاش	کامی لایق معنی تو ز ہمار
در خویش نظر کنی تو ایدوست	در باب یقین کہ نیست جز بار
اگر مقصد جان جان تو خواہی	در خویش طلب کہ نیست اغیار
ہر آن جرم می پدید گشتہ	چند آنکہ تہمتہ بود اسرار
منصور چو نکشتہ برون زد	تا بد بر ختمتہ یہ سردار

اے احمد از کتابہ توحید	
ہر دم سبقتے کن بیکار	

<p>آب بحر گم گرچہ اندر شک می گیرم قرار باز آخر کار بنگر جلد نیز گشت نادر بحر بودم سبج گشتم بنگر اندر اصل کار سن کنون همچون شرابم گشتم چون عطار جان جان کنون بسن مکتم رادر گوش دار</p>	<p>همچو مشک ز آب ریاسن جدا گشتم ز بحر همیز بودم بادل بین رخ چون شدم نار بودم نور گشتم فوره بودم خورشدم شیر فزاین شرابی زخم و مدت دلا چنگاه سرفت چون جان حیوانی شدت</p>
---	--

<p>گرچہ احمد بودا کنون گشت اعداد سرول کسوت دیگر نموده از لباس کرد و گار</p>	
---	--

<p>ایکہ عیانی تو بہ شکل بشر دوست نگر از رہ معنی عیان نیت وجود تو بجز ذات حق گشت بشکل تو ظهور آدمی آدم معنی ہمہ در ذات است ست می شوق شواز بجنودی</p>	<p>ہر دم از خویش بچو کس گذر کروہ بمثال بشر طالب خود باش ز خود کس گذر زان ملک فکندہ ہو سجدہ سر ذات تو از صورت معنی شمر چند ز نے طعنہ تو از خیر و شر</p>
---	--

<p>احمد اگر غوطہ زنی در بحر از تگ این بحر برون کش گھر</p>	
---	--

<p>ایکہ عیانی تو بہ شکل بشر تا ہمہ ذات توئی با وجود</p>	<p>چسیت بعالم از تو این شور و شر نیت بجز ذات تو ذات دیگر</p>
---	--

برائے گن پر وہ کلبیس از رخ تجلی جز بصورت نیست ممکن جو منظر می بیا پیدائند زان و بنو ساز و زخون خویش پر دم مگر از مفرانین معنی حکایت	و نوا خیز سن عالم متور انظر کن ہنر معنی را مصور کھا نا انج بزرگین بر دار منیر تو از ساز و زخون خویش پر دم از اس معنی کے رہنمائی
---	---

تو ذات احمدی بین در بنجا صفات معنوی ات قلندر

خوشتراز جان جهانی اسب آمدہ بر صورت انسان پیر مے بری دلہا بشوہ دمدم نیت غیرے در ہمہ عالم ولیک سپیل جانما سوس خاک پای است آشکازا بر لباس آدمی جمال منظر ذات قلندر نالا تو چند اندر پر رہ باش ظہور می نیست ممکن جز بصورت قتیل منظر ذات قلندر	ہر چہ می جستم سہمہ اتی ہر لیک در عالم کہاں آہم پیر ہر زمانے دست تہ تیغ در ہمہ دلہا چو جہنم اتی ہر مایہ جسم در آہ تہ تیغ ہم نہائی ہمہ تیغ تو ذات حق تہ تیغ تو کے مقصود دلہا تہ تیغ یکے بنگر ہمہ تیغ بیشہ تیغ جبرائیل ہر
--	---

دستم در ره عاشقانست این را	باز یستر نه راه سر از غیر
شد مخور چشم صورت غیر	چون نقشش را در پدید گشته
در راه یقین چه کجاست دور	در مصلحت او چه کفر و میان
در دیده کور او دست لاخیر	مال که بکس نرسد بر گز
بجستجو بدان که هست و غیر	این نیز که نه نیانست این راه
در مصلحت نیست لاخیر	در مصلحت و ملک این راه

تجدید چنین جمال غیر

باز یستر کناره گم از غیر

گر کند حاجت بایک نفس آن یار	و دستم به فراموشی که گشته پیش غیر
او در آن سوی براحت من اینجا	بیا بیا بیا بیا بیا بیا
بیر غمناهی تو می نوشتم چون شهد	در این ایستاده که بسمت بروست
نشد تو زره العمامه کن می نوزد	در این ایستاده که بسمت بروست
کارم از دست فراق تو سر اسرا	خوار گردیدش یا در خانه فانی
باز یستر کناره گم از غیر	در این ایستاده که بسمت بروست

تجدید چنین جمال غیر

باز یستر کناره گم از غیر

ز نثر سخن آتشی شد سراسر	در این ایستاده که بسمت بروست
-------------------------	------------------------------

گر چه در دست مناعت قلیل دنیا	ندید دل به ملک جهان اهل بصیر
گر چه از فقر بدروزه کفعم عمر بسر	بهر دوان بوم برور سلطان وزیر

احمدی را نکته جستم عنایت شایه

بادشاهی ابدی را چه غم از پنج فقیر

چو از رخ پرده واگردانم امروز	جهان را ایستلا گردانم امروز
پرسے و حور را دیوان سازم	سپهر و خیر دنیا گردانم امروز
و بحر معرفت موج برآرم	جهان را آشنا گردانم امروز
لباس عاشقان بسوخته دل	و آفت بویا گردانم امروز
دل عشاق را بدبوش بنجود	ز سر اینها گردانم امروز
مر از بید بملک لایزالے	گداریا و شاگردانم امروز
ز سر سخن اقرب باز گویم	ترا از خود جدا گردانم امروز
بگویم نکته از قاب قوسین	ترا من بر مصطفی گردانم امروز
سبب مخفی خود از کنت کنز	نظارا هر از خفا گردانم امروز
بگویم هر زبان الی انا الله	حقیقت را روا گردانم امروز
و غمزه خونهای کشتگانرا	روان چون سیلها گردانم امروز
جمال خویش بهر کشته عشق	یقین دان خیزنها گردانم امروز

ز گوشت و استخوانم طاق ابرو	بهمه محرابها گردانم امروز
----------------------------	---------------------------

یقین است صورت اشد اکبر که بر ذات تو شد معنی مقرر	ہر آن نقشے کہ او صورت بر بند دلا بر آن تو کوسنی بخت بی
جمال احمدی را بین تو ایسجا ز نور حق تقاضا شد منور	
نیت غیرے جز جمال کو دگار وی ہمہ صورت به معنی آشکار صورت و معنی یکی بدین نقش یار در ہمہ یک دانی یک بین در شمار رمز حق را ہم معنی پا یار را حق را در حقیقت گوش دار	عشق آمد مظهر حق آشکار در ہمہ صورت یکے معنی بین صورت هم معنی صورت در حقیقت نیت غیرے را وجود و ہو معکم در حق است بالیقین معنی اقرب گفت در معنی خدا
احمدی چون ذات حق را نیت غیر ایں رموز سر حق است گوش دار	
که غنی چاره ندارد غم زور و فقر مرحبا سلطنت فقر که گلیست فقر بخت آخرت کہ بہتر بود از تاج بزر خاک کوئی تو مرا بہت با خود بزر کہ مرا خرقہ چر میست چرخ بخت حیر	حقارت تو بسین بر من بچاره حقیر با و شاہی چه متاعت کہ بر تو کند مژدہ ایدل کہ من خرقہ چرخ بخت تا کہ در بحر موت زود صد غوط تو و آن تاج در صحن من این خرقہ حیر

<p>وایم یک شبی یک شبی</p>	<p>کیا را بر منست که مرا بخواند</p>
<p>هنر از آن آفتاب عالم افروز ترا از سحر لایه های خمر نیست سبح و ترسا و کفر و دین اسلام سر اندازان این راه بس است و دگر کی چون نیست بر تو حدیث ولا از جان جدایی مصلحت نیست</p>	<p>تربیک نیز میخاک و انجم افروز زالا سحر و لایه های خمر نیست همه دارنگار گریه و انجم افروز لبایم ایریا گریه و انجم افروز سبح از بهر دوسر اگر دهم انجم افروز گدازا پا دشا گریه و انجم افروز</p>
<p>چو احمد عالمی آشفته سازم چو از رخ پرده و اگر انجم افروز</p>	
<p>حجاب این دآن بردارم افروز جهان برورت یک نکته سازم بصدق این پرده عقل فروز نواک نظر و ابرو خاتم اندم رموز عیسی و اسرار آدم چو خبر نیست عالم کس اکنون خودی را بنجودی سازم پس انجم</p>	<p>لشان از بی لشان برده انجم افروز از آن نکته جهان بردارم افروز در سر اندر زمان بردارم افروز صلوات عاشقان بر دارم انجم افروز ز خود بر آسمان بردارم افروز زبا از همدان بردارم افروز سکان از مکان بردارم افروز</p>
<p>عیان را از نهان سازم پیویدا</p>	<p>نهان را از عیان بردارم افروز</p>

کنم لب خندہ از لعل شیرین
 نمایم تازہ در لب خروسان را
 بیایم زخم سحرش بر دار
 خنہ سلطنت از نقد خمرے
 ولم بانے ہوا سے نقیاریت
 نوازیم پر وہ عشاق مشتاق
 دلقہ از تجلی عاشقان را
 بر آرم از لوائے سر بر فلک
 سلیمانم بدو پس رب ہیبت لے
 چو موسیٰ عاشقا تراست ہوش
 ز تاب آفتاب عالم افروز
 نموداری کنم از وحدت خود
 نهم بر فلک نہمین کو سن وحدت
 منم موسے بی بینے وحدت آباد
 قباے سہر پو شان فلک را
 ز گرد راہ خود کھلے بسا زم
 نظر گر افکنم بر سنگ و آسن

نسیم شاہکا گردانم امروز
 سدا دینہ بنا گردانم امروز
 نہ سنہا ہوش اگر دانم امروز
 نیانرت را غما گم دانم امروز
 ز پروہو پروا اگر دانم امروز
 ترا صاحب نوا اگر دانم امروز
 چو موسیٰ اچھا گردانم امروز
 سہرت صاحب نوا اگر دانم امروز
 ترا مرغ صبا اگر دانم امروز
 ز جام لب نوا اگر دانم امروز
 دلت غرق صبا گردانم امروز
 نداے رنبا اگر دانم امروز
 بہر سوے ندا اگر دانم امروز
 عصا را اثر دہا اگر دانم امروز
 ز پیوند صبا گردانم امروز
 لہر را تو تیا اگر دانم امروز
 بیک دم کہیا گردانم امروز

از نغمه تو حید کسے را کہ خبر شد ای طائر قدسے نو کہ از روضہ حقے این جہتی است کہ در بحر مجازیت در عشق خداوند قدم پیشتر آ در	بیرون ندید را ز دل خویش بہر کس پر تر تو ازین گنبد نہ طاق سقرش این گوہر دریا چہ نیسے بر کف ہر خس تا چند زنی گام ازین راہ تو داس
--	---

احمد سخن شربنا اہل چہ گوئے آہنا کہ ندانند بواوی ہمہ دھلس	
---	--

نقش رخ بے مثال قدوس ہر صورت خوب کان بیان ست این جبہ خسرقہ بگوش المیس نداشت چشم حق بین از معرقتش مناسند محروم در تختہ این نبات بنگر ایدل ہواے خویش تا چند در حلقہ زلفت یار ماندہ	در صورت باشد ست محبوبس نقش ست ز لوح روی قدوس در عشق مخمے خسرند ناموس دید آدم را بذات معکوس از راہ خداے گشت مایوس ہر حوت کہ غیر اوست بل اوس مغرور شکے بزرق دسالوس سرخ دل من اسیر محبوبس
--	---

احمد بجمال خود نظر کن نقش رخ بے مثال قدوس	
در حلقہ لولیان او باش می نوش شراب عشق خوش باش	

<p>نوا سے بیبلان بردارم امروز حدیث جان جان بردارم امروز</p>	<p>من آن مرغم که بردار سیاست چو مقصود فبست از جان جانان</p>
	<p>جمال احمدی بردم ہوید است جمال تادیان بردارم امروز</p>
<p>ہمد دینمازدین بردارم امروز گمان را از یقین بردارم امروز گمان از نادطین بردارم امروز لباس جورعین بردارم امروز چو عیسیٰ از زمین بردارم امروز گمان از ہفتین بردارم امروز ز نور حق بسین بردارم امروز چو از رخ آستین بردارم امروز امان را از امین بردارم امروز</p>	<p>نقاب آن داین بردارم امروز یقین جملہ جان از عشق پید است ز نور خود شیرہ فاک آدم چو آدم من یقین و رفتم چون و من کہ ددم آدم و سید جمال خود با عالم می نمایم رواے شاہدے ملکوت در ملک بظاہر بین کہ می جستم بیاضن ملک را کہ رخ خود و نمایم</p>
	<p>جمال احمدی آرم بہ جنت ز نور احمد این بردارم امروز</p>
<p>بر ذاتِ توانوار تجلیست مونس پس آدم و ابلیس غایبند کی بس</p>	<p>ای بر رخ تو شیفتہ ارواح مقدس اگر پردہ تعلبیں روی تو برافتد</p>

شاید که شوے تو نیز بچود	در زمره طالبان مے نوش
گر راه روے براه دل رد نقد عجم عشق را بیند ور بدنام کسے شود درین راه در سیکده ز راه پسته بجوش تو شور خویش یکبار	این نکته عشق را بکن گوش گر جمله جهان دهند فروش کو جمله جهان کند فروش بجزوش ز جام عشق بخروش در جمله جهان بخوش خاموش
سجاده خسته را گرد کن ای احمد از شراب بر خویش	
چند خواهی نبشت نامه عشق قصه دروازه بیان بیرونست کام عشق ستارم را بدون لائق هر قدر کس نبود	که نگنج بشیر نامه عشق تا قیامت روانست خاموش زانکه خود کامیست کامه عشق فلعلبت بادشاه جامه عشق
احمد از عشق یار مے نازد نیست این تاج از عمامه عشق	
ای نور رخت مخزن اسرار بدق بر حسن رخت ظاهر انوار آلبیت این بحر محیط است که جوش همه ربافت	بر روی تو انوار تجلیست محبت بر روی تو انظار خداست بق این قلم عشق است که پدید است چو ذوق

تا ذوق شراب عشق یابے در زمره عاشقان بدنام در حلقه طایبان مدہوش تو لذت عشق را چه دانے	باشد که شوے تو نیز ادا باش این جملہ خودی ز خویش تیراش سر حلقه شومی میان تلاش اعنے چه کند جمال جماش
---	---

در صورت احمدی چه بینے دلش بین کہ ہست نقاش
--

عاشقا ز اشاہد می نیست از بیرون خویش ہر کسے وار و خیال لیلے و مجنون بے گوشوی میزان شرود کہ گئے موزون نظم خون غم مارا اسلاں خون باہر غم حرام تو دلی را انگیرے بر سائے در راہ خویش یونسی باید کہ باشد بر در دیای خویش بگذر از چون چرا تا بگرے در را فقیہ	مخوڑاں بادا خوشگوار از خون خویش عاشقان خویش لیلی میشود مجنون خویش نیک بین میزان را تا شوی ز خون خویش ہر غمی کو کردہ باشد بہت شب از خون خویش تا فروز میرے ہر خطہ با تا را دن خویش کو بود در راہ او ہر خطہ کنون ز خون خویش چون زنداوم ز خوبی ہر کہ شب بخویش
---	---

احمدی سو تو فخر نہایت بچون و گران مخوڑا و ادا دہا از چہرہ کلگون خویش

در حلقه عاشقان مدہوش بگذر ز خیال خود پرستے	مے نوش شراب عشق می نوش شوریدہ عشق باش و مدہوش
---	--

<p>چہ طعنہ ہے زنی تو احمد بحرینہ دنا لہ ہاے حراق</p>	
<p>سایہ فلکند الحق بازم ہمای عشق زان ہر دو سر ہم آمد اندوداعی عشق سرہاے عاشقانیت شد فاکپا عشق صد ملک جان گیر دآن پادشاهی عشق آدخ چہ جلیہ سازم از ننگنای عشق یارب کجا فتادم اندر بلاعی عشق رحمے کن ترحم خبر بنو اسی عشق کس نیست جز تو محرم در راز عشق</p>	<p>مار افتاد ناگہ در سر ہواے عشق لعل لبست نگار چوں شہد شکرت کردہ ہزار جان را اندر چہ ز نخلان ملک لہم بگذر از تیغ خنجرہ آن شہ ظاہر شہت رازم از عشق یار تازم فریاد میکنم من از دست خوبرویان رسمیت از کربان پر سہد بینوار از سہم بگیر حرفے تار از با تو گویم</p>
<p>احمد کن تو ظاہر اسرار خویشین را در سینہ داری نہان اسرار ہای عشق</p>	
<p>بادی وصلی بہت ہست ہنگ واللہ کہ کفر دین ست یک رنگ بے فکر تو نامہا ہمہ تنگ لیکن نتوان بیکرب رنگ</p>	<p>دندہب عاشقان یک رنگ در شہر عاشقان تلاش بے ذکر تو کعبہ انشت سوداے تو گر چہ بہت با سود</p>
<p>این بود تو جلیہ ست فرنگ</p>	<p>این بود تو گمرہ حیرت در بیش</p>

این باد عشق است که چون جام صفت این قلمم توحید ز اسرار خداست این گوهر ذاتی که زویای من است	دین شربت شوق است کف جام مرق انگهار شده بر صفت ذات تو الحق گوهر نتوان گفت که نیست مطلق
---	---

احمد سخن سر گفت ست هویدا هر کس نکند فهم ازین نکست مطلق	
---	--

ای جمالت پر تو انوار حق ای رخسار عکس جمال این روی هر سچو منصور ی با یاد شیر مرد که تو اند چون سمندر رهش ای سگ آخ چندی لانی دروغ بشکند بابت چو غنچه در دهر	ذات پاکت مخزن اسرار حق دومی تو آینه دیدار حق تا بر آید بخود و بردار حق آنکه ادر قصان شود بر نار حق شیر مردان بے تو در بازار حق گر تو بوی یابے از گلزار حق
--	--

خلق غافل مے نداند شیر تو گر چه احمد مے کنه اظهار حق	
--	--

ای زلف تو دامگاه عشاق اے عارض خوب و لغزیت هر کس تو چونیت در سپهر تو انچه همے کنه بغمزه	اے روے تو سجده گاه عشاق ریشک رخ بستان قبیاق چون تو بنود بکلمه آفاق کافر مکنده تیغ براق
---	---

گر تیک داگر بدیم اما	ہم زمان توایم بندہ داریم
از راہ کرم نواز ما را	زیرا کہ شکستہ زار زاریم
آخر سلکے زچرم پوشم	از نسبت او دور اختیاریم
ماہ را در نقاب می بینم	بحر را در حباب می بینم
ظاہر اندرون سینہ جان	ہر زمان خود گلاب می بینم
من در آئینہ صفای وجود	بسینہ آفتاب می بینم
موج را عین بحر می یابم	آب اندر شراب می بینم
جام را چون بدست می گیرم	ساقی اندر شراب می بینم
دوش در دیرمغان میزوم	حلقہ دل بر در جان میزوم
بیخود سرست بیک جرعه	بر در میخانہ فغان میزوم
از سیر مستی در دیوانگی	دست بسر رقص کنان میزوم
مست می از عشق بہر بے خبری	وانہ و مستانہ فغان میزوم
از نفس سوخته خویشتن	آتش غم و دروہان میزوم
چشمہ خورشید ہمہ سوختم	ہر نفسی کہ دل جان میزوم
ماہ من ازو بر بردن شد پدید	منکہ بدان حال فغان میزوم

کاین راہ چہ عقبہ ایست بس تنگ	مردانہ در اسے دزر و عشق
یک رنگ شوی صلح و جنگ مارا چو جہنم ست ہنسنگ از دل بدر آرا میں ہر ہنسنگ از جملہ بسوے یک کن آہنگ این عقدہ و دہزار فرسنگ ہزار شوے ز مرز فرہنگ	چون آمدی از کجیر خویش بے روے تو گر بہشت باشد کز وصل تو خویش تن بخواہے گر دولت معرفت بجوئے در خویش اگر کنے تو فکرے مقصود عقل عشق یا بے
	تو کعبہ و دیر را یکے دان یک نقش گز بجملہ ارژنگ
ذات تو بہر وجود شامل یا جملہ صفات خویش کامل آن حضرت بے نیاز کامل ماںیم بذات خویش و اصل غفلت ہیمنہ ناست چائل داریم درین بسے دلائل کردست از ان دو چشم نائل	ای ذات لطیف شخص کامل موجود بہر وجود بالذات دائمہ کہ ہموست در دو عالم ابھران چہ بود مکان توحید در راہ بقا ہمہ فنا نیست در رمی بتیان صورت تو بر روی بشر تجلے خاص
خالی ز صفات حق و باطل	در صورت احمدی خدا نیست

سکان مقام کبریا نیم	همان سزیر آن نگاریم
مرغان پرواج کاخ قدیم سلطان سراچه ظهوریم	مانیم زمان مکان ندایم بر مرکب عشق شسواریم
احمد چو جمال خود ننساید بسیم یقین که کردگاریم	
مانیم که جانست ماست پریم دردا که ز حد گذشت اندوه دل سوخته زار زار گشته است زین لعل مرا نبود دوران	در محنت و بیخ مانده دریم آوخ که بجان گرفت روم زین آتش غم بسوز مانم دین درد مرا نبود مرهم
احمد ز فراق یار محزونست دل زار و نزار و پیده پرسم	
بر تخت شه و شهر یاریم بے تاج و دواج بادشاهم مار اسر و کار با کسی نیست بکرتک چو کفر گشت و ایمان در مذہب مادونی نگنجد	بر مرکب وصل شسواریم بے ملک و خزینہ کامگاریم بیرون ز حساب ر شماریم بالمیت و دین چه کار داریم با جملہ جهان یکے شماریم
فایز نماز و روزه و حج	ماضی و گریه هست گزاریم

صیقلے آئینہ جان منم	آئینہ صورت جانان منم
در همه ذرات صفات نیست لماک جهان جلا مسلم مراست گاه چو گل خنده زخم در چین درد و جهان نیست بجز ذات من زده ذات شهو در نیست	هر چه بد یعنی تو بدان آن منم در به این زنده سلیمان منم گاه چو گل دسته یحسان منم آمده در کسوت انسان منم بر همه سستی تو نابان منم
احمد بر دود و ذول رنگ گفت صیقلے آئینہ جان منم	
سج شیفته جمال اودیم سیراب لم نشد ز آبے آشفته جمال آن نگارم اوبادشہ ست در رو او	دیوانہ خستہ قال اودیم تا تشنه آن زلال اودیم سرگم شدہ خیال اودیم چون مورچہ پائمال اودیم
احمد ہزار بار گفت سج شیفته جمال اودیم	
ما آیت انص بردگاریم ما مظهر عشق استیم	اسرار موز عشق یاریم مطلوب ظهور کردگاریم
ما خزن ذات محض حقیم	ما منبع لطف آن نگاریم

رندے و شاہد بازے ز سر عشق عاشقانیم فتادہ بسر کعبہ غمت در تمنای وصال تو ہمہ در زبان گرد ہم جان تہ پات ہے مرد و نجاب پادشہ را چہ غم از یاس ہر موجگان	تو پندار کہ ماہر گز ازین در گذریم اندرین باد یہ جانرا بسلاست بریم در میان رخ و زلف تو بخت و خطریم تا بدانند کہ ما زندہ بجان دگریم تو سلیمانے و ما موسیٰ با سپریم
--	--

احمد زند نظر باز کہ شاہد باز است

سر خود کرد و عیان بر تو کہ ز اہل نظریم

ماگدایان خیل سلطانیم گم چو موسے کلیم بر گم طہر ابہ ز نبیل نیستے ہر نیم ور عشق از دوا یا پیدا است چون نظر بر جمال خود کردیم آیت صحت از جمال وجود عالی عاشق خدا گردود مرغ لا ہوتے ایم و طائر قدس ہست ایوان قربت و وحدت گوہرما ازین طبائع نیست	بسر ملک عشق سلطانیم گاہ بر طور فقہ عمر ایم گر چہ در مملکت سلیمانیم بوہوجب در دین کہ دہانیم عاشق حسن خویش چہ ایم از ازل تا ابد ہے خوانیم گر نقاب از جمال افشانیم باز بنگر کہ ما چہ مرغانیم ماوران خالصہش ایوانیم دور وریکے گوہر کا نیمہ
--	---

مارا سر کعبہ اد صفا نیست	ما قبلہ ز روئے یار داریم
مارا تو بسین بصورت ما	ما مظهر عشق آن نگاریم
<p>احمد ادست نیک بنگر</p> <p>این ذات ز صفرے شماریم</p>	
ما چشم دل بجانب دلدار کردہ ایم	جان را فداے غمخوار کردہ ایم
افگندہ ایم سر بسر کوی دستان	خود را براہ دوست سبکسار کردہ ایم
از بہر یکد و چرخہ دورے ہزار بار	جان را فداے غاۃ خمار کردہ ایم
مارا نہ راے جاہ نہ برواے خانقاہ	خود را برین طریق سبکسار کردہ ایم
<p>احمد لباس خرقہ چین بخود بین</p> <p>پہنان بر برجیہ ز تار کردہ ایم</p>	
نقاب ز روی خود چون برگرفتیم	جہان را عاشقی ار سر گرفتیم
جمال خوشین چون دامنو دم	جہان جملہ بحسن اندر گرفتیم
چو محراب بروان خود کشیدم	جہان در طاق در منبر گرفتیم
ز جام لے مع اللہ جرعه خود دیم	ز سترستے رہ دیگر گرفتیم
<p>شراب احمدی در کار داریم</p> <p>ز جام اینا ساغہ گرفتیم</p>	
پر وہ بردار کہ تا عارض خوب نگیم	روے بنائے کہ تا سجدہ پیشیت بیریم

از روز سخن اقرب هر زمان	شهر با بر سو هویدا دیده ایم
ملکه از دهر و محکم خوانده ایم	لیح اندک آشکارا دیده ایم
سودها اینچشم از بحر خود	این همه امواج دریا دیده ایم
گنج اسرار خدایم خویش را	گوهری از کنت کنز دیده ایم
برین خوبان یکایک بزمان	جمله حسن حق تعالی دیده ایم
شکر و حلوا یکے دان ایوان	شکرت را جمله حلوا دیده ایم
هر جمال حسن خوبان بیشک	جمله اسرار خدا را دیده ایم

چون محمد بر لواء احمدی

آیت انا فتحنا ریده ایم

میخ قدسم را شیان پیده ام	اندرین گلزار گل پیده ام
با محمد بوده ام در طوب عیش	در مکان لامکان گرویده ام
گاه بودم در میان کوه طور	گاه با موسی سخن بنجیده ام
گاه به چون خضر در هر چشمه	در میان راهها غلطیده ام
سالمات کاندین باغ وجود	بهیچو بلبل زار زو نالیده ام
بهیچو سبزه بر سر هر جو نیار	از تراوت بار بار و نیده ام
در حیات جاودانی مانده ام	خلعت عین البقا پوشیده ام

صد هزاران سال دور هر قابی	روز و شب با هر کس کوشیده ام
---------------------------	-----------------------------

تا بد آنے نہ این دے آنیم	لے ز خاک و ز بانه ز آتش
عالمیکه خدا و انیم	محریم سیرے مع الشدایم
گر چه ما آده بر ندانیم	پا و شاہیم با بملک فقیر
بہر آن آده بکنانیم	یوسف ملک مصر لاہوتیم
کہ درین دام و ہر مہا نیم	مرغانیم ارشیں قدس
گاہ پیدا و گاہ پنہا نیم	گاہ پیلے دگاہ مجنونیم
<p>بچو احمد بخلقہ زندان</p> <p>زند خود باز در دستا نیم</p>	
جان جان ہرست جانان دیدہ ایم	تا جمال ظلمت جان دیدہ ایم
ربا رنے گفتہ حیران دیدہ ایم	من نیم حیران جو مو سے صد نہر
جلو را در زندہ سلطان دیدہ ایم	نکستہ گویم ز سر عشق خود
قلز ہم در یاسے عمان دیدہ ایم	من یقین خویش در ہر قطرہ
صد نہر ان سر نہان دیدہ ایم	در خم ہر تار مو سے دلبران
در حقیقت نور ایمان دیدہ ایم	در میان کفر و زلف نیکوان
<p>تا جمال احمدی رخ و انمود</p> <p>مشکلات عشق آسان دیدہ ایم</p>	
خویش را آشفہ شیدا دیدہ ایم	تا جمال دوست پیدا دیدہ ایم

سن جام دیو حکمت و بیوش آدم بر زمان با نکل نا اکن میز نم پنهان بش چون مرا کینک شد در راه و صحت کفر دین	در مؤذن اقرب سر پنهان یا فتم نیم جود از شراب شبنم رحمان یا فتم در میان سینہ و دل نورا بیان یا فتم
---	---

احمد اندر جلد عالمیت غیری در جهان را بر سجاست این کز رنر پیران یا فتم
--

من خدار آشکارا دیده ام بے کم و بے کاست دیدار خدا بر تیغ زیبای سر و نازنین من نمیدانم چه میداند کس صورت حق را بچشم ظاہری گر کسے پرسد چگونه دیده	آشکارا سن خدارا دیده ام بے کم و کیفیت آشکارا دیده ام نور پاک حق تعالیٰ دیده ام من ز رویت این صفارا دیده ام بر جالت اے نگار دیده ام صورت این و شمارا دیده ام
---	--

بر منج احمد جلال کبریاست نیت پنهان آشکارا دیده ام
--

با جمل بصورت خدایم در یاب یقین ک نیت غیری در صورت ما بین تو پیدا	در صورت خود خدایم غیرے چه بود که جملایم بر سک خود زوہ لوایم
--	---

کس نیت بجز تو اندرین جا	مایم ز اصل کار مایم
-------------------------	---------------------

	از شراب احمدی بس جام عشق در بستان صفا نوشیده ام	
ز مستی جان و دل برده رستم کنون من بیدار بجان نشستم ز ذروی هر دمی تو بنگارستم ز طامات عبادت جگر رستم در دین خرقه صد زنا رستم ز دایم کفر و دین هر دو رستم در دین کعبه کنون بت پرستم مدام از جان جان میروش گشتم طناب هر دو عالم در دستم رخیم و حدتش مست استم	در آمد از درم عیارستم ز عیاری برده جان دل شراب عشق را در کار کردم چو آن در و درون کام منیت ز سر من خردش بر کشیدم چو دین و کفر یک رنگ بدم چو از دل بر همه معلوم گردید چو از و هو حکم کشت و شن بقای من مطلق شد قانی من بیک جرعه دو صدستی نمودم	
	تو احمد را احد میدان به تحقیق که گاهی در علو و گاه پرستم	
منظر دل از رموز عشق سببان یافتم کشف این اسرار را در کوی انسان یافتم ظاهر اند جمال حسن خوبان یافتم	دو شیخ من مقصود دل در کوی طایبان یافتم آنچه نهان بود از انسان ترسایان یافتم از رموز کنت کنز هر چه مخفی بود آن	

ما سبق عشق از خط دلدار خوانده ایم آیات حسن یار که پنهان ز خلق بود موجود جله ذات ز آثار بار راست مکتوم گنج عشق که از چشم پنهان است مقصود کار بر بنیخ آن یار دیده ام هر سطر ی از وجود خود می ور کرده ام	سیر رموز عشق از ان یار خوانده ایم از صفی جمال است که را خوانده ایم آثار شریار با نظار خوانده ایم بلیک بلوغ و دست ز آثار خوانده ایم حرف یقین ز خط سنج یار خوانده ایم در درس حق عشق بیکبار خوانده ایم
--	--

چون احمد از خیال تو آشفته تو ایم این نکته شریف که بسیار خوانده ایم	
---	--

ما یسم جمال اسم عظم موصوف بذات خویش گشته خوش باش که هیچ نیست پیدا جز ذات خدا و گرنه نبینم در کسوت آدمیت پیدا و اشد که جمال دست ظاهر	بر صورت آدمی و آدم در صورت ماست اسم عظم الا که بذات نیست مدغم پیدا است بذات در دو عالم در صورت آدمی و آدمی در صورت خویش گشته عظم
--	---

در صورت احمدی خدا نیست پیدا بحمال خود مکرم	
---	--

اگر زمانه شکل پیدا میکنم عارفان راست و شیدا میکنند	
---	--

در هر صفتی دے که ما نیم	بشنو تو دین مقام تو حید
بر تخت شہو و پا دشا نیم در صورت شکل خود برانیم ہر دم بہرست و گر درانیم	در کسوت فقر ماچہ بینے در صورت مانگر خدائے گا بہ چو خلیل گاہ آدم
در کسوت احمدی چہ بینے آن بین کہ رواے کبر ما نیم	
دین مغان در راہ قلندر گرفتہ ام ایمان و کفر جملہ برابر گرفتہ ام زہد و صلاح جملہ مزدور گرفتہ ام در راہ عشق کار خود از سر گرفتہ ام حب الوطن ز مدت دل بر گرفتہ ام در راہ حق معاملہ دیگر گرفتہ ام ہجام جہان نمای ز سائے گرفتہ ام مطلوب راہ فقر و صد بر گرفتہ ام در راہ عشق راہ پیہر گرفتہ ام	پندار و کبر از سر خود بر گرفتہ ام مارا چو راہ دین نمودند سالہا جملہ ریا نمود مرا ہر چہ بود آن دنیا و دین ز خاطر خود بخورده ام اندر مکان عشق چو مردان نشیہ ام آب حیات از لب دلدار خورده ام در راہ فقر طالب مطلوب بودہ ام مقصود راہ کعبہ دین دیدہ ام جملہ حجاب پیش زہرہ دور کردہ ام
مقصود جان جملہ جہانست احمدی این نکتہ لطیف چہ خوشتر گرفتہ ام	

چون ذرہ ز شوق درمہوایم	بر اوج سپهر عشق مہریم
<p>مایسم بنور خود منشور بر صورت آدھے مصور</p>	
<p>در ملک عشق شہر یاریم ما از چہ یکبس نگاہ یاریم از عالم بیخودی بر آریم دانند تعین کہ کرو گاریم مار است ہر انچہ ہست یاریم ما چشم زدست برنداریم</p>	<p>ما نقش و نگا آن نگاریم ما رچو کسے نے شناسد گر یک نفس از رموز توحید عالم ہمہ در رخروش آید تو ہر چہ طلب کنے را کن یکدستہ بوستانِ وحدت</p>
<p>بکشتایے دچشمِ روئے مابین بر بندہ رخیر سوئے مابین</p>	
<p>ہم بر در تو اسید و یاریم از گرد گناہ پر غباریم مجرع سان طعن عاریم ہر لحظہ بخشیم خلق خواریم انگشت نما سے ہر دیاریم</p>	<p>ما گرچہ بسے گناہ گاریم بر کوئے ملائیم رسوائے سطحونِ بانِ خاصِ عاریم رخستہ و تن شکستہ بدنام ما شہرہ شہر و کوہ باسیم</p>
ما سوختگانِ خامکاریم	ما گم شدگانِ راہِ عشقِ مہریم

گاہ اندر گشت گزرا بوده ام	کہ رموز عشق پیدا میکنم
گاہ بودم در بطون و در کمون	گاہ خود را آشکارا میکنم
گاہ ارغی میزنم بر کوہ طور	گاہ شکستہ سچو موسی میکنم
گاہ گویم سن ترا فی ما بخود	گاہ پیدا ید بیضای کفر
بودہ ام تسلیم دبا شمع بے خلاق	بین چه سر سن بدینجا میکنم
نیست پیدا در جهان ذات سن	ذات چه خود را من ہر پیدا میکنم
ہر چه بینے تو ظاہر سر حق	من ز پیری سیر یطحا میکنم
میزنم طبل خدائی ہر زمان	کین سخن ظاہر بعدا میکنم
بس بروی مصطفیٰ و مرتضیٰ	آشکارا کشف معنی میکنم
نیست ذات احمدی جز ذات حق	کشف راز حق تعالی میکنم

ترجیع بند

ما آئینہ جہان نمائیم	ما نور جمال کبریا ئیم
موجود جزا وجودانیت	در ہر چہ نگہ کنے تو ما ئیم
ہر قطرہ کہ بنگرے ز دریا	دریا ب کہ قطرہ نیت ما ئیم
در زیر گلیم زندہ خویش	افراشتہ بر ملک لو ائیم
یک قطرہ چو بنگرے تو ما ئیم	ما بحر محیط آشنا ئیم
بر فرق کلاہ لے مع اللہ	در ملک فقر پا دشا ئیم

<p>۱۱۲</p> <p>رابطہ این وجود سرسبز اندر گشت جملہ تعلق گزشت صرف چو احمد شدیم</p>	
<p>من کہ از مستے صلائے میرنم بلبل ستم ز گلزار صفا رو بروئے آن حبیب در دہم طالبان را بارک اللہ لے نہم در میان حلقہ مردان دین جیسے سازم بجاک کوئے دست غرغہ ام در بحر عشق بیکران دوستان را خیر بادے می منم چون گدائے حلقہ بر در سالہا تا مگر بارے بیا بکم برورش</p>	<p>بر در دل ہوئے دہائے میرنم ہر سحر گاہے نوائے میرنم این جہان را پشت پاؤ میرنم عاشقان را مر حبائے میرنم رطل عشقش چند ہائے میرنم سر بخاک دلربائے میرنم ہر زمانے دست دپائے میرنم دشمنان را پس قفائے میرنم برا مید پادشائے میرنم حلقہ بر در چون گدائے میرنم</p>
<p>بچو احمد غرقہ ام در بحر عشق زان نفس از آشنائے میرنم</p>	
<p>ہر آن سیری کہ در اسما نہا دیم ز کس پیدا تو اند کہ دین را نہا چو رفرے از جہال خود گفتیم</p>	<p>رموز عشق را پیدا نہا دیم تو نیکو بین کہ ما اینجا نہا دیم ہر جائے دو صد غوغا نہا دیم</p>

مارا سر جاہ و منزلت نیست	کز عزت و جاہ و عار دار یک
مارا سر و کار با کسے نیست	با کارکن چہ کار دار یک

آخر نگے بسوے ماکن

کز لطف تو بس امید وار یکم

ما شاہد خود یکم ز لایہوت آدم یکم	از رشک بے نہایت در پردہ شدم یکم
قدواتو بنگرے چو پردہ برون شویم	بے کہ عالمے ہم مقصود و ہم خود یکم
این رکوع را بشوے بصدا ب معرفت	تا بنگرے ز حسرت ماہیم فرقد یکم
این پردہ را کہ بیتہ ما نیست با یقین	چون پردہ بر قصد تو بدلے چہ شاہد یکم
جلہ فرشتگان کہ بگردند سجدا	زیرا کہ ما ز عالم مقصود مقصد یکم
ما حق نمیم آنکہ بفرواد گر شویم	خود تا ابد چہ سرور اینم و خوش قدیم
ما یم کز جمال خوش بہرود شدیم	کا نذر وجود آمدہ ما سخت شاہد یکم

احمد ہا انکہ جملہ توئی اندرین وجود

بنگر ہر وجود کہ ما سخت بجد یکم

واسطہ تن گذشت روح مجروح شدیم	پہچرہ تن شکست مرغ مفروح شدیم
قالب فانی شکست دولت باقی رسید	مستے تن در گذشت ذات مخلص شدیم
شہر فنا یا فتم ملک بقا یا فتم	رفقہ صد از میان شخص مؤید شدیم
کشتے قالب شکست تختہ تباراج داد	خیمہ بیا لا زدیم تا جبر سرمد شدیم

اگر موافق لفظم بدانکه شیطا نم مرا از عقل مهر مهر چه میرسد بر سر من از ریاض قدم بیل غش آدام	وگر مخالف دینم بدانکه کم زینم خیال فاسد اکر دگوشته در بد نم که عشق دستی من آمدست از طم
--	--

بر مرزا احمد دیوانہ کے رسد عاقل کہ نفس روح یکے ہست گوش کن سخنم

عشق را رہنما یقین دیدم عشق شد رہبر ہمہ دینما گر تو فانی شوی بخوشی سے از فنا در بقا شوی باقی در گذشتم ز وصف در موصوف عشق از کل کائنات گذشت ہر صفائی بذات محو شدست چون گذشتم من از خیال جان گو ہر بے فناست گو ہر عشق من طفیل فنا بہ صفیہ عشق چشم عالم زیر تا با لا	کہ منہ ز کفر و دین دیدم عشق با کفر و دین قہر دیدم راہ پیران خود ہمین دیدم راہ رفتن بچہ چہنین دیدم چشم معنی چہ ذات بین دیدم نور حق بجر آتش دیدم وصف آن ذات ازین دیدم ماہ و خور را بزمین دیدم کہ درین چشم چون گبین دیدم تما شدہ ذات تارین دیدم پیش ادحہ بزمین دیدم
--	--

حسن آن مہ کہ عکس دست دوگون	با ہمہ ذات ہمنشین دیدم
----------------------------	------------------------

چو آدم شد نبش ما هویدا یکے را در یکے آخر یکے دان جال ماست اندر کل موجود	ہزاران شکل در صحرا ہما دیم شود و زمین کہ پا یکتا ہما دیم نگہ بنگہ کہ در آشتیا ہما دیم
---	---

احمد احمد یکے دان اندرین راہ تفاوت در ہمہ اسما ہما دیم	
---	--

ما گم شدگان از در و لہار رسیدیم از دوش ہما دیم مصلا می مرغ سجادہ گرد کردہ و دراعہ دریدہ دل دادہ بدلدار سرستہ گستہ ما یم کہ سر گشتہ و بدنام جہانیم	جان کردہ بکف بر درخار رسیدیم بتیج سکتہ سوز تار رسیدیم رسوا شدہ در کو چہ بازار رسیدیم بیخود شدہ بے جبہ دوشار رسیدیم آشفہ و سرست طنگار رسیدیم
---	---

احمد ثنائی رخ یار دل افروز سرست بکف بادہ و ہشیار رسیدیم	
--	--

من از شہین قدیم درین سر کلیم بہر و میست ہزاران ہزار بار بل مر ابلہ دش فلاح چرخ سرگردان نہ چرخ گردش عالم شکایتیہ چہ برم بہر طرف کہ گریزم مرا رہائی نیست	بہ بحر عشق ستمکار چند غوطہ زخم ز جور نفس بر نیم کہ خرقہ پارہ کفر عدا و قیست قتادہ میان جان تنم بہر گناہ شکایت بود ز خود شہ تنم کہ ہست دشمن جانی درون سہ تنم
--	---

بیز از ششم از ره اسلام و دین خویش	خود را میان کفر و جبر بار یا ختم
احمد براه عشق نوان یافت راه عشق	چون من براه احمد مختار یا ختم
ذات حق را من همیدار دیده ام هر زمانی شکل و بگرمیشو در چون محیط جمله آمد ذات او نیست فرقی خود میان بازا آشکارا در همه کون و مکان نورا و چون شامل جلیه با نیست نیست پید ا جز که ذات پاک او سخت پنهان از ظهور خویشین	من بصورت ذات حق را دیده ام صورت انسان خدا را دیده ام ذات او را آشکارا دیده ام آنکه موج و بحر بر او دیده ام صورت ایزد تعالی دیده ام نورا و در زیر و بالا دیده ام ذات او در جلاش دیده ام گاه پنهان گاه پیدا دیده ام
بر لباس ماهویدا احمد است	ذات احمد را با نیجا دیده ام
آدم تا باز حیرانت کنم گاه رفیر عشق را آرم علم گاه خواهم و او خوشن و شوق گاه سلو مت کنم این علم را	از وجود خود پشیمانت کنم گه ز علم خویش حیرانت کنم گاه چون زلفت پریشان کنم گه ز علم و عقل نادانت کنم

احمد از پر تو جمال حبیب نور محبوب را شین دیدم	
گم شدم در خویشش خوشش پیداشدم قطره سان در بحر و عدت غرق بودم لعل شبنم بودم ز رویای جمال سیکران که بود کاین پرده از دهن خود و انگشتم تو پسر ز من که من در بحر عشق سیکران در ره عشقت بپایدا نشسته و بیخشم	قطره از بحر عشقم باز بیند و بارش باز می بینی چنان زان بحر چون پیداش باز بر آب کمالش منو جان پیداش ز آنکه بپوده ام در پرده من اینجا شده عقوبت خوردم ز و عدت باز ناپیداشدم ز انگه نادان بر او عشق گره وانا شدم
احمد اندر راه و عدت هر دو عالم یک پدید در ره تو حیدر بگری تا چنان یکجا شدم	
تا جرعه ز جام لب بار یافتم مستم چنانکه هستی من جمله گشت نیست پیش در سخنان که بے حلقه میزدم پر دانه وار از دل جان چون بریدم سج نهال خویش بر انداختم ز خویش از بهر یک پیاله دردی بجان شدم بجانهای آرزو من شده تمام	خود را مقیم خانه خوار یافتم تا بوی از صراحی آن بار یافتم ناگاه فتحیاب شده بار یافتم شمع جمال دوست شکر بار یافتم داگه ز شاخ و دست بردار یافتم کز خم عشق رطل گرانبار یافتم کز خر من جمال تو انبار یافتم

عقل بخشیم تا که معلومت شود	باو عقل و علم را رسوا کنم
چو مکه خیسر نفس را آگه شوی	در حقیقت مر ترا دروا کنم
در حقیقت سالک تن با دست	در نهایت عشق را ایا کنم
چو مکه عقل و علم آینه و عشق	کار تو از عشق تو بالا کنم

احمدی راه نهایم در احد

آدم تا خویش را پیدا کنم

آدم تا سخت هشیارت کنم	از گران جانی بسکارت کنم
ذره از عشق خود بر تو نم	از همه اغیار بیزارت کنم
بچو ابراهیم در نار افکنم	آنکه آن نار گلزارت کنم
از برای جلوه مردان عشق	بوریا و لفظ بانارت کنم
مست گردانم بیک جود ترا	آنکه و سوا بیزارت کنم
خود انا الحق گویم از عشق	سرنگون آنگاه بردارت کنم
نقش علم عقل شویم از دولت	آنکه ز اسرار اخبارت کنم
محو گردانم بکلی مر ترا	پس زان برخیزش بارت کنم

احمدی را محو گردانم ز خویش

آنکه مقبول اسارت کنم

هر آینه روشن خیال با رمی منم

بهر جانی محمود آواز ان دل دانی بمنم

گاه از خاتم سلیمانیت کنم	گاه بچشم آگهی از مکر و ریو
در نهایت جان جانانیت کنم	درختین سالکین سازم پیش
گاه اندر عشق مهانت کنم	گاه سازم عشق را همان تو
خویش را با عشق قربانت کنم	چونکه آتش عشق را آگهی شوی

احمد می آئینه سازم ز خویش
تا همه کس را مسلمانیت کنم

بمحو موسی خویش بیانیت کنم	آدم تا مست حیرانت کنم
چون بیج الله قربانت کنم	گر شبی در خواب گیری حجت
چون حسینت کشته بیجانت کنم	گر کنی کشت رموز ترحق
پس بکاک فقر سلطانت کنم	سازم تا دل گدائی خوشن
گاه اندر نار قربانت کنم	گاه بر دارت کشم همچو حسین
گاه مومن گاه مسلمانیت کنم	گاه تر سازم گاهی جهنم
گاه آبادان و دیارانت کنم	گاه سوزم گاه سازم و میدم

گاه چون احمد کنم مهرست خود
تا همه کس را مسلمانیت کنم

جله را بر خوشن بشمارم کنم	آدم تا خویش را پیدا کنم
علا را کاکه بر زمارم بشمارم کنم	حما را بدمه کنه از غلام کنم

ماست ایتم بیک جرعه توحید هر حرف که از دفتر توحید بگذرد آویشش مانیت بگوین . تحقیق در طینت ما آب هدایت بنهاوند	جز براه خرابات معان راه ندانیم دیدیم که از ذات خداوند نشانی ما دست ز کوفین بکیار فشانیم ارشا دکن عشق در کون و مکانیم
---	---

چون احمدی از نغی با شبات رسیده پس چیست که هر لحظه درین شرح بیایم	
---	--

ما همستی خود و در عشق ناب فکنده ایم در میان عاشقان بدنام و رسوا گشته ایم تا ندانی عقل کل را بر چه شیداکرده ایم نکته توحید حق از لوح حق بخوانده ایم اینهمه بلیک بید لا مکان آورده ایم جرعه از جام توحید خدا نوشیده ایم عاشقان را از تو اندر سماع آورده ایم از جمال کائنات این برده تلبیس را	خوشتن را در خرابات خراب فکنده ایم ننگ نام خوشتن را در تراب فکنده ایم عقل سرگم گشته را در طراب فکنده ایم بخت ناسر از خدائی در کتاب فکنده ایم در میان این آن از مضطرب فکنده ایم تا لهای زار در چنگ باب فکنده ایم شورش اندر سر این خاک آب فکنده ایم هر زمانی از برای فحش باب فکنده ایم
---	--

احمدی را همچو زلف خود پریشان کرده ایم کامه در اسیر سیر در هیچ و تاب فکنده ایم	
--	--

در صحبت پیران خرابات خرابیم	ساقی بده از میکه عشق شرا کنیم
-----------------------------	-------------------------------

<p>جمال معنی پاشش بهر رخسار می بینم هزاران طائر قدسی بهر گزارد می بینم برای جلوه ایشان بهر سواری بینم همه سر اربانی ازان انمار می بینم</p>	<p>رموز غمزه ذائقش زهر لوجی می بخوام نه پنداری کبی عزت یمن باغ و جوی ز شایان ملک حدت بلک خویش مرصودند رموز و هو حکم را بهر ذاتی همی خواهم</p>
--	---

<p>بچشم احمدی بنگر کمال حسن معنی را که من این صورت معنی مجسم یار می بینم</p>
--

<p>ساقی بده آن باد که من تو به شکستم یک جرعه توحید ز خجانه باده چون در همه جالیت تجلی دلارام دیوانه زنجیر زلف بتانیم این باده چه بیز تو بکام دل مشتاق چون ره بسرت بکده و کعبه ندادند</p>	<p>بر باد شد آن ز به کنون باده پرستم کز روز ازل شیفه و عاشق پرستم در دیر در آریم و بتان را پرستم دیوانه گویم که دیوانه ترستم کز دیدن ساقی ازل مت پرستم معلوم نشد تا بچه دیتیم و چه پرستم</p>
--	--

<p>جز قصه احمد نتوان گفت حدیث چون احمد گشته ازین قصه پرستم</p>
--

<p>ما مرشد پیران مناجات جهانیم ما کار کشای همه پیران مجازیم ما طالب مطلوب بهمنه دزمانه</p>	<p>راه سیرندان خرابات میفانیم اه نهای همه و صمیم به تحقیق قصه مقصود جهانیم در اینجا</p>
--	---

آئندہ اگر جسر لا ہو نیم ما	باز چون قطره بدر یا میر دم
ہر زمانے میں زندگان عشق	ران چو گو غلطان و شہا میر دم
زخم جو گان میں زند عشق بحال	بے سرو سامان و پے پا میر دم
ورنے گنج بد عالم عشق ما	عشق بالا میر دو ما میر دم

چون ددی را نیست راہ احمدی	میر زمان از خویش یکتا میر دم
---------------------------	------------------------------

باز سوی حق تعالیٰ میر دم	باز سوی لا و لا میر دم
برنگستہ این ددی ما عشق	باز سوی ذات یکتا میر دم
نہت ہو جو کجی ذات خدا	ران بسوے ربنا علی میر دم
ذات معنی واحد آمد آتش کا	ران بسوے ذات معنی میر دم
معنی معنی سبین در اصل کار	ما بھنے ہم با سنج میر دم
برگستہ این ہما عشق حق	عاشق و بہوش شیدا میر دم
از برای رہنمون عاشقان	ہر دمے سوئے تجلے میر دم

احمدی را در احد جو یان شدہ	باز سوئے حق تعالیٰ میر دم
----------------------------	---------------------------

ما مظہر ذات کبریا نیم	در کسوت فقر پا دشائیم
خوشید شود چو فرہ در تاب	گر صورت خود بدمنائیم

از جرعه فوجید شوم بخیود و دهرست رندان خرابات مقصود رسیدند چون رهبر من در ره بن پریشانست در راه یقین کعبه و تبتخانه یکے شد سریت نهان و نفس پی خرابات کمان در سخن اهل مناجات نیاب	مستانه بر ارم بس در وطنه از مقصد مقصود چرا روی بتا در صومعه اهل عبادت چه شتاب پندار که نه اهل عقابم نه صواب کان در سخن اهل مناجات نیاب
--	--

چون خاک در سبکده شد سرمه چشم بر خاک هم از احمد دیوانه حجابم	
--	--

بر جالت هر که افتاد چشم چشمها هر سو روان شد مشک من جلوه محبوب در هر جانب است کس نیابد در نظر الارخت	جز بدیت هیچکس نکشاد چشم هر طرف سیلاب بیرون داد چشم زان طرف در هر طرف نهاد چشم تا بروی خوب تو افتاد چشم
--	---

گر کند احمد نظر بر دے غیر کورما در زاد هر دم با چشم	
--	--

ما بپای عشق بالا میروم طالبان عشق را جو یا شدم عشق آمد جز بخت آشکار آه از بخت دمی بر کنده ام	در سیدی باغی میروم در رموز عشق آسنا میروم زان لبوے حق تقالی میروم لاجرم بر عشق الا میروم
---	---

مخبر کسم بہ بندگی از من ست در غم اگر تو کنی بسوے ایک نظر طبع خود غیر تو ام اگر گئے بر در ما گذر کند ذات خدای ذات اگر تو طلب کنی بیا خون جگر کفن لبست ما گفتم جد جانت خاک منت چو ز شود مس شود و سچو کیسیا	بی تو اگر دمی زخم من زخم کم از زخم روح ہمہ لبیر شود جلد کہ ہست در ستم من بخداے غیر ازین بُنچ بر کسم کز دم او شنو ہمہ نعمت این تن تا ستم کشتہ بخون چو ظاہرست گشتہ عشق تو ہم گر زہ کرم کنی یک نظرے زہ زہ زہ
---	--

احمد اگر بخود کنی یک نظرے ز معرفت

ابن شب تیرہ و اشود صورت و زو شتم

ما ذات ذوالجلال خداوند اکبریم نے آب باد و آتش نے خاک فی ہوا ما حق مطلق مہمین اندرین صفات ما صورت خودیم نمودہ بخشیم خود ما نیم ذات ماست بہر ذرۃ عیان من خویش را بخویش نمایم بہر صفت ما شاہر خودیم ز لاہوت آمدہ ما نیم ذات ماست برین صورت بشر ما نیم کزن ناغبت آن تازہ گلشن ست	قدوس ذات از ہمہ الوات برتریم نے جسم دے مرکب نے غرض جہریم ما ذات ایزدی ام دینی زیر چادریم ما نور انوریم ز عشاق جان بریم آثار ذات ماست نہائے کہ دیگریم گاہے شراب شاہد گاہے چو ساقیم بنگہ نقین بجلی کہ ما وصف اندریم ما نور ذات خویش برین صفت بیکریم گاہے چو بکینیم گئے سمجھو عنبریم
--	---

در صورت دلبران موش	از جمله جهان چه دلبرانیم
هر ملت راست سجده گاه در باب که کیست در دو عالم تا نور جمال خود بدیدیم در باب یقین که راه تحقیق اندر صدف تسم چکیده گر پرده معرفت برین تحقیق بدان ز راه تحقیق	ما مقصد جمله سجده مائیم مائیم بذات خویش مائیم از غایت حسن مبتلایم در خویش ز خویش نهائیم ما در تبسم دلبه مائیم ما حاصل جسم پر ز مائیم ما منظره شیر را نمائیم
ای احمد اگر یقین بر بین دانی بر یقین که ما خدایم	
گوهر کان حقیقه سجده ای مائیم گر طلبگار خدا سید با سیدانیم زشت در بنا تو همی می نگرمی ظاهر موج بستت جاب لب یا سیه آب نوره خورشید جلالت هم از خورشید است در نقد تو بمین و در مکن را غلط و حمید نیکه مکتوب توئی اندر اند	مض ذات خبر دیم که ما اینجائیم تا خدا را حقیقت بشناسیم یک وجودیم اگر زشت گزیناییم یک مطاعیم اگر آب و اگر دریاییم نور ذاتیم که تا نافته از اشیایم زانکه در عالم مقصود همه یکماییم گوهر کان حقیقه سجده ای مائیم

<p>کہ مسلمان گاہ کا فر گاہ منہ ہیچو احمد شور و غوغا میزنم</p>	
<p>مارند دست لولی دادو باش ابریم بدنام باحفاظ دغا باظ کوچه گرد قلاش بست عاشق بدنام و بینو ما خوش چین سفرہ رندان بت پرست بے زردیم برور خمار مستکف مارا خریدہ بے درم آن یار دلریا ما با ختمیم ہر دو جہان را بیک قبح بانفس خود محاسبہ ہر ذرمی کنم</p>	<p>ما بینو اسی و قلس بے سیم بے زیم رندان لا ادا بالی آوارہ ابریم بے نام بے نشان پربنائی بی سیم دروسی کشان مجلس قلاش شوریم دنیا و آخرت بیلے گوشہ نگیم بے آن و ابن بدگد و دلدار چاکیم اکنون یا انتظار شرابی ز کوشریم گوئی کہ یار خدا جہ دیوان شکریم</p>
<p>بانفس شوم خویش بنگست احمدی آیا بود ازین ہما فعال بگذریم</p>	
<p>من عاشق بدنام دیوانہ و بدکارم فی مومن فی مسلم نے کافروں ملحد از دیر چرا گردم چون ملحد بی دیم فی صالح شبہ دم فی فاسق شبہ کرم سیمرغ کہ قاتم زانت چنین لافم</p>	<p>دانشہ نبو و غلام گریہ رنج و یارم فی فاسق بنی صالح دانشہ کہ چہ نیکارم در کعبہ چرا باشم چون در پی زوارم نے مدبر جدا ہم نے بست نہ خیارم بشمار زجا گیرم بر داز حنا دارم</p>

	احمد تویی خدای مبین غیر در میان ماذات ذوالجلال خداوند اکبریم	
جامی ز کف دلبر عیار گرفتیم آنگاه ره کوچ و باز گرفتیم وانگاه تماشا می بود اگر گرفتیم ورند بزل حلقه زنا گرفتیم ترک دل وین جید دست گرفتیم رسم دگر وند ب کفار گرفتیم	ایا دگر خانه زخار گرفتیم دعوی کرامات نهادیم بیکدیگر کردیم عیان برانا الحن دست مده منان رسم مناجات بستیم هر خرقه بود دست برین راه دیدیم اسلام دره شرع بیک شنه نادیم	
	سر حلقه زندانت درین دایره احمد آری چه توان کرد چو این کار گرفتیم	
خیمه اش بر چرخ خضرانیم لنگر اندر بهفت دریایم پشت پا بر عرش اعلیایم بر سر فرق ثریایم هزاران جام صفایم راه دین بر پیر صفایم	بدرت هر دم تملایم بخت هستی را بدریایم بهت ما دگر بخند در دو کون پس سراپرده کاند راه عشق و خیابان منان منصور دار صد هزاران باز چون تریاک	
رطلی اندرون ترسایم	پیشه گیران گرفته مغز شب	

<p>ہم نیست کار و بارم اللب لب ہم پاکست زان خواہم اللب لب ہم چون گویم انداز من اللب لب ہم من شاہ بے نشانم اللب لب ہم مرغ بدام عشقم اللب لب ہم در ہر دھمن ہویدا اللب لب ہم کہ مرغ کہ سیمان اللب لب ہم گاہے ہار آیم اللب لب ہم کہ موسیٰ بنی ام اللب لب ہم معبود عرش و کرسی اللب لب ہم من بودہ انیم و ہستم اللب لب ہم بے کسب ہر کسانم اللب لب ہم</p>	<p>فی سرخانہ دارم بی ملک شہاریم فی خاک و آب بادم و نو یاکندم لس نیست کہ از من از سہم شیراز من نہ اسیر این دامن نہ امیر شان مانم سرسر جام عشقم مست دامن عشقم عشق از منست پیدا جان زندہ شدیا نوحہ بگاہ طوفان ہوجم بجان انسان گاہے ہار آیم گاہے ہار آیم کہ احمد و علی ام کہ آدم صغی ام وانامی سرقدی ای حی جن انس نہ بفکریت پرستم نہ بدل نماز بستم بی کام و بی دہانم گویا میر زمانم</p>
---	--

احمد ز سیر روحی سر پایہ فتوحی

ہم جام دہم صیوحی اللب لب ہم

<p>و گھر کسے نہ در میان من ملحد ویرینہ ام با خود بختن بہنم من ملحد ویرینہ ام بی کسبت و ہم نہ این من ملحد ویرینہ ام</p>	<p>نقاش ہر نقشہ عیان من ملحد ویرینہ ام فی صورت آدم دیدم کس و آدم من ملحد ویرینہ ام با خود کہن من با تاب و تو بین من</p>
--	---

گم ره روضه رضوانه که بلبل بستانم	که صبح گم شامم که شمع گم ناره
که ساقی دگم جامم که مطرب کامم	که بربط و مضارم که چنگ گم تار
من عاشق جانبا زدم مشوق سرفرازم	من ترک سر اندازدم من و لیر عیارم
من دلبر تنها نم بر صورت شانم	من قادر جنانم جبارم و ستارم
فردا زنی هستم حے ابدی هستم	گاہے بتی نارم گاہے بسیر دارم

احمد تو مخوان مارا جز حق تو مدان مارا

ازند ب پنداری بزارم و بزارم

من مغلس گدا یم اللب لب یم	بی حال و بنیو ایم اللب لب یم
نه مر است عز و جاهی مر است تقای	نه مر است دست گاهی اللب لب یم
نه مر است زنده در بر نه کلیم بار بزم	نه خور نه گاو چنبر اللب لب یم
نه مر است حرین یار نه مر است گاو بار	نه مر است دست داری اللب لب یم
اللب لب لب لب و نشان است	اللب لب و عیان است اللب لب یم
اللب لب لب لب و ز خود خدای است	اللب لب لب لب و سستی اللب لب یم
ور فقر باد شایم بی ملک بی پایم	بی تاج و بی کلاهیم اللب لب یم
اللب لب لب لب و من سستی ز خود بودن	آنکه ز خود شنودن اللب لب یم
اللب لب لب لب و در مان	اللب لب کفر و ایمان اللب لب یم
اللب لب لب لب و ز نیست نیست	مست است بودن اللب لب یم

پنهان منم پیدامنم دیوانه و شید منم	آشفته در سوا منم من مجید ویرینه ام
ایم عرش و هم کرسی منم منم منم منم	ایم طائر قدسی منم منم منم منم

احمد براه کافری کردست پیدان بهی	
از جمله دینما شکی من مجید ویرینه ام	

لبیل باغ سر دم بقبر بقوا هم میر نم	مست و خراب میخ دم بقبر بقوا هم میر نم
نال نوای ناله ام قطره آب الی ام	منزل ماه الی ام بقبر بقوا هم میر نم
هر سپرد و حد تم نور جمال حضرت تم	بیج جمال عز تم بقبر بقوا هم میر نم
مایه بحر دکان منم طائر لامکان منم	لبیل بوستان منم بقبر بقوا هم میر نم
پرده کبریا منم جان جهان تمام منم	مست می خدا منم بقبر بقوا هم میر نم
یوسف مصر قدیم یونس حبش منی ام	آدم حن انسی ام بقبر بقوا هم میر نم
روضه قدس لگم بر گل تازه لبلیلم	جز دم و معنی کلم بقبر بقوا هم میر نم
نوش بشکر افکنم نیش بر هر زبانشکم	هر چه نگه کنی منم بقبر بقوا هم میر نم
الک هفت قلعه ام صاحب حجره نام	ضابط پنج صفحه ام بقبر بقوا هم میر نم
هم شکریم هم نمک هم شریح هم ملک	هم تزیینم هم فلک بقبر بقوا هم میر نم
تبله قدسیان منم کعبه عرشیان منم	مایه اش جان منم بقبر بقوا هم میر نم
ناب ملک مطلقم چونکه نگه کنی منم	پرده نور حقیقتم بقبر بقوا هم میر نم
بج معایم نمان گوهر کانیم عیان	نیست لسی و میان بقبر بقوا هم میر نم

روح الله اندر نفس جز من کلمه نبی نیست کس
 من طالبِ ما هو تیمم من بلبلِ جبر و تیمم
 هر عاشقی را پیشوای هر طالبی را مقتدا
 من هم زینتم هم سمایا من تو هستم جلایا
 من قاضیا ز بارِ هر نعم من بقیة زاپی نعم
 من پارسا را دشمنم ز راه را گردن ز نعم
 مارا نه چشم از عالمان را نه ترس ز زاهدان
 من زلزله بودم چنین آنجا چه باشد کفر و دین
 از کفر و ایمان مرا در خطِ او فرمان مرا
 من عاشقان را در بر من طالبان را آخرم
 من نور پاکِ حرم من عشق ذاتِ سرمد
 ز کفر من شد عیان دین من سبب ایمان
 من ناله حق خوانده ام در دین مطلق خوانده ام
 طرقة خواجه غایم سر و دفتر رسوا شیم
 خون خود سیر آدم در پچه شیر آدم
 ساجد و سجود من هم عابد و معبود من
 رزم صید پاره شکاک تش ز نعم و مهر و درق

تا چند پوشم را ز پس من ملحد ویرینه
 نه مرغکِ ناسوتیم من ملحد ویرینه
 هر دور در استم دوام من ملحد ویرینه
 من مصطفی ز ائمه خدا من ملحد ویرینه
 اسلامیان را شکستم من ملحد ویرینه
 عبا و راسوا کنم من ملحد ویرینه
 مارا نه خوف عابدان من ملحد ویرینه
 این نکته را میدان یقین من ملحد ویرینه
 از در واد و دران مرا من ملحد ویرینه
 دیوانگان را قسم من ملحد ویرینه
 من حق مطلق آدم من ملحد ویرینه
 فارغ ازین سرعایان من ملحد ویرینه
 وانی که الحق خوانده ام من ملحد ویرینه
 سودا گیم هر جا گیم من ملحد ویرینه
 که زو و گه دیر آدم من ملحد ویرینه
 من قاصد و مقصود من ملحد ویرینه
 سوزم همه جلد و سبق من ملحد ویرینه

بعد صبحی صبح اہل دین باید چسبید ہر کردہ انحراف از راہ شمع مصطفیٰ طلعتہ یا بر اعتقاد آنکہ دار و میل قص گو بہر عقلش نداشت و چون دلیل آیدار اہل بدعت را سر اسرار حجت بایستون نقل میل اہل بدعت محبوب بدشتن خارجے را اعتبار نیست اند توان فل ہست مرتب خلاصہ پنج پنینہ بگفت ہست مرتب خلاصہ ثبات از مرتب عقل بود انصافون خدا لعل بیگانہ ہر زمان ہر کردہ فی فضل حیدر است برادران ہمہ	ساغر و صف صحابہ چند تا باید زون اے بسا سید کہ اورا بر قضا باید زون از دلیل صبح اورا بر ملا باید زون سنگ عمر پر سید اہل جنابا باید زون آتش در خانہ اہل ہوا باید زون بر سر اہل خوارچ پشت پا باید زون بہج بد کیشان سلخ نار و باید زون دست رو بر گفتہا می نار و باید زون اندرین محنی جہانے را صلہ باید زون تن جدا دول جدا و سر جدا باید زون گفت و ضائع و قولش چون صہبا باید
--	---

اعتقاد سینان را احمدی کردہ بیان

برکت پایش نہاران بوسہا باید زون

چشم کشا حضرت ما را بسین نیست بجز ناوگرے در وجود عارض ما آمیز روشن ست	بر رخ مالور خدا را بسین عاشق ما باش تو را بسین آئینہ دوست ما را بسین
راہ فنا گیر دوز خود محو باش	باقی شود ملک بقا را بسین

بر سر چرخ احمد بر زمین شدم | دارش ملک سرمد بقبر بقوا همیزم

دوست سرمدی مرا ملت احمدی مرا | عشق را احمدی مرا بقبر بقوا همیزم

به نفس ندر ثنائی مصطفی باید زدن
 اولش صدیق کور از سر صدق و حقا
 یا رغا مصطفی و نویش هر و جا
 بعده فاروق کور از حق باطل فرق کرد
 جامع قرآن دمی انورین عثمان شفقان
 شمر کردی از خیالش مصطفی با حقا
 غزن علم و ثنوت بحر خود کان عین
 بدری کو هست دریا گرم کان سخا
 اما الا علی لایسب الا ذوالنقار
 بایک آنجهان بطلوب اے امیر عزیز
 رسوزاند و از جگر در صبح و شام
 میوه جان غریز مر تفضی
 من روح یاران به چو بلبل هر بحر
 در بحر مدح سینا ان با صفا

چنگ در دمان اصحاب با یزدون
 بردل مجاوش هزاران در حیا با یزدون
 بر سر نه چرخ از قدرش ثنا با یزدون
 رتبه خالیش بر اوج سما با یزدون
 و مبدم از مع اودم از حیا با یزدون
 خیمه طیش با وج کبریا با یزدون
 آنکه بالاسی ملک در انوا با یزدون
 نغمه در وصف علی شیر خدا با یزدون
 هر دم از فهم از صفات الهی با یزدون
 دست در دمان آل مصطفی با یزدون
 از برای آن شهید کربلا با یزدون
 هر زمان از سوز باطن ناله با یزدون
 بهشتیاق خویش هر ساعت با یزدون
 به چو غواصان در بی بها با یزدون

پنهان مگر سرخدا می و متزاج باد طلسن	پیشانی چشم خویش را بنگر جلال کبریا
هسته تو مارا محرمی و در کلین کیمین	بنگر جلال خود می فغین می با همه
در آتش آب ندی چون سیتی آگالین	تا چند در خواب ندی غنچ قلاب در

احمد جلال خود عیان دیدست در وی متمان
گفتم تر از مری نمانان این بخت من بین

عشق گر بخت ناگمان باد مبارک ای جوان	آوده آن شهر جهان باد مبارک ای جوان
کاز سرگزشته باد مبارک ای جوان	هوش خود هر نشده هر عشق بود شده
مست خراب مبدم باد مبارک ای جوان	دخست خود شده ماست فی برقوم
آوده به بجز بهی باد مبارک ای جوان	تجوت کبر گشته شادی عشق و لحنی
گم شده بار یافته باد مبارک ای جوان	بر تو عشق مافته راه سفر شناخته
گاه طرب می کنم باد مبارک ای جوان	گاه غم می کنم گاه غم می کنم
و حدک لا شریک ملک باد مبارک ای جوان	گاه برین فلک گاه بیخود باد ملک
نیست رموز قاف تو باد مبارک ای جوان	نیست جنون برین نیش باد مبارک ای جوان
عشق مراست بین باد مبارک ای جوان	و دشمن اگر چه طعن زد گفت ز راه نیک بد
نیست مگر همین بشر باد مبارک ای جوان	بر صفت مود اگر کوه گران کشد بسیر

عشق جنون از روی داد بجان احمدی
مالک ملک سرمدی باد مبارک ای جوان

چشم پلاسی مست کلا و قبا	دره این شاه گدار اربین
لک بقا بر مخ زربای است	مالک این ملک بقا ربین

بر رخ احمد نظر باز کن	
تابش این نور صفرا ربین	

احمد جان بر شمع پروانه کن	اندر دیوانگه افسانه کن
تا ندانم سنجکس این راز تو	جمله راز خوشیتن بیگانه کن
ور خیالت هر که ریشا آید است	از شراب عشق خود متا کن
از شراب سخن قرب هر زمان	خوشیتن را دمیدم سپا کن
از جوبه هو محکم بالیقین	مخ دل را هر زمانه کن
کیش مردانت را عشق بین	خویش را قربان آن جانم کن
تا جهانی را به پنداری زلف	ماهر و یاد اف خود را شانه کن
گر بر میخوای که در منزل سی	دری او کوشش مردانه کن

احمد از عارض نقاب خود کشا	
عاشق بر روی خود دیوانه کن	

هرگز ندیدم ماه را چون تو بخت بزمین	آتش زنده نقش خرم بر صورت قاضی کن
فرخنده ای کن نظر در پر تو روی شهر	تا شیرین داندگر بکشد ده عین البقین
زده خورشید وان هر قطره بگردان	هر بیشه پیل مان هر خار در شین

<p>اگر دست تو درین راه آگهی در خولش بسین هر چه بینی تو درین راه والله که در گزینت کس اینجا به بینی این قطره ز بکر لیت ولی بجز محیط است موجود نبات همه اشیاست خداوند گر طالب حقی تو درین راه خدائی دور هر چه بینی همه اسرار خدا نیست</p>	<p>اسرار خدا از خود و بیگانه طلب کن از راه یقین در همه جانان طلب کن در جلا صفت آن در یکدانه طلب کن مطلوب دل خویش ز بهمان طلب کن این گنج نیستین در دل براه طلب کن بر شرح بخش بر و چهره و از طلب کن این راه خدا عاشق و دانه طلب کن</p>
---	--

<p>احمد همه انهار خدا نیست بگوین مستی قبح عشق تو مستانه طلب کن</p>
--

<p>اے جمال گنج اسرار نبات هر چه می بینی جمال دینی است نور پاک حق تعالی اشکار نور آگشته محیط بکر زبر من جوش خود نشنیدم پیشک</p>	<p>نور من سرور تو دانه عیان آنکه اندر صورت جان عیان در دانه ام هر محیط بر و بکر نوا و بکر لیت بکر بکر قطره ز بکر میگوید روان</p>
--	--

<p>ما در دایم دریا نیم زما نیست این سخن داند کس کواشناس</p>

<p>برگفته احمدی ملکه کن</p>	<p>بر نور محمدی ملکه کن</p>
-----------------------------	-----------------------------

گر تو ز عشق بر خوری بر خوری گر تو خلیل الله جلد بیان هم کن گر تو ز عشق آگهی جان و دل بد کن در حرم یقا در آ حلقه یسته نزن بند و دلت خویش شو خویج اکی شکن	چون شود بی نیک عشق پنج خود بین شکن مادت دین رسم است عینی تباری در سے اقرش عشق شو عقل بنه بگو شد نصیه دل طواف کن تا زره مجر سے ہر کہ ز عشق دم زد و در حق قدم زد
---	--

صورت احمدی ابرہہ نقش و نگار حق بین
عشق کمال این بود عاشق خویش خوشین

بے رحمت کیسے بے غم آہن ذات تو محیط بحر کونین ظاہر چہ فکھ کنے بہ بحرین بنگہ تو جہاں قرۃ العین ادقہ سمار تا سماکین گوئے شدہ قرآن حدین	اے ذات تو گشتہ ذات یاعین موجود ہر وجود بالذات امواج مجر شمل دان این جملہ جمال است پیدا اظهار شہود است ظاہر حسن تو و عشق من بیک جا
--	--

چون ذات تو بود ذات احمد

شر بعد پیرا بقاب قوسین

مطلب فتوح از در تہخانہ طلب کن مفتاح فقیرانہ در تہخانہ طلب کن	مقصود در کتبہ ز تہخانہ طلب کن لہ دست یقین بہت ترا دہ خدا سے
---	--

ہر چہ بینے ہم توئی غیر کجاست از کیفین بگر گریست اینجا گمان

احمد از فانی شوی از خویشتن

از بقایے خویش بینے این بیان

عشق آمد رہنمائی کفر و دین	کفر و دین بگرنگ زدہ نشین
مرشد رہ عشق گرد و چرخ کس	بیگمانست از نشان از لطفین
گر شوی فانی تو اندر خویشتن	راہ حق نزدیک گرد و بدین
بنگرے در خویش آن محبوب را	عشق راحت بیند بچین
در مقام کل سحر از راه عشق	بگذرے تو از آسمان از زمین
عشق آمد رہنما و پیشو	رہنما از اولین و آخرین

احمد از سوداے او شد سودمند

سود و سود مایہ مرا در اشد نہیں

بانگ آمد دل و جان من	آہ از ان شاہ سلطان من
گاہ کند عزم بخون جگر	گاہ کند قصد دل و جان من
گاہ کند جلوہ چہ سرو سے	گاہ شود حسن بستان من
زلف پریشانیش بدیدم بخواب	آہ ازین خواب ایشان من
کعبہ مقصود من و قبلہ ہم	سجدہ کہ جان من آن من

جان در دل من شہ سلطان من

دل وجود من و آن مرغ ہسم

احمد ز احمد جدا نیایے	از راه مویدے نگہ کن
بشناس تو خویش را بتحقیق	این دولت سمر ہے نگہ کن
اسرار قلندرے یکایک	در ولایت مجروحے نگہ کن
گر زبده معرفت بخواہے	و نگہ کن احمدے نگہ کن

ما آیت مصحف خودیم
در یاسے محیط بحر خودیم

عشق را نیام بر زبان	ز آنکہ مهر شمع دارم بر زبان
بر زبانمے گنج دلچ تو	وصف پاکتے نیارم در بیان
در عبارت می نیاید عشق کو	در بنیاد چن بگویم زان نشان
من شراب ہو معکم خودہ ام	مست بہوشم ازان در ہر زمان
از روز سخن اقرب سالہا	خو روہ ام من خیمہ اندر نشان
دوش عشق از دور آیدیم شب	از رہ دل دید لینے جان کجایں
منج جان ز آشیان قدس دور	باز شد آنجا کہ بودش اشان
جان دلاں در قوقش در کنار	بازاد عشقت رسیدہ در میان
عقل بجا رہ کمانا بد عشق	عشق سلطان رست عقل پاسبان
من جام عشق حزم جرحہ	در نہ این شد از کجا شد در جہان
چون تہی فانی ز دات خویشین	زین فنا اندر بقا یا بی مکان

<p>چون احمدی حدیث سخن میکند بیان شاید که زمین غزل بنویسد بد و سخن</p>	
<p>کس چکند که توئے واقف اسرار تن چند توئی چو جا بلان بچو دوان هر کان بر تو سخن میگویم از تن خود جواب ده گر تو خویش گئی مقصد این آن توئی و بچایست لب لطیف صدق وجود تو حاصل جلا هم توئی ز فرشتو معرفت</p>	<p>گوش کجا کنی سخن بچیرے حال من آدمی تو خزنه واقف شو ز خوشن هر که سخن هم میکند کیست بگو تو در بدن غیر تو نیست در جهان کیست که میکند سخن گر نشوے تو آشنا جر زارتی ز من لائی این مکان بمرغ تو هستن چمن</p>
<p>احمدی از بخود شوے واقف سر لم نیل غیر چیست جان تن شمع تنست بی لکن</p>	
<p>وز مح از جان دل بسیار باید شدن از شراب سخن اقربا به یباید چشید وز سرای و هو حکم گوشه یباید گزید وز حیم لے مع الله خیمه یباید زدن تر بر اتم را نا الحن هر زبان باید کشاد سرے از اسرار توحید خدا باید گفت وز حقیقت صورت جان صورت کائنات</p>	<p>وز رموز سیرت هشیار می باید شدن وز سیرت بهر بازاری باید شدن وز رضای کن فکان اطهار می باید شدن وز رسوم کفر و دین بنیاری باید شدن وز دم توحید حق برداری باید شدن بس جام دار بر خور داری باید شدن از سر مخن بصورت داری باید شدن</p>

از ره دل خنده ز تاسم بگفت	کیست مرا اے شده قربانسن
جان دلم گفت که قربان کیست	آن من و آن من و آن من

احمدی از خویش نکو بنگرے	
جمله توئے اے سہ تابیان من	

ہر بلا و سچ و محنت گریہ نازل شود	ہر چہ حکم ایزدی باشد رضا کاران
----------------------------------	--------------------------------

نار سیدہ بزمین آید ز جان احمدی	
گو یا حکم خدا نازل شد از آسمان	

طوطی کجاست چو نتو دلاویز در سخن	لوشین دہان شہد لسان شکر سخن
فرصت آن کہ بر سخت آفرین کند	لنکین سخن کجاست جاب ز تو در سخن
وصف بہت لہندہ شکر بہت مناسب	کاب حیات با دم عیسی است در سخن
در باغ و ہر چو نتو نال نالی نخواست	سوس زبان و خنجر و بانست در سخن
جز نخت زلف نال کہ اسالیش دست	سو گند خورہ ام کہ نگویم و گر سخن
اے با گہر بگوے دلا رام بگزے	بر گوے حال ما و بگوین قدر سخن
در جہ جال یار گفتن نمیتوان	مدحت کجا بگنجد در مختصر سخن
وصف جمال دوست بگنجد بہ زبان	مار از زبان کجا کہ کنم خوب سخن
جز عشق ہر چہ بہت بہترین و فصاحت	کاندربیان عشق بود و بیشتر سخن
نذر زبان ملک بگنجد بیان عشق	آرے رموز عشق بود و بیشتر سخن

دے دیوانہ باید سہری مردانہ باید چہ ترے سرگردون فدا کن جان معقل ز تن در آور حلقہ مردان خود از خود جدا گردان سر خود را چو گوئی کن بچوگان حجبوی کن ہو اے یار گرداری سہریار در دارے ناز می کن رونق دم از رونق نسون خود زبان کنش زبان در گش ازین گفتار پنج شوش	گرت افسانہ باید انا الحق زن انا الحق زن جہانی جلد بر ہم زن انا الحق زن انا الحق زن چہ میباشی چہ نامزدان انا الحق زن انا الحق زن ہل نگہ گفتگوی کن انا الحق زن انا الحق زن خیال مار گردار انا الحق زن انا الحق زن رضوے کن بخون وانا الحق زن انا الحق زن ہیں گہ ہر زانجش خوش انا الحق زن انا الحق زن
---	---

زا احمد نکتہ بشنودی بر خویش مجنون نشو

طناب را بر بردار انا الحق زن انا الحق زن

طلع مہر اصفنا مشقہ از لقاے او ہر سپہ انوری جو ہر کان بر ترے علقہ گیوش نہ فلک غاشیہ دارا و ملک نہد عشق طلعش کعبہ شوق قربش اہر و ان عشق را بہر مقصد صفا بندہ دوست پس جان فحایت مابان قصیدہ جہان بہت ہنجاک آستان شد مصطفی القہ میر عجم شہ عرب	منظر عین کبریا با گرہ صفای او نور ذکا و سروری تافتہ از ضیائی او و حدک لا شرک لک منہ قریب جاو صفیہ نور صفوتش عرش زہر پامی او در و کشان پر بلا عاشق مبتلائی او از پئے اوست کفر کان جہان فدائی او مہیط روح قدس ان خاک بر سر می او طایر قدس روز و شب گمشدہ و رقتنا او
---	--

گاه مومن گاه از کفار می باید شدن	در ظهور آ در و خود را در ظهور باید نمود
پس مراد خانه خناری می باید شدن	چون تحقیق و نمود از اصل جام عشق او
که چو ابراهیم اندر ناری می باید شدن	که چو ایل خود را نیک باید ساختن
گاه یکتا در ره ولداری می باید شدن	که بجنبست همچو آه مست باید گسترید
پس مراد حلقه ز ناری می باید شدن	ذات پاکش در جهان موجود در دست
گاه چون صدیق اندر غاری می باید شدن	که چو فاروق از عدالت دایم باید گزید
گاه همچون حیدر کراری می باید شدن	گاه چون عثمان جیار پندی باید گرفت
که بشکل شهید مختاری می باید شدن	که عیسی داد حیا خلق بیاید نمود

رب ارنی همچو موسی هرمت باید بگفت
 همچو احمد صاحب اسماری می باید شدن

زمن این نکته میباید انا الحق زن انا الحق زن	ولم باسن هیچکدام انا الحق زن انا الحق زن
ولم گفتا بنیدنی انا الحق زن انا الحق زن	بدل گفتم چه جنبانی چو این نکته میخوانی
سرت بدار میباید انا الحق زن انا الحق زن	گرت دلدار میباید جمال یار میباید
بوحده گرتو سرور انا الحق زن انا الحق زن	از راز خویشین و سرور جام عشق مخور
اگر دار سرور انا الحق زن انا الحق زن	بدل گفتم چه نبه اولم باسن چنین گفتار
جو سرور میباید انا الحق زن انا الحق زن	سر از آز میباید سر نزاری میباید
سخ از کونین گرداندا انا الحق زن انا الحق زن	انا الحق را کسی ندک سر عاشقان اند

گوئے سازم ساختمے از زخم تو اسے بسا سہا کہ بچون گوی ساخت	ہر طرف سر گشتہ در میدان تو در میان این عدم چو گان تو
گشتہ احمد اکبم از سہ گشتگی کس ننخواندہ حرفی از عنوان تو	
امی مرغ بوش اندکار شو جیبہ و دستار را از سر بند برنگن این بین بل از پیش گرد و رکفر دایان ستقیم گران الحق را از نے در ہر زمان جامی از دست بختان گیر و نوش	باغ و ترسا تو در زنا ر شو بامسدا بر در شمار شو بر شگن این جملہ را دینار تو راہ گبران گیر از کفار شو از انا حق گفتن اندر وار شو اہل مئے صاحب سر ار شو
عالم تجرید احمد تر من از ہر کون مکان بیدار شو	
اسی صفای درد خواران جام تو از نسیم صبح شادوم زانکہ او چون گدایان بدت ہر صبح شام گفتہ لب لبش گا ہے نهم	راحت خستہ دلان و شام تو میرساند ہر سحر پیغام تو منتظر ہستم پے الفام تو ایدل آخر خوش بر آید کام تو
نام خود از عاشقان دور افکنم	برزبا نهم کے روو جز نام تو

نغمہ زندہ بہر سحر بلبل غش نوا می و	باز کشید صورت تر کر و ترانہ دگر
	<p>احمد غبت ذوالمین کردہ نظم در سخن سر سیم خوشن ساختہ خاک پای و</p>
<p>بانہزاران آرزوی روی تو بوکہ آید در شامم بوسی تو عاجزیم از عادت ازخہ تو برکہ گویم آب اندر جسے تو سجدہ مادر خیم ابروی تو ہم رو و آخر سر اسر سوی تو ماندہ اندر حلقہ ہامی سوی تو گر بیایم تار می از گیسوی تو</p>	<p>مقلسانیم آمدہ در گوی تو چون گدایان بردت میدار مستندیم و نزار و زار خوار تشنہ می میریم تا این ماجرا ہر کسے سوئے نمازی میکنند اگر رو در دوزے نکال جان ہر چو مرغے در میان قید و ام رشتہ از جہل المتین باشد مرا</p>
	<p>بر درت افتادہ احمد روز و شب تا وہد جان را بجا ک کوے تو</p>
<p>عقل کل گشتہ و جان تو زخمے از خنجر بُران تو کس تر و خود دست روان تو</p>	<p>ای جہانی جملہ گرہان تو خون عالم ریختی و کس ندید لا ابالی عالمے را سوختی</p>
یک ورق از دفتر دیوان تو	عالمے را کردہ بستر و بدم

	<p>احمدی را سالها سودا شد از زلفِ بتان مے ندانم تا چه خواهد کرد این سودا گوست</p>	
<p>سلسلہ عشق بگیوے تو چند کشم جو غم از خوے تو رفت ز تن جان من بوی تو تا چه کند سلسلہ موسے تو خستہ و لم غمزہ ہندے تو بجدہ عشاق برابرے تو</p>	<p>نور خلی ہمہ بر رویے تو ظلم تو از حد بہا در گذشت آکہ درین اثرے بیش نیست ماکہ بروے تو سر سیمہ ایم دبر من چند رنے تیر غم یوسف مائی تو درین روزگار</p>	
	<p>ناظر مجنون خراب ست و خوار احمد مسکین دعا گوے تو</p>	
<p>حیات جاودانی را سزا شو خوے بگذارد و راہ خدا شو بر آبردار جلمہ پا و سزا شو بیا در بحر وحدت آشنا شو بر فرزند برائی بالقاشو</p>	<p>بقادر خویش اگر جوئی فنا شو توئے مقصد خدائی جلمہ موجود انا الحق زن نہمت همچو منصور تو در شاہواری گردانے گذر کن از و تحقیق یک چند</p>	
	<p>الا اے احمدی گر نیک دانے بقادر خویش اگر جوئی فنا شو</p>	

آرزو مندم که در هر صبح و شام	کے شود سوئے من آن اکرام تو
------------------------------	----------------------------

احمد از قیدت مخو اهد سر کشید	خوش بود مرغ دل اندر دام تو
------------------------------	----------------------------

چند جامی ساقیا از دست تو	نوشید از شوق تو این مرست تو
هر شرابے که خیم وحدت چشم	انجمنین دامنم که هست از دست تو
چند اندر پر دلباشی تنان	تا چه خواهد کرد بر تن بست تو
چون یقینیت هست با هر فرد	هست در هر هستی هستی هست تو

احمدی پامال تو گر شد چه قسم	اے بسا سر با که گشته پشت تو
-----------------------------	-----------------------------

ای تجلای جمالت صورت زیبای تو	سر و لبان حقیقت قامت عنای تو
عکس ویت فده در کن فکان گشته پدید	هر دو عالم در لباس کسوت یبای تو
پرتوے از حسن بیت نافه در کائنات	در نهاد جله عالم روح جان افزای تو
از نفخنا فیض من روحی و سیده عشق تو	در رموز سخن اقرب نکتہ ایمای تو
عالمی و دیوانه از لرزین شکست دوام	هر دو عالم والہ از گیسوی عبرت سای تو
هر دو عالم ذات تست زیبا بین کمینیز	هوش و انبیا ان عقل عاتقان سیدک تو
بر جمال تست لما شمع یزمان اوج قدس	خلعت حسن خدائی راست بر بالای تو
عاشقان بردار هر سوز شراب بخوروی	وہ چہا سستی فرو وہ بادہ حمرا می تو

در حقیقت جملہ عالم از وجودش بیش نیست کے بنور قدرت ہر ذرہ آخر رسد	خود ورون نہان مارا گمان نذر آفت زانکہ ہم اینجا کہ دست از عثمان نذر آفت
آنکہ در ہر لحظہ دارے نظر بروستان یک نظر برو احمد زان میان انداختہ	
من کیم از دست بردن رفتہ بہیکسلی از طبع صاحب دلان سوختہ و ساختہ با در و دواغ جو ہمہ چش مجلس میخوارگان پیر منان باشدہ از جان فرید	در سر و اسے جنون رفتہ از سر طامات برون رفتہ بے سرو پاے ز سکون رفتہ بیت مے از کن فیکون رفتہ در ہمہ زراق و ضون رفتہ
کشتہ شمشیر ملامت شہید وز سرتا پاے بخون رفتہ	
چند آئین شکل دیگر کردہ خاک را از تاب مہر معرفت	جان ما آشفته از مہر کردہ بہتر از صد کان گوہر کردہ
صد چو احمد گشتہ آشفته بتو چند آئین شکل دیگر کردہ	
دیدم جہاں دست عیان اندر آئینہ در زوات آفتاب نقصانست فی دوا	عین یقین ستیدن نور امعاہینہ بر قدر آئینہ است شود آئینہ

<p> پر تو رو تپو نورے و جہان انداختہ بر بسید لا امکان نقش مکان انداختہ ز آفتاب حسن خود تابی دران انداختہ فیض فضلت در مکان کن مکان انداختہ قطره از بحر کرم و کشت جان انداختہ بلبل بستان ل در گلستان انداختہ لفظ شیرین گفتہ شور و میاں انداختہ غلطی از دہو حکم جادوان انداختہ نعمت ہائے خوش نوادر آسمان انداختہ ذرہ ہای از زمین بر آسمان انداختہ از مثال ذات خود و صفیایان انداختہ در دو چشم از نور خود کجایان انداختہ بر بساط خاک ہستہ ہفت ان انداختہ گوے وحدت برف چوگان جان انداختہ تیغ قدرت گردن فہم و بیان انداختہ غیرت حیرت بجان سرور و ان انداختہ قطرہ دیدے کہ دیا در دہان انداختہ </p>	<p> ای جمالت تشبیح از تن جان انداختہ فطرت تو نقش نقش این آن انداختہ حدیث این عالم ز صحرائییت ذرہ تا مگر سیراب گرد و زاب عرفانت کسے از برائے زندگانی زاب حیرت خاک را کردہ بیدار گلستان بہار از جو خود یک کرشمہ کردہ در عالم خویشی خامسہ از سماع سخن قرب ہر زبان شان عشق از ہوا قرب تو در غان قدسی ہر زبان آفتاب فطرت یک بے دادہ و عشق تا مگر باید نشان بے نشان آدمی ہم نبور خود مگر بنید جمال روے تو بکشیدہ از بر آفتاب مشت آسمان بر فضاے کبریا کوس صہو حی بر زوہ نور غرت خرم دیان باطل سوختہ کے تواند لاف تو حید تو ہر تراد منے حدیث سکین ذرہ تالان ز رشیدی زند </p>
---	--

من ز جام و عدش مستم مدام	مست چون سانی بہر پیما نہ
بلبل لاہوتیم در قرب حق	مے ندام ہیچ جا کاشانہ
کائنات تخم تو حید خدا	بالیقین دان وخت دانہ
ایدل اندر وشتن آتش نھاو	ہرزمانے کمتر احسانہ
میزند تیر جہازان ابروان	ساختہ جان و دلم پٹانہ
احمد دیوانہ بر شمع رخس	
سوختہ ہر نقطہ چون پروانہ	
ساقیا جام قربتہم ورده	جام قربت بست خانقہ
پختہ شوزین شراب پختہ دمی	در تمنای جام مردن چہ
واسن باغ گرو بادہ نبوش	نقل کن مار و سبب پستہ دبہ
روی بر روی دبرے میدار	لعل بر لعل موشے مے نہ
احمد از طعنہ مے نترسد ہیچ	
گر ملامت کند از کہ دمہ	
ویدم جمال یار ہویدا و آیینہ	ور آیینہ معاینہ ویدم ہر آیینہ
گر ازہ ولقین بحقیقت نظر کنے	انسان نمثل است معذور آیینہ
بر صورت بشر چہ نگہ میکنے مرا	از راہ حق نگر کہ حقیم بر معاینہ
گر آشتائے عین حقیقی نگر نگر	ور باد معوج ہست یکے در معاینہ

سخت یکبست گر چه با ساست شگفت	با موج بحر نیست دلی ورمحاینه
گر صد هزار آئینه شد لیکن یکبست	آن روی را در آئینه دیدم هر آئینه

گر دیگران بدیده ندیدند دیدنی	
احمد جال دوست بدیده معاینه	

عشق مستی می فراید بی شراب با ده	می کشد ز حمت خود هر دم زهر آزاده
فاکاران جهان وزده اعلی رسند	گر بتاید ذره مهرش بسز قناده
هر که او سرست از جام شراب عشق شد	او کجا آید فرد و خرقه و سجاد
چون طریق عشقباری بجاوه مردان است	روی خود را می نمای عشق در هر حال
عقل هر صدف از زوهرش زاده رخود محال	زانکه بد باشد نیز در هیچ تو آزاد
گر کس پسند ز حال خسته عاشق بگو	مستمند و درمند بیدان جان با ده

پیش احمد نظر بازی در تندی و جنونست	
کس که گذار و از ملاست عادت معتاده	

ساقیامی ده مرا ستاده	تا شود دیوانه تر دیوانه
عقل بهوش و زیر کی کی شوند	برگر بید عشق را مردانه
گفتمش دیوانه جعد تو ام	گفت در هر خانه دیوانه
هر دمی به دار غم منصور دار	در جهان پیدا کنم افسانه

اشک نه نین می بگرد از غم	مردمان چشم در هر خانه
--------------------------	-----------------------

انسان خلاصت نمود از دوز و لہلال	انگهار حسن مرغ و ترسانہ
در پردہ و پردہ مارا ہے ورے	ابن پردہ بر فلک چہ محاکا نہادہ
پہنان و آشکار توئی نیست تیرے	ذات بشر بصورت اعلیٰ نہادہ
ہر ذرہ آفتاب سست یافت تابشے	نورے ز ذات خویش در آسمانہادہ
بچون توئی دلیل و تھوڑم یا نہ	یوسف بہانہ بزلینا نہادہ
با تہامی عشقان ہمہ بر باد دہ	داعی ز عشق بردل شیدا نہادہ
ویدار تو بروی تہان لغد حسن نیست	وعدہ چرا بخت ما دانا نہادہ

ذات تو احمدی ہمہ معنی ایر و بست	اوصاف ذات خویش بصیرا نہادہ
---------------------------------	----------------------------

شاہ من آدم بدر و نیزہ	چون گدایان بگمان نیزہ
جز ذات چون در کشید انم	بہ درت کے نسیم در و نیزہ
مفلسا نیم یک آدمی بنگر	با گدایان بکو چہ استیزہ
سیکتم خاستے بروز حساب	بدھے بر حساب ما حیزہ

خلق از غایت حسد بنگر	بستہ افعال ما بہ نے نیزہ
----------------------	--------------------------

ای صورت بصورت معنی نشانہ	نقدے مصوری تو و آدم بہانہ
واقفہ کہ صورت تعیان یدہ ام بخود	ای صورت ز مضے صورت نشانہ

احمد ہشتم خویش جمال خدا بدید ہشتم خدای بین دیگر دان ہر آمینہ	
<p>شکل چہ خوب بر سر زیا نہادہ حسن جمال خویش تو اظہار کردہ غیری گجاست کر زہ معنی نظر کسم غوغا و شور چیست تویی ذات محض ما بردار یہ تیغ آرنج و اظہار خویش کن گاہے بہ شکل آدم و حوا برآمدے در بور باب لغت چہ دلہا بونختے خود گشتہ بصورت معنی تو آشکار دست جمال خویش تو بیزین کشیدہ ارنے بکودہ طور و مادہ تو گفستہ موجود و جود تو دیگر و جود نیست انوار ذات خویش بخورشید دادہ تاب جمال خویش آتش فلکندہ در اصل کار طالع بطلہ چین تویی آدم چہ ذات است چہ الی تو در میان</p>	<p>حسن لطیف صوت رعنا نہادہ ذات کمال خویش تو زیبا نہادہ دانشہ توئی بذات چہ غوغا نہادہ این شور و شہر غلبہ چہ عدا نہادہ عشاق راز حسن چہ رسوا نہادہ گاہی بساں عیسیٰ و موسیٰ نہادہ بالای دار عشق چہ سرمانہادہ انگہ ہزار عربدہ باما نہادہ نامش میان ماید بیضا نہادہ انگہ بنگ کویہ تکلہ نہادہ نام ست اینکے اسم مسلمانہادہ اسواج بحر سیر بدر یا نہادہ نور جمال خویش تو دریا نہادہ خود را بذات خویش ہوید نہادہ اتقا خویش آدم و یثیٰ نہادہ</p>

پنهان نگویم سخن سخن عشق گوشتدار	والله که ذات خویش تو چند نموده
احمد بدین رخ تو گشت مبتلا	پرده ز رخ فلک زده تو عمده نموده
خلوت اهل حقیقت خانه خمار به هر که او از خم و مدحت چو خود آید هر که دریا بدر موز سیر تو حیدر خدا هر که او دم از حقیقت نیز بنظر دارد تا نه دریا بدر موز عشق بر ترا دمی یو الفضولان که رسد از سر تو حیدر خدا از لب میگویند او بخوارگان را جرعه چون نه در ره دور سلام ثابت گیران عاشقان را از تماشا می چال نهوشان	قبله ارباب حاجت برود و لدا به جای داند حقیقت خانه خمار در مقام لی مع الله است عاشق ابر در شریعت مرور آویخته بردار به از بیان هر زمانی بر و بان بار به مرو معنی در حقیقت صاحب سر بار به از هزاران جبهه و از خرقة و زنا بار به اندر و ن خرقة تو حلقه و زنا بار به چشم از او معانی هر زمان کار به
احمد از بوی شربش گشت سرمست بدم	حلقه دیوان گان او در همیشه مار به
ظا هر حال خویش تو عمده نموده هم خوشترین بخویش نمود بحال خویش والله که غیر نیست این کل کائنات	و چشم عارفان همه پیدا نموده اندر بحال خویش چه زیبا نموده در کائنات حسن خدا را نموده

دریا و موج هر دو یکی روان و هم وزن بر صورت بشر که نمودار کرده	این بحر بین که هیچ ندارد جمله توئی و نیست کس و
در چنگ در باب در رود و زیر و بم سر نیست از ششیم قدسی روان ما	جز وحدت تو هیچ ندیدم جو در جوار حق نکلند اسف

احمد تو سر حق چه کنی قاش پیش خلق

نزدیک خلق هست سراسر فسانه

شکل بشر بصورت زیبا نموده انسان خلاصه لیت انوار انبوی	در چشم عاشقان همه معنی نموده بر صورتش جمال چه زیبا نموده
کنشست و جهان همه انوار ذات است در صورت بشر که پدیدار کرده	آیات حسن را همه اینجا نموده ننه در بشر کجاست تو خود را نموده
هر قطره که هست ز دریا حسن است انسانست سر حق نمودار ذوالجلال	هر دم هزار موج ز دریا نموده ترکیب ذات کرده که ما را نموده
در هر دو کون نیست بحر ذات آدمی آدم بشکل خویش تو اظهار کرده	اندر صفات خویش همه را نموده باس و گر بصورت موسی نموده
از مان به ملکیت حقیقت اصل کار هر دم بحر صفات بهر شکل آدمی	بتخانه کعبه را تو بیک جا نموده آرے بدین صفات میجا نموده
اندکلام خویش نمودی نکات زمر	عشاق را رموز هویدا نموده

	<p>احمد چشم خویش خدا بر ج تو دید بر عارض تہانت مسلم نمونه</p>	
<p>دانشد بشر کجاست همانا تو بودہ خود را شکل و صورت انسان نموده از ناز و زکمر شمه چه جا نها ربودہ کیمن در بروی اہل معانی کشودہ کیمن زنگ شرک کز دل دانا زدودہ کز حسن خویش در رخ خوبان ستودہ ہم خود بو صفت خویش تو خود را ستودہ در راہ جست جوے یہ سہل نمودہ ولہامی خستگان تو بشتن آرمودہ</p>		<p>در صورت بشر ہمہ عالم ربودہ آن دیدہ ر کجاست کہ دیباہ این رموز آن خود خال زلفت تو آشفته کردہ احوال کہ چشم راست ندارد و بنگرد در غوہ این سخن ز سر دجر دل سلیم ولہامی عاشقان نشود جز تو مبتلا در وصف تو کجا رسد این نقل بے تمیز ولہامی تیر عشق سر سیمہ کردہ جا نہامی عاشقان ہمہ برباد داده</p>
	<p>احمد رموز عشق ہمہ فاش کردہ زار می مگر ز سر خداے شتودہ</p>	
<p>از صحبت جہان کہ وہال گرفتہ بہ در قاف قریب شہ جو غنقا گرفتہ بہ از مروجیم سیس تبصرہ اگر گرفتہ بہ از خاک بے بقا دل دانا گرفتہ بہ</p>		<p>غلت بقاف قریب جو غنقا گرفتہ بہ اہل دے ناندورین خاک بیوفا مروم کجاست کز در معنی دے زند در تنگنای نیامی ون اہل دل نماندا</p>

اتھار کہ حسن خدائی بر چشم خلقت دینہا کجاست جہل کی بین دم نزن اندر جمال خویش نمودی تو چشم خویش	حسن جمال خویش چہ اینجا نموده غیر می کجاست در ہمہ خود را نموده از رمز عشق بر رخ و تر سا نموده
---	--

در چشم احمدی است جمال احد عیان بر چشم احمدی ہمہ معنی نموده

در خولشتن بین مکن در کسے نگاہ انسان نمونہ است ز انوار نبوی و اشہ ہولست ز روح جہان ناکامی گر آشنای بحر خدائی بنجو سین مقصود و ماز کعبہ و تہخانہ ریح نیست گر نیست آگہ از تو کہ اینجا چہ میکنے ابلیس را بنو خبہ از جمال تو	در صورت تو گشتہ عیان معنی آگہ خود را شناس ریح کسے را مکن نگاہ در صورت بشر بنحدا نیست اشتباہ عارف کند مدام درین سحر آشناہ مقصود جو ذات تست ازین غایب جہ در صورت خودی بنجائی تو با شاہ بیچارہ را ندہ شد کہ غلط کرد و بچہ گاہ
---	--

احمد ترا چو کس بشناسد چہ چارہ زین در دہے و دایہ ہزاران ہزار آہ

ہاں از جمال روی تو آدم نمونہ و اشہ کہ ذات تست عیان صورت بشر بر روی ہوشان کہ جہانیت بتلا	وز عکس تا حسن تو عالم نمونہ خود آشکار گشتے و آدم نمونہ حسن تو اندر انست بہر دم نمونہ
---	--

بر بود ز غمزه بے جان شکان دلها بے ز غمزه غماز برود	عشاق را بقتل گرفتار کرده با نفا خداے طره طرا کرده معلوم نیست اینکه چه سنجار کرده
---	--

احمد ز شمع رومی تو پروانه سان بسوخت جان هاشم ز شمع شکر بار کرده	
--	--

آیدل ز خود می رستی از مات سلام الله از خویش جدا گشتی مقصود هدایتی نوشا بدلا هوتی در عالم ملکوتی پیدا و عیبانی تو در جمله مقامی تو هم باد و پیمان هم خیم خجانی هم عاشق و هم عشقی هم صادق هم صافی آن مغرورین را گو آن کج یقین را گو	بر دوست بی پوستی از مات سلام الله پس نو خدا گشتی از مات سلام الله اظهار پنا سوختی از مات سلام الله پیدا بجبانی تو از مات سلام الله هم گنج بویرانه از مات سلام الله هم زاق و هم زرقی از مات سلام الله آن در زمین را گو از مات سلام الله
---	--

امروز توئی احمد مطلوب توئی سیرمد حلقه دیوانگان او را همیشه مار به اوصاف تو شد سجد از مات سلام الله	
--	--

ز ستم به در مغنا سحرگر چاه زخمش ز زلف پرتاب	دیدیم ز گوشه دوی آن مهلقا عشاق ز راه گشته از ره
--	--

در خاک دان و هر چه دل سلیم	از دهر پُر بلا ره بالا گرفت به
یارب خلاص ده که ازین هر پُر بلا	زین دهر پُر بلا دل ما وا گرفته به
احمد بن دول تو درین تنگنای دهر	
غرلت بقاف قرب چو فقا گرفته به	
ایکه در پندار هستی مانده	روز و شب در بت پرستی مانده
طایر قدسی که در بند نفس	در مقام زیر دستی مانده
بست بالای فلک پرواز تو	گر چه اندر جای پستی مانده
تا جشیده جرعه از جام تو	منه ندانم در چه پستی مانده
ما ز دریا نیم دریا هم زما هست	
این سخن گویا کسے کو آشناست	
در صورت بشر که نمودار کرده	خود را بدین طریق پدیدار کرده
در عالم صوری که معانی نموده	لوح جمال خویش تو اظهار کرده
اسرار غیب آنچه نهان بود اهلها	اندر فضایی کون تو اظهار کرده
جانهای طالبان بهبه برادر کرده	سر اے عاشقان بسر دار کرده
در هر چه شد پدید بود جلوه رخت	در هر طرف بچشم نمودار کرده
نور جمال بر رخ خوابان فرود ده	جمله جهان محیط با نوار کرده
رازی جمال خویش صبحرا نهاده	عالم پُر از صفای اسرار کرده

تا نسیم زلف و پرده صبا اندر خشن	اندر ون نافه چین مشکناپند اختم
چون ز جام دهمو معلم خور و احمد جرمه	خویش را اندر خرابات خراب انداخته
<p>هدایت رهنمون و رفیق فضل بانه ز فطر عشق سلطانی برون شوار چه عالم چو از میثاق سستی سبقتان جانم توانگه دوست حق گردد که از خود جمله برگردد چو خود را جمله در بار بقا اندر بقا بماند توانگه و برگردانی که از خود و برگردانی بکوش جان دل بازی پس نگردد آری بخا مرد گشته بر جدائی فدا کن جان بد همای مهت مردم ترا بر خود بجان گیرند برای کعبه وحدت بسپاری منزل را مشو در بند خود بینی ست گرد بینه برای راحت ست کسی بخشد جان بد درین محنت کده تا کی چو دیوان سبکی منزل علم بالا گردون چو مرغ روح هر ست</p>	<p>که شد سلطان فضل و را اساس عشق بران نگنجی اندرین خلوت کرمی طورانی سیان بزم جانبازان انبوه گردانجام توانگه روسی حق بینی چو از خود و کجایی شوی زنده باد اتم چو از خود و برگردانی توانگه جان جان پاک که از خود و برگردانی دگر نه تو کجا دانی کمال عشق بمانی چه خوش باشی و درین گلشن چو گلستان بمیدانی که بجا دوست و از جمله انسانی که قطع راه پیش کل برین فتنه نتوانی مشو در راه انباز می که بنارسیت نفسا شوی فرسوده در غمها و خط تن سبانی چه میگویی و درین بران چو تن لیلیا که چون اوم تنی شدی مرغ روحا</p>

گفتسم بدرت پناه گیرم	گفتا به خوش آمدی توفه خا
در حلقه ماوراء ویشین با خولش بسین تو صورت ما	وانگاه شراب نش گم ماسیم جال نقش التند
در صورت احمدی چه بینی در کسوت این گد است آن شه	
هنر بهتر ز گنج زده هنر به ز هنر بهتر ز صد خرد و از گد ز هر دلی هنر به هنر به دل بنامند سچ عاقل زرد و بخت همیشه از خیالت عاشقانرا چو من صفت هانت باز گویم ظهور مرد دانا در سفر شد	ولیکن طالع و بخت از هنر به که یک زده هنر از گنج زده که از آسیدل یشان پر خد به که از نزدیک یشان در توبه و له در بیم و جانے در خطر دما تم زان حکایت پر شکر به همیشه مرد دانا در سفر به
فغان از بخت خویش است احمدی را که شرح این حکایت مختصر به	
ما دمن چون از جمال خود نقاب ندخته شاه لاهوت ما در برم زندان است ما سر ز نقش پریشان گشت گنج بخش	پر تو می از حسن خود بر آفتاب ندخته آمده سر مست از عارض محاب انداخته عاشقانرا سر بسر و سر به آفتاب ندخته

مردم من از نور آگے	نہ من تنہا کہ از مہتابا ہے
ترا آئینہ بدست دادند اگر طالع شود نور حقیقت نہ نقش سبیری صورت تو خود مندی بداندر سرین کار تو قدر قیمت خود را چه دانے	دران آئینہ بنگر ہر چہ خواہے یہ مینی جملہ اشیا را کہا ہے مگو دریا بگردانایا ہے چہ داند سراین سیاہی ماہے کہ اندر ملک دل شہباز شاہے
برو می احمد سکین نظر کن الا اسے اہل دل نقش آئے	
تا عشق نہا دست درین بیند اسے دیوانہ بجز مادل دیوانہ نہ سازد یزارم ازین طائفہ عاقل بہشیار این آئینہ دوست نہا ہر کہ بہ بیند مردم بود آنکس کہ در معرفتی ہست احق بہ بنیم دشنام سیم حقیقت آنرا کہ دل دویدہ درین نہا داند کہ صورت مجنون و گہ سیکر لیلے احمد زہرہ تنگ چو تجرید گرفت	دانشکہ مرا از دل جان فیت ہر آ انجنس مع انجنس تو ان کرو قیاس با خرقہ نا اہل مرا نیت مساس در راہ یقین ست ہموں با فتناس مردم نتوان گفت بمعنی و برا سے زان چشم نہا دند بران پنج خواہے یہ چارہ فردماند گرا یا سے محبوب دلم آمدہ ہر دم ملیبا سے سرایہ خود ماسختہ چرمی پلا سے

چو بی پر سید از ره برین بخت مشک
چه دارم یوسف اندر چه بگر چند عوغائی
کنیدانی بسی کاخ جلال را گوی برگرد
بجلاسی خورش آخا جمال از پروه نماید
محبوب قاف جان گروی دین یاجی پایا
فضای کبریا بی و کنی پرواز هر ساعت
سلام اندر سلام آید کلام اندر کلام آید
نه آخا و نه دوران آخا ملک نوران
نشانت بی نشان گرد قضا اندر فنا گرد
بملک لم یزل بینی جمال با و شاهی را
سیلمان نیز و ملکش کمینه بنده بودست
جهان بینی و سلطانی تر از سید لایدل
بچاوشی بنی شاید ملک اندران عیست
بسمهتی عدم بینی به نور قدم بینی
تو ای مسخ لاهوتی برقص آوروه لهما
عنایت روین کرده بگفتا چند غمهی
ترا آن به آبا احمد که از انشای هر حق

که دیوانند پس اینجا که بر شکل انسانی
طلب کن تا نشان یابی چه بد کینانی
نه پایانی در دینی نه در دینم چو گانی
شود ذات تو مستغرق فی ذات توانی
شوی از چشم تاپسید اچو سیمه بیابانی
جمال حق عیان بینی در آن ضلالتانی
عیان اندر عیان بینی همه سر زنبانی
نه آخا نقد و نی و جهان آخا کجاست
نماند ذره در تو رسی در وی باسانی
که باشد کترین بخش همه ملک سلیمانی
که کوس ب هب بی زور و ایام جهانبا
که اندر حضرت عضا تو بی چون بیفتانی
بدر بانی نمی زید ترا طاقس ربانی
نه تن آخا نه دم بینی نه بی از صوت قاف
بهر تیکاه روحانی و سید از جوش الهانی
بیایک جرعه می خور ازین نه بحر عانی
زبان را در کشی هر دم فردمانی بجزانی

خون من ریخت یار بے گنہ	شکر عشق تاخت بے گنہ
<p>خون من خور و در فراق بے مهر و مهریچگان بناخت ہوش و عظم بیک نظر بود گرچہ بسیار پند یافتہ کرد و گشت گفت بدگویان</p>	<p>نظرے سوے من نکر و گئے جز ہمان کثر کہ باخت باوشے دل و دین جلا ابیک نگے رہ ندادہ بخوشی رسیج رہے کہ مر یا و نا درو بہ سے</p>
<p>صبرا احمد فتادورچہ غم سہ چہان میکشد ز قہر چہ</p>	
<p>ایدل و فاذ طائفہ بی وفا مجھے نام و فاکیر کہ بی نام و بی شانت نقش صفاز صغہ ایام محوشد اہل و فاذ نماند درینجا بے وفا در شمر ما و فاذ بمثل ہیچ کیمیاست این شہری مروت لجنہ ذاتیست کہ و خدایع و حقد و حسد خبیث دشمنی و رہر کہ بنگری بنفاقت بتلا ہستان افرست سرسبز صبح و شام</p>	<p>تزیاک جانفرا ز لب لثرو ہا مجھے از خیم در دیرہ تو جام صفا مجھے از شاخ خشک سال تو نشو نما مجھے در بوستان و ہر ز کس کیمیا مجھے در تنگ تاسی و ہر ز کس کیمیا مجھے از موم خبیث ہی جز و فاذ مجھے زین شہر پر نفاق جز این تا نہر مجھے باہر کہ دم زنی ز مروت صفا مجھے جز این صفت ز طائفہ بر بلا مجھے</p>

ای طایر قدسی که درین عالم فانی	قدوس توان خواند که در عالم پاک
یارب تو چه مرغی که ترکس نشاند	چون جامی گرفتی تو درین قالب پاک
در صورت آدم تو چه رو آمده امی	ادصاف تو بر معنی حق سچ خاکی
اسرار تو یا مردم نا اهل چه گویم	حق را نتوان گفت بر عالم شاک

احمد چه کنی سر سخن را تو هویدا
بر فقره نا فهم ازین عقدہ زاک

این چه شورست اینک در باز عشق نگین	این چه شورست اینک یار باب اینختی
آتش کس نغیده عالمی را سوختی	تینت آلوده گشت خون قان بختی
راه آدم خود زونی را ندیده ایس را	خود نا ایس گشتی منصور آدینختی
سوزنی را خود حجاب علی ساختی	رشته امید را را جلگی نگینختی

احمدی اسرار مردان را مگو با هر که
چون بقلاب محبت در دوش آب و نختی

ای صورت تو نقاب من	دے ذات تو در نقاب من
هر فوره چو آفتاب تاباست	رو تابش آفتاب من
امواج و بجار رلیکے دان	این نکته نگر در آب من
چون نیست شوی محقق آمد	اسرار تو در کتاب من
احمد سہل است نظر حق	بر دار و لے حجاب من

فسردا کہ وہند نامہ پر دست	افسوس کہ جھٹے نزارے
تخم علی گئے نہ کئے	ور آخر دم بکو چہ کارے
گا ہے بنجیال گنج والی	گا ہے بغرور شہر یارے
گہ در پے وصل خود بردیان	گہ در پے بوسہ و کنارے
باز آ سی ازین خیال باز آے	تا چند در بن گناہ نگارے
سر سودہ نشد بجاک گا ہے	دین چشمہ مانگشت جبارے
خود را مکن سیاه نامہ	بہ خویش مکن تو سو گوارے
افسوس کہ عمر رفت بر باد	ور بازی دلدو و خاکسارے
گا ہے بشارت گہ بستے	گا ہے بفساد و گہ بخوارے
در غفلت مست خواب نیکم	مستے کہ نیامنت بروشمارے
یار ملکاجان پناہ	تو بر ہمہ خلق کمر و گمارے
مارا تو بدست نفس سپار	چہ بن بر ہمہ چیز ساز گارے
چون بر در تو ہیستہ تال	بیچارہ شکستہ دل بزارے
در تبسع خلق آبرو و رہ	رزوی تو سپرس آبرو آہ
آن روز کہ روز حشر باشد	از جلد پناہ نگاہارے
ہر ماہی کسے دلی زبستہ است	دار و بدست اسید دارے
احمد بدرتو التجا کرد	از لطف و روز چہ ہمارے

بدر گفتن شنیدن جان دهم کی است ای دل کناره گیر ازین شهر بی نفاق ایل هو است جمله اکابر بشهر مایند این شهر کربلاست لی پربلا مدرام هر دشمنی که هست هم از آشنایان است ترکیب دوستی تو ازین آشنایان مجوی
--

احمد وفا میخواه ازین شهر پیوفا

ای دل وقار طایفه پیوفا مجوی

ایدل بکدام کار دباری در علی گه نه سفته شد عمر عزیز در قافل از طاعت حق تو گشته قافل آسوده نشد ز ما فقیری در غفلت رفت عمر برباد سر پای سرنهست لایق تاج ای دولت آن کیکه بگذشت بر در گه بی نیاز معبود
مشغول کدام روزگاری معلوم نشد که در چه کاری تا مدز تو هیچ حق گزاری در بندگی خدای عاری مظلوم نیافت هیچ یاری دل سوخته شد ز خامکاری ای تو سر تو سزا می نگاری در طاعت حق ثبات تباری دلها همه دان بجان سپاری
در حرص دهوا و لهو بازی
این سر عزیز میگذاری

باشد که کنی گئے ترسم	در کو بے تو می کنم گدا گئے
آخر کر می گدا می خود را	اے آنکه بحسن پادشاه
ہیستم در انتظار شبها	باشد کہ شبے چومہ برائے
بی صحبت ہمدے دیارے	بچ دو جہانت بنوئے
وامند کہ ز زہر بد تر آمد	این سوزش زہر بے لقانے
احمد بجمان ہمیشہ می باش خرسند بجلت خدائی	
آخر اسی ہنفسان برین سکیں نظری	کہ من از آتش غم سوخته وارہ جگری
ورود خود پیش کہ گویم کہ علاج دل من	جز توئی مرہم دلریش ندارد دگری
نہو انم کہ کنم عرض بیشیت غم دل	کہ نبرو تو بود قصہ من درد سری
صحیح امید من امر و زبیاں برسد	کہ شب ہجر مرا نیت نگار سحری
شاخ امید من ز باد غمت بشکست	امی در یغما ز نال تو چہیدیم بری
رندی و عشق پرستی ہمہ شاہد بازی	جز ازین درد ہمہ عمر دارم ہنری
احمد از درد دل خویش چہ نالی ہردم درد آشفته کجا داند ہر بے ہنری	
افتاد و زلف تو مرا در سر کارے	دیوانہ شدم و خیمہ مرعوی تو آراے
ما چند شمشیر غم تو آید دست	وامند کہ نماندست مرا طاقت یارے

اسے دوست بیا کہ جان مائی	یگانہ مشو کہ آشنا ہے
مردیم ہمیشہ در فراق شب روز در انتظار مردیم مجنون ضعیفم بے رخ دوست در گنج بلا و محنت و غم بیت الاخر است خانه بی تو سن مانده ز تو خراب پیچود از دست نصیب بگیران نوش سن بی تو دمی همی نه پایم با پند غنیم اسے نگارا تا چند نهان کنی تو این رو بیجان شده ام چو مرغ نسل بنامی جمال خود بیک بار من عاقبت رنجم تو ندارم بودی تو همیشه پیش چشم رنجیده مگر ز من برفتی	تا چند کنی ز ما جدا باشد که ز در گمے در آئی در محنت و در ابتداء ایدل تو هنوز بیوفائی دین صحن چو دشت کربلائی تو خود همه روز در جوانی مادر همه وقت زهر خانی بی ما تو بگو چگونہ پائی این بند چرا نمی کشائی پیدا است که در غم و غنائی در برون جان ما چرائی در رنج و فراق ده رانی ای مونس جان من بجائی یک لحظه بگو چرا نیائی کان روی چو مہ نئی آئی
چون مرغ ہے طیم و خشم	در و دل ماست بے شقای

بہر صورت کہ می بینم چمانے	بہر صورت جمال کبریا کی
بجز در پیکرت خاطر نہ بندم نہ جسمی نہ جوہری توئی شخص ہمہ آشفہ و دیوانہ گردند	کہ در ہر پیکرے صورت نمائی درین معنی ہی بنیم خدائی اگر از پر وہ رخ را بر کشائی
گدائی کوئے شاہانت احمد ز شاہان باو شاہی آن گدائی	
اگر بیرون زمانی بنجو آئی چو مسیح و بکر افرقی بنشد تو باشی و توئی از تو چند نیست بہر شکلی کہ بر باجلوہ سازے بجز در صورت صورت نہ بندم جہانی بتنا اگر دند بیوش تا شاہی کند خلق تماشا	بہر فرہ عیان بینی خدائی چنان باشد بیان با جدائی بہر کسوت کہ در چشم در آئی یوہ زیبا کہ زیبا و دلربائی کہ در صورت آید صورت نمائی نقاب زرد و خو چون اکنائی چہ نامی نمائی پارسانی
تمامی داز کن تا احمد آید بیاید تا ز جان عدل ربائی	
مائیم روای کبریا نے	یعنے کہ بصورت خدائی
اس نیست بہین موجودا ہست	موجود بہ و صفت کبریا کی

در کج حیران تو اید دست بنوم غرق	در سینه منور دست تمنای گناری
<p>احمد بر در بهر شاه بریا عین کز گلشن کو تیر در است باری</p>	
<p>ای سرور دان بباغ باز آید شد خانه چشم بی تو تاریک رفتی در هجر سینه شد داغ از وصل تو شد فرغ با بزم</p>	<p>وی سبز لبوی راغ باز آید ای گوهر شجر چراغ باز آید ای دانه بسینه داغ باز آید ای برده ز من فراغ باز آید</p>
<p>جز قامت تو نه بیند احمد ای سرور دان بباغ باز آید</p>	
<p>جمال شد می بینم به روی بهر دین کلام اشتر سنجو انم هر حرفی به خطی سبا کش میروم انم هر پا کو هر بند نشا این در می بینم بهر صورت بهر بند</p>	<p>سلام شد می آید ز هر سو ز هر کوی صفات اشتر مید انم ز هر سو ز هر کوی نیمش می رسد هر دم ز هر جا که هر سو خفاں در می بینم بهر رای بهر سو</p>
<p>مرا احمد به میگو بد کن سر خدا پیدا چه میگویم که می آید نشانی او بهر سو</p>	
<p>گل گرسنه کس جان می ربانی چهره گوید که شهنش پاک چشم</p>	<p>ز یک لب خنده دل میفرزانی که خور و روح مصور می نمائی</p>

بحر محیط جلم جهانست آن یکے
کایں جلم مکان زمانست آن یکے
غیری چه بنگری ز چنانست آن یکے
زیا که شکل صورت جانست آن یکے
بشناس صورتیکہ فلانست آن یکے

یکہ خدای تو نیست کس
ن در دانست آن یکے

در باب یقین کہ عین مائی
در باب سگر گر آشنائی
اما بجاں برائی
در تشریح چه بنگری چه بوائی
در و محبت کل زہرہ بوائی
نظارہ بختبالی نمودن مائی
انست مظلوم ہر خدائی
چند بلبلان خوش روئی

نیرتھی چه بیتی
آر سخن گرائی

پس چیست میان ما جدائی	چون معجز بجز است یک ذات
از بحر محیط آشنائے بے پرده جمال خود نمائی گر پرده ز چشم واکشائی	بر صورت آدمیت پیدا گرد و رکنی ز روی پرده عشاق شوند دست در هوش
تا صورت احمدی عیان شد پیدا است جمال کبریائی	
نیای بی سیمک از خود نشانے اگر خود بخود یابی زبانی که شمع او نیا درده زبانی ندارد هر کسی کشف بیانی بیانی کرده بر من این آئی که سرگردان درین کار جهان بی	اگر بے یاد او باشی زبانی نشان بی نشان انگه بیابی نمی باید چنین گفتار و گفت ز حرف سخن اقرب نکه را معیت را خداوندان معنی خدا بینی نه کار هر کسی هست
اگر حالی کنی احمد درین کار بجانانی رسی در حبیبانی	
در صورت بشر بهمانست آن یکی نی نی بشر کجاست بهمان یکی بنگر نهان که چله نهانست آن یکی	هر و هم بذات جمیع بهمانست آن یکی در صورت بشر چه نگه میکنی بغیر پیدا بچشم ظاهر و باطن بذاتش

وحدت اندر کثرت آمد آشکار گر ہے خواہے کہ بینے دوست	برکشا از راو بنیش چشکے بر جال خود نظر کن اندکے
گشت تم انقرا حمد را تمام خضر و زرد از پلاس و چرکے	
درد مارا کجاست در مانے سربہ زیر پائے مجھونے تا شوے زندہ تو بجان و گر شوئے کار این گد اہنگر ہر کہ پامال گشت در رہ دوست ہر کہ عاشق گشت دامنگیر	زانکہ از درد سیچ در مانے جان بدہ در خیال جانانے پائے از دوست ہر زمان جانے خیمہ رود در سراے سلطانے گشت در ملک دل سیلانے ہر زمان چاک زدگر بہانے
احمد ار جان وہد بکوی حبیب منے سر سبز جان حیرانے	
از قنایت ظہور عیا نیست آن یکے اندر وجود آمدہ نہا نیست در جہان وقتیکہ او ظہور شدہ این جہان نبود از رشک و غیرت کہ فعلی نہادند در پائے عشق دوست کہ بنوئی ہمیرند	مقصود جہان جہا نیست آن یکے سو گند خوردہ ام کہ عیا نیست آن یکے بالا از مکان نہا نیست آن یکے تا نشود کہ جملہ فنا نیست آن یکے بیرون شرح وصف نہا نیست آن یکے

طاہر قدسی کہ در بند تنی سفر فر دتاری بدین نہ دامگاه کو بگی از بوستان و حدتی گر چه در ہر شکل میگردد بی عیان سوجھا وریا ہمے گوید ہزار	کے بود این پنجرہ در شکنی وزیرای داند خود را بگلشنی بلکہ در گلزار معنی گلشنی صورتے از معنی خان سنی ماجرائے راز ہائے گفتنی
---	--

ماز حور یا نیم و دریا ہم زماست این سخن داند کسی کو آشناست	
--	--

امی صورت خدائی آئینہ معانی در صورتت جویدا مطلوب حق بنیا درست آنچه خواہی خوشن طلب کن پرواز کن زمانی زمین آشیانہ زیر اک چشم خدای بیان جزوات حق بین رایات ملک ورا ذاتی شہو شاہ ہے	سوج لطیف معانی دریا بے بیکرانی بحر حق است پیدا صد مکہ معانی جو یا می ہر چه ہستی میدان کہ عین کنی یگر غ قاف قدسی شہباز لامکانی ہر بے بصر چه بیند اسرار معانی آیات عشق را تو تفسیر ترجمانی
---	---

آمد بچشم ظاہر مطلوب خوشن را از چه صدراع احمد موسیٰ لن نرانی	
--	--

صد ہزاران آیت شاید یکے گر یکے بینے یکے بینے ہمہ	نہست کس را اندرین معنی شکے زانکہ اندر یک بنا شد جز یکے
--	---

بر که ز پیش تو بد و خواست است	رخت نگیندی و خرا انداختی
بر که زندگات ز خود یکیت	راه زوی دور زنده اختی
گاه زوی راه عزایل را	تیغ زوی و سپر انداختی
دماغ عصا بر رخ آدم زوی	نال زمان بیخ بر انداختی
درد و جانش بنود ما بیخ چا	هر که در از نظر انداختی
کار تو در دهنم نیاید گم	عقل بچ کو می در انداختی
تعبیه با خویش نمودی با	مایه خود و ریش انداختی
سوختی از آتش دل سینه	سوخته را و دشر انداختی

شعله زوی در دل احمد ز غم
در دبی در جگر انداختی

ای گوهر کان آشنائی	عالم ز تو یافت روشنائی
حقا که روی تشنه پیدا	والله همه صورت خدائی
پیدا است نشان بی نشان	در پرده ندامت چهرائی
عشق با انتظار مانده	آن روی چهرائی
در بای وجود سیمینالت	موجبت ز بحر کبر یائی
ای تل تو ز خود مباحش غافل	چون مایه سیر می اینیائی

چو منو ز تو از یار	در جامه فقر پادشائی
--------------------	---------------------

و صورت نشان و بشر آمدہ پدید | ایامی بشر کجاست ہماست آن ہے

احمد صفات است عیان اندرین جہان | در ہر چہ بنگرے تو نشانست آن کے

<p>چونکہ ازین تنگ نفس برہری زندہ شوے زندہ تر از زندگے دل تنگت بارہ شوونی مثل پارہ شو و جامہ تن چاک چاک یافتہ خورشید تو تاب و گر از تنق قلب بیانی خلاص در عوض ژندہ و لعل کس مرگ بقا دان کہ وفاستیش جان کہ ازین قالب خاکی شدہ</p>	<p>رخت برین چرخ معلے برے باز ہے زین نفس سر سرے روح مجر و شوے از بہ ترے خلعت شامہ کشتے از سرے ماہ شوے و پہ کئے مشترے بر پرے از جڑہ این شمشیرے صوف مرقع کشتے از مہترے از غلط این فہم فنامے برے زندہ بدان ماندہ نہان چہن برے</p>
---	---

احمد ازین سر نہان بازمان | چند بگوئے سخن و اورے

<p>نرسخ پر دہ برانداختے نشے صبرم تو نمودے تباہ کہ و مہ در طلب تشافت</p>	<p>جان و دل اندر خطر انداختے رخت ہنر قاب و رانداختے پای شکستے و سرانداختے</p>
---	---

هر آور حلقه پیران گدائی کن تو ادبست ز آب دیده بنشامم غبار خاطر خود را چو باد صبحدم هر دم بریشان میگرد ردان جان مشتاقان گشتی چون گل تازه نخ زرد مرا جانا چه طعنه میزنی هر دم	تو هم مقصود اعظمی طلب کن چرا که مگر یاد حساب آرد خاکشان زده و مگر از کوی آهنگران بشمی آورد گشت نیم صدم و نیمی نشان ز کوی آهنگ نشان عاشقان باشد همه شمع زرد
---	--

الا ای احمد سکیں بشو ناقل برین دران همی خواه از پی دران زین جلالان درو	
---	--

بروار پرده از رخ در انتظار تا کی شا د کیست نهان ز پرده حانی عکس جمال رویش در آئینه است پیدا جز تاب غایت چون نیست سچ ثانی معنی چیست مکن بدین بغیر صورت دریا و موج هر دو آمدی بجنه	بنام جمال معنی نقش و نگار تا کی هر سوی عاشقان ز انتظار تا کی چون تو نظر نداری در انتظار تا کی نظاره چشم هر کس زین فرما تا کی بس به چشم احوال گرد و غبار تا کی از معنی و قایق از ما کنار تا کی
---	--

احمد ز سوز باطن یک شعله داو بیرون زین آتش نهانی در دل شراره تا کی	
--	--

بر حسن خنث انیمه هر لحظه تماشا شای این پرده تعلیمی ز خویش بدر میکن	بر سلسله زلفت آشفته و شیدائی تا بر رخ تو باشد هر روز تماشا شائی
---	--

ز شوق رفت جان ای جان کجائی	شدم سرگشته و حیران کجائی
مرا جانیت شورید و بشت	چو جان خود بر دل جانان کجائی
ترا پسیدای منی بنیم ز پنهان	بخود پیدا ز ما پنهان کجائی
مرا در دست بی درمان مریهم	الا اے درد هم درمان کجائی
توئی خورشید تابان عالم آرای	ستم چون دره سرگردان کجائی
سرخه و خجوش از فرط تحیر	نمیدانم سر و سامان کجائی

چو احمد غریب گشتم و نیازش
دین در بامی بی پایان کجائی

از رخ نقاب باز کنی	درد بر اهل درد ساز کنی
در شبنم درون پرده چنین	ای بسا پردها که باز کنی
رفشاند زهر و عالم دست	بر کرات و اهل راز کنی
جان عاشق ز طره بر بانی	باز بروی ز غمزه ناز کنی
زلف را پیچ کرده یکبار	قصه عاشقان دراز کنی
گر چه با سوختیم از خشم تو	می توانی که باز ساز کنی

احمد از جان و دل ترا بنده
گر چه از جمله بے نیاز کنی

ز خاک کوئی رویان تنهاسیگم گرو
که تا کل بعد سازم برای دیدن سرو

در ہمہ وصف لایزال تو کو قادر وحی بر کمال تو کو مالک ملک بے زوال توئی حق پابندہ بے مثال توئی میک صافی ترا زلال توئی	در حقیقت اسی جان جبر ہمیداری مترداسے بشر ہے گویم ملک و عدت ترا مسلم شد خویش را اگر یقین تو دریابی اگر چه غامی درین بزمیر غامک
--	---

بگذرا ز خویش احمدی یکبار تا بدانی که ذوالجلال توئی	
---	--

مطلع نور کبریا قدر کمال احمدی صورت پاک ذات حق نقش حال احمدی ملکہ ترایا فقط خال احمدی جنبش آب بحر امواج نوال احمدی مرج جلا جہان بخت ظلال احمدی پشیم نوش جانفرا آب لال احمدی در ہمہ نمود ماہرست صال احمدی برین تماخ کبریا ہست نہال احمدی	آئینہ جہان نما نور جمال احمدی ہست شہود و دلیران خیمہ بزدل احمدی عقد و زلف لہان جہل مستہر غاشقان احمدی پر تو آفتاب را درہ نشان احمدی سایہ نور مطلقش ہر چہ کہ کنی تو آن احمدی بحر خلیط معرفت قطرہ جوی اینا احمدی ہر چہ تو بنگری صفات درین صفات احمدی آئینہ خدا ناست بحر و بر و جوا احمدی
---	---

نہست کلام سر سرے کلمہ رمز عاشقان شمع و بیان وحدت حق انقال احمدی	
--	--

برہم شکن این سچرہ طائر قدسی را ناچند نہان باشی اید دست بر نصرت خواہم کہ رخت بستم بید اسطه صوت برہر کہ نظر دارم رویتو پیش آید	تا مرغ دولت یابد آخر سر سودانی راز تو در افتادہ ہر روز بصحرائی ہست این بدلم خلقت اید دست تنائی خود ذات تو می بینم اید دست بہر جا
---	---

احمد چکند کشف تو آیا چہ توان کردن
اغیار چہ میخواہد از حالت رسوائے

بر بود و دم از تن من آفت جانی شکر شکنے تیغ زنے نیزہ گذاری کلیک رخنے بہر خطے سنبل زلفے عشق کشتے تیغ کشتے کینہ فروزے شکر لقبے شہد بے آبچیاتے طوطی نفسے طرفہ کسے کباب خراے سرست جی بادہ کشتی مایہ بارے تنگ شکرے شکوہ او شہر و شہرے	زیبا پسری سیمبری ماہ نشانی بیداد گری تیر قدی سخت کمانی غنچے دہنے گلبدے سرور روانی جادو نظری طر گرے سحر بیانی شیرین سخنی خوش فہمی نکتہ بانی زیبا صنمے خوش طبعے تابانی بیچارہ کشتے حورو شہر طرفہ بانی کان نکلے وز نمکشی شہر و شہرے
--	---

بر بود از احمد ہمہ عقل و دل و ہم ہوش
آشفٹہ کنے دل شکنے مایہ جانے

باغ نوحید را نہال توئے	کعبہ فقر را جہاں توئی
------------------------	-----------------------

نوا رسید بگو شمع ز حق که او عرونی مراسم عشق تو بل نذرین جهان خراب وطن مرا هم چنانکما بیست یستندار اگر با وصل وطن خویش را تو بشناسی اگر عشق گرا نی که عشق قوت یست اگر ز اصل مجود تو خویش را یابی اگر ز خویش بر آئی بر لے بسم الله اگر بچشم خدا بین تویش را بینی حجاب نیست بچشم خدا بے بین بتگر ظہور منظر و آتش بہر طرف کہ جامد	دین سرے سنجی کہ غیر ما چونی کہ غیر عشق چنانست ایکہ مخرونی در ابجک طن اصل اگر تو ماسونی زند سکہ کشاہی کہ شاہ مخرونی توئی مساعد مسعود بخت میسونی زند سکہ دولت کہ گنج مدفونی کہ وصل باز بکوبند بے جگر خوئی شوی تو واقف اسرار در مکنونی ببین بچشم بنائی تو را ز بیرونی دلہ سجدہ گراید تو دات عیونی
--	---

ظہور جلوہ احمد بذات محض خداست

کہ واقف ست ز اسرار عشق مجنونی

جان ز من بر بود دلبر ہوشے شاہد مردم فریبے دلبرے دلبرے سے پار دے غبار دے میدے شیرین دے سبزہ خطکے کے تواند گفت مدح ذات او	سر و قدے ماہر دنی سمر خوشے آفت و شوخے بلا کے کین کسے عہدہ چوے و مستے بہشے بیوٹاے ظالمے مردم کسے جون منے گنگے زمانے خامسے
---	--

نئی نوش کنون ز عشق جامے	زان جرعه سے مگر بکار
بسیار شدم بزد و تقوای	باشد کہ زول رسد پیامے
از زبانت گشت ہرچ حاصل	جز محنت و بیخ جز زجامے
تا چند کشیم طعنے خلق	دل سوخته شد ز چند جامے
دردا کہ نئے رسم بدرمان	زان درد کہ ہست صبح و شامے
در حلقہ زلف آن دلا رام	در ہر طرف نہادہ دامے
دارم دل کے خراب بخود	چون مرغ اسیر در کتارے
بسیار صبا شد درینا	ناوردہ صبا ز تو سلامے

سرملقہ عاشقاںست احمد

خونے نمکند رچند عامے

ایدل طلب محال تاکے	دریاب یقین خیال تاکے
از خمرہ عشق شربت نوش	اندر طلب زلال تاکے
عمر تو گذشت در سیاہی	در فکر ت زلف خال تاکے
تو عین حقیقہ بیندیش	در آرزوی جمال تاکے
سیکوش کہ راہ حق بیا بے	این خلعت میں فضل تاکے
بگنہر حیان و بگنہر از دی	این مال میں منال تاکے
احمد تو زبان خویش بر بند	۳۱ غلوۃ ۱۲۰۰ ۱۰۰ ۲

اگر دایق شوی اسرا خود را	بیا بے درد و عالم بادشائی
اگر بینی جمال احمدی را	زرد او دل سو جانی گرائی
ستفراقت	
زبان بر کشایم بشکر شکور نکرده رسولانش فتن و فجور چو خواہد شدن زندہ اہل نبور	کہ ذات کمالتش بقصامت میر کہ خلاقان خاک ندیشان نیز دران دم چہ گوید خدای غبور
علی علی علی علی علی	
خدا کردہ پیدا محمد ز نور پس انگاہ کردہ بعالم نمود ابوبکر فاروق عثمان علی	بمعراج بخشیدہ قرب حضور ہمان چار یارش معنی دفور ابوبکر فاروق عثمان علی
خدا فضل بخشید ابوبکر را پس انگاہ عثمان و شیر خدا ابوبکر فاروق عثمان علی	پس انگہ تشبیلت عمر را منرا مراتب حسین ست بالا صفا ابوبکر فاروق عثمان علی
بکشتن می بگردن ز دین چهار بدین عقیدہ بمان استوار ابوبکر فاروق عثمان علی	کہ فرمود پیغمبر کردگار تبریب ان فضل ان ہر چہ ہر ابوبکر فاروق عثمان علی
ابوبکر فاروق عثمان علی	

خونی و شوخی بلائی تین درے چون توئی ہرگز ندیدم بیچکا ہ کی بیایدنی تو شہا خواب خوش چندرانی از در خود مرا مثل تو در جملہ عالم کم بود بد سوارے دوش تا دیدم براہ	فتنہ غارتگری گردنکشتے ماہر وے دستانے چاوشے گرچہ صد دیباکنسم من فرشتے پنج روزے مہانم یاکشتے دلرباے جانفزاے دلکشتے برگشتے بادپاے ابرشتے
--	--

احمد از شوق فرانت شد اسیر
در زودہ در دل ز عشقت آتش

سبب نیست و صورت جدائی کہ میگوید کہ متوان دید حق را چون متوان دید اینجا ذات اورا نمیدانم چه شخصی و چه ذاتی کہ میگوید تجلی نیست اینجا بروی خوب تو من سجدہ آرم شناسم من ترا من آشکارا جمال لایزال را بہ بینی	بجئے و بصورت خود نمائی من نیک یدہ ام ذات خیالی بگو ای خود نما تو از کجائی کہ در ہر وجہ صورت نیامائی بین رخوشین اگر آشنائی بہر وجہ کہ تو از در در آئی اگر نہان شدہ چشم ہا ہی اگر از خوشیتن یکدم برائی
--	---

شود اینجا ترا تحقیق وحدت
اگر بینی تو خود مرا می درائی

هر آن چیز که از وی در وجود دست	نیای تع فضل بجز وجود دست
<p>طر از نقش عالم نقش اودان رموز و هو حکم گفت بر ما درین صورت همه حق است ضم درین صورت چه لها گفت فتون چه غره بشوی در علم تقوی نیچختی هیچک سودا یقینی نبا شد هیچ خود بین امحالی سر اندر کار خود پشت به فرسود شکن یاه دوی کان بخت بسودا و بسود دل فرو شو ز دریا می قدم آرد و موجی بزاران آینه کرده مصفا ز سخن آرتیبانی کرد کشون به شکلی که گشته است سکار بدلجوی بنجو کس آشنائی</p>	<p>بلوچ جمله آتی حوت اذخوان چو دریا شد نمان این نگاه دریا نی صورت که شد معنی هر امر که لیلی اندر و دیدست بنون طلب کن از ره تحقیق معنی نکردی سودوره بالیقینی که اندر راه او سد کجالی نکردی هیچگونه زین سفر سود بمان بگردمان کان دوی نیست محر هر دو جهان را تو بیک جو که می بینی بنیسان فوج فوجی که تا بیند جمال خویش خدا بنزد صاحب سرا معروف سر سر این نمودار لیست مارا چو خود یا فاضی بینی خدائی</p>
باس نیست هر مود تمثال	جمال نیست در هر نقش افشال

کسی فاش گرد بحث خویش را	کسی خوار نقش بد اندیش را
چرا پیش کردی تو فرویش را	بگیر این سخن از پی کیش را
ابوبکر فاروق عثمان علی	
تو قول روا فتنی همی در گنیز	بر او خلافت ندار دبر
توئی مرد سنی شوریخبر	پیرین نوع فضل خدا بر شمر
ابوبکر فاروق عثمان علی	
بفرمود پیغمبر در الجلال	پس از من خلافت بدیال
تمامش بود بر منی مر کمال	ببین مجر دلائل مشو و ضلال
ابوبکر فاروق عثمان علی	
عقید دبودیست سنت پیرین	مگردان دل خوشتن با این
چهارست یا پیرین بسین	چه گوئی چه نامند گویم چنین
ابوبکر فاروق عثمان علی	
دین فض کردن پنهان بود	خدا مذہب سینا نراستود
بترتیب ان فصل را در وجود	که فرمود پیغمبر ما درود
ابوبکر فاروق عثمان علی	
مناجات	
خداوندی که او پیدا و پنهانست	جمالش بین که در هر ذره تابانست

که جزا نیست اندر کل موجود	همه تنیش را میدان تو معبود
<p> یمن در کائنات او هویدا همون طالب همون مظلوم بر از خوشن شدن بکدم زمانه توئی از کل موجودات نمود اگر در خوشن یکدم شتابی که جز دانش زمینی هر چه بینی یقین را ندان من نمبر کار فرمای بهر سوی جهاں دوست بنگ دست در دلو ستم را از گفتم اگر مردی سفر در خوشن کن بیاد در کوی وحدت خاند گیر بهر اسی بنویس گام بردار ز خود چون غمزدگی مرد باش مشو بیدار در و رانت باید بجانان زنده شو جانزاید کن </p>	<p> که جز دانش نه بینی هیچ پیدا همون عاشق همون محبوب آمد که تا در پایی اسرار جهانی که در هر ذره هستی تو سجود همه مقصود را در خوشن یابی یمن اید و دست گر مرد یقینی دمی عین یقین دیده بکنای که جز دانش نه بینی هیچ بگر موز کن اقرب باز گفتم برای نزل را بشن جان من کن چو سیمخ اندران کاشانه گیر ز بخوشی نشان و نام بردار تو این در مان کن تا در دای بد جان که سی جانانت باید بجان خوشن را زنده تر کن </p>
اگر بازه مانے در نماے	بود هر حیات ترا ز زندگانی

توئی ظاہر دون خود بہ بردہ	کہ ظاہرے شوئے ہم دم ز بردہ
حجاب تو ہمہ خویشی بردار	ز خویشی ماندہ در عین پندار
اگر صورت مئی بودی ہویدا	بختے کے رسیدے مرد شیدا
ز خود نیز ارشوتا گم نگرودی	رو مردان بچوگان بہت کردی
خدا را در خدائی میتوان یافت	صفا از روشنائی میتوان یافت
بہ صورت کہ می بینم جمالش	تصور میکنم عین خیالش
بصورت مرد معنی رہ نماید	کہ در صورت رہ معنی خراید
ز جام عشق گر یک جرعه نوشی	دو عالم را بیک نطرہ نوشی
زنی با نگاہاں الحق را دادم	برائی بر سر سجدہ دار آن دم
جہانی در خروش آدمی نہ ابرم	و صنوسازی بخونچش از سر
چو آدم کن ابا از جنت آباد	سرای گیر اندر وحدت آباد
چہ می بینی تو آدم را بصورت	ہمہ معنی است آن معنی ضرورت
نہ آدم گشت سجدہ ملائک	کہ ۱۱ بودست سجدہ ملائک
بکوری صورت آدم نہ ریدہ	ز معنی نہ از ان سجدہ کشیدہ
اگر آن نکتہ داشتی عزازیل	مر آدم را نمودی سجدہ فی قیل
چو زین سجدہ لش آگہ نبودہ	سرش بر رنگ لعنت گشتہ سوئے
اگر آگہ بدے از ذوات آدم	صفا تش را ہمہ دانستی آدم

هر کس بچشم صورت مارا بگشاید آنرا که دیده باشد دانند که چو گفتم از پر تو خدایم در نور مصطفایم	ما نور کردگاریم در آب گل سیده سنگ بود ز عالم آنرا که نیست دیده در گرا بنمایم اندر صورت عکسیده
--	---

احمد ز ام که اویم از خود سخن چه گویم در پسکرم نظر کن کنز قدرت آفریده	
---	--

خاتمه الطبع	
-------------	--

بعد حمد خداوند عالم نعمت فخر بنی آدم یعنی حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه و آله و صحابه و سلم اهل مذاقان حدت دوست فرازندگان لیا ارمیه و سید
که سیارگان سمای تجرید اند و خواصان بحر توحید نوید تاز و شوره بے انداز
با و که در نیولادیوان نادریان ملو از توحید عرفان که در بهر پیش صمد گنج
پنهانست و از هر لفظش هزار نقطه حقیقت خیال نمانش دیوان حضرت
احمد جام نده سل سببی مانند و بعید که مستند اهل طریقت یگا
ارباب حقیقت بودند کنیت شریفش شیخ ابونصر ابن ابوالحسن اصل سنج
موضع ناحق که از توابع جامست و و عاز فرزندان جبرین بن عبد الجلی
که ویرا امیر المومنین عمر رضا ابن الخطاب سبب است نام که در خستین ای بود
در عمر است و دوسالگی توفیق ایزدی نطق شده بکوه فتنه و نیرده سال

<p>برابر آمدن تو عدد با یک تا اتم</p>	<p>تو شد در ره توحید سلطان</p>
<p>تو و باقی بوده دست بوی فنا می کند در دجله بقای است بملک فقر شاهنشاه باشی بقاوت تو بخش کس گشیا نی که باشد در است تو عالم حیات همویت را در بهر ده کا فراموش تو و ریائی چه باشی بزم جو سرای سازانه رقت آباد خدائی شود تا شای خد کن</p>	<p>اگر سوی نماند از وجودت که تم الفقر مخفی از فای است چو تم الفقر ضوا شد باشی بیای طائر قادی زمانی زمانی بنگین این دامن طبیعت بمردی از بهر باش بال کفایت تو شبها ز می شکار نشستن چه نیشمن گیر اندر وعدت آباد طوائف و زحریم کبریا کن</p>
<p>بگیر اندر خسد آباد منزل خدائی از خدای کن تو حاصل</p>	
<p>بهر شکار صیدی و رقا لب را رسیده طاوس با صفت شمع از آتشان پریده هم شربت سستایم این به هم چیده آواز سخن تو قرب بهوا شده شنیده در نامه عیادی اتی قریب دیده</p>	<p>باشا هم باز قدیم از اماکن پریده بسمخ قان تو هم از دامن کن جسته روز است با حق فاطمائی گفته بر خوان کن نرق قوت چیا خسته اسرار کنت کثر ابرو لوح دل نوشته</p>

بہارِ یابی نصیب ہوا
نظرِ پشاور کی سادوش

یوان ظہیر فارابی - نصیب ہوا
یوان صاحب کمال - آفرین

یوان حافظ - خوش خط از انکشان
یوان صاحب امن لقب بستان
یوان حضرت خواجه حسن خان شیرازی
یوان صاحب کمال و شہادت خوش خط
یوان صاحب کمال و شہادت خوش خط
یوان صاحب کمال و شہادت خوش خط

یوان صاحب کمال و شہادت خوش خط
یوان صاحب کمال و شہادت خوش خط

یوان صاحب کمال و شہادت خوش خط
یوان صاحب کمال و شہادت خوش خط
یوان صاحب کمال و شہادت خوش خط
یوان صاحب کمال و شہادت خوش خط

یوان صاحب کمال و شہادت خوش خط
یوان صاحب کمال و شہادت خوش خط

برای نیت و مجاهد و سیر و بهر چهل سالگی با امام بانی و خلق آمدند و ابواب
 علم لدنی بر یک ملک شرف شده و زیاده از سه جلد و علم توحید و معرفت علوم
 اربعه و کتب تصنیف فرمودند و اشعار عالی و جمعیت و از مدح سبحانه و تعالی
 چهل و دو هزار و بیست و یک بیت که از اخلاص و سیر مانند همه عالم و کامل صفات
 تصنیف کرامات حضرت بهر شصت و نگی سفر بودند که تا حال چند شاعران
 در بر دستم تو کرد و آتش طاهرین که یکی از فرزندان حضرت بودند که آنجا
 فرمود که بر دست پدرم شصت هزار کس تو بر کرده بودند و ملاوت شریفانه ماند
 امام حسین پاکیزه و احمد بیل و وفات شریف از غلط عشق الله پدید از خوارق عاده
 و کرامات حضرت ایشان کتابها مملوست به نفع تمام این نسخه صحیح سند معتبر
 دیوان گوار که بخانه محمد افضل خان بنیر نواب می رسد و از خاندان عظام عظم است
 مقام ویرانه ایچان و بنیاد و الحال در طبع شش لول کشور واقع کان بود
 بر سر پستی عالیجناب منشی پراگ نراین حنا بجا گو ما کتب طبع و هم قباله تمام
 منضم کامل منشی بهکوان دیال صناعا قلح نیت بطبع بهاء السویرت و
 بار حیا م طبع گردید

تاریخ طبع از فخر الاماثل منشی بهکوان دیال صناعا قلح نیت بطبع

را احمد جام زنده بیل شاعر
 شد اسدیوان چه با صدین و بیست
 سال حبش از کلک عاقل
 رستم گردید به نفع و فریب

مجال بخودی - لایق کی سلسلہ کوشا

دروان قاسم - سلاطین و ملوک

الان لودینی - قاسی و لایق

را حیات محمد حیات - سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

و لایق و سلاطین و ملوک

جو اہل انجیل - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

صفت اسکا - ذکر و زبان شاعر کا

